

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 479/2008

z dnia 29 kwietnia 2008 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, (WE) nr 1782/2003, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 3/2008 oraz uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2392/86 i (WE) nr 1493/1999

SPIS TREŚCI

TYTUŁ I	PRZEPISY WSTĘPNE	9
TYTUŁ II	ŚRODKI WSPARCIA	9
Rozdział I	Programy wsparcia	9
Sekcja 1	Przepisy wstępne	9
Sekcja 2	Przedstawienie i treść programów wsparcia	10
Sekcja 3	Szczególne środki wsparcia	11
Sekcja 4	Przepisy ogólne	14
Rozdział II	Transfer finansowy	14
TYTUŁ III	ŚRODKI PRAWNE	15
Rozdział I	Przepisy ogólne	15
Rozdział II	Praktyki enologiczne i ograniczenia	16
Rozdział III	Nazwy pochodzenia, oznaczenia geograficzne i określenia tradycyjne	17
Rozdział IV	Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne	17
Sekcja 1	Definicje	17
Sekcja 2	Wniosek o objęcie ochroną	18
Sekcja 3	Procedura obejmowania ochroną	19
Sekcja 4	Szczególne przypadki	20
Sekcja 5	Ochrona i kontrola	21
Sekcja 6	Przepisy ogólne	22

Rozdział V	Określenia tradycyjne	23
Rozdział VI	Etykietowanie i prezentacja	23
Rozdział VII	Organizacje producentów i organizacje międzybranżowe	25
TYTUŁ IV	HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI	27
Rozdział I	Przepisy wspólne	27
Rozdział II	Pozwolenia na przywóz i wywóz	27
Rozdział III	Środki ochronne oraz uszlachetnianie czynne	28
Rozdział IV	Zasady mające zastosowanie do przywozu	29
TYTUŁ V	POTENCJAŁ PRODUKCYJNY	30
Rozdział I	Nielegalne nasadzenia	30
Rozdział II	Przejściowy system praw do sadzenia	31
Rozdział III	Program karczowania winorośli	33
TYTUŁ VI	PRZEPISY OGÓLNE	36
TYTUŁ VII	ZMIANY, PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE	38
Rozdział I	Zmiany	38
Rozdział II	Przepisy przejściowe i końcowe	40

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, ⁽²⁾

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Obecny system wspólnotowy stosowany w sektorze wina został ustanowiony rozporządzeniem Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽³⁾ i stosownymi rozporządzeniami wykonawczymi.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 12 grudnia 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 12 grudnia 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1324/2007 (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1).

(2) We Wspólnocie odnotowuje się stały spadek spożycia wina, natomiast ilość wina wywożonego ze Wspólnoty wzrasta od 1996 r. znacznie wolniej niż jego przywóz. Sytuacja ta doprowadziła do zakłócenia równowagi pomiędzy podażą a popytem, co z kolei wywiera presję na ceny ustalane przez producentów i ich dochody.

(3) Nie wszystkie instrumenty obecnie zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999 okazały się skuteczne w prowadzeniu sektora wina ku konkurencyjnemu i zrównoważonemu rozwojowi. Środki związane z mechanizmami rynkowymi często okazują się mało opłacalne, do tego stopnia, że sprzyjają nadwyżkom strukturalnym, nie wymagając jednocześnie podniesienia jakości struktur. Ponadto niektóre z obecnych środków prawnych doprowadziły do nieuzasadnionego ograniczenia działalności konkurencyjnych producentów.

(4) W związku z tym nie wydaje się, aby obecne ramy prawne umożliwiały osiągnięcie celów określonych w art. 33 Traktatu, a w szczególności ustabilizowanie rynku wina i zapewnienie zainteresowanej społeczności rolniczej godziwego poziomu życia w sposób trwały.

(5) W świetle zdobytych doświadczeń należy zatem dokonać gruntownych zmian we wspólnotowym systemie stosowanym do sektora wina, tak aby osiągnąć następujące cele:

zwiększenie konkurencyjności wspólnotowych producentów wina; ugruntowanie reputacji wina gatunkowego wytwarzanego we Wspólnocie jako najlepszego wina na świecie; odbudowanie dawnych rynków i pozyskanie nowych we Wspólnocie i na całym świecie; stworzenie systemu funkcjonowania rynku wina, w którym obowiązują jasne, proste i skuteczne zasady zapewniające równowagę między podażą a popytem; stworzenie systemu funkcjonowania rynku wina, który pozwala zachować najlepsze wspólnotowe tradycje produkcji wina, przyczynia się do wzmocnienia tkanki społecznej wielu obszarów wiejskich i zapewnia poszanowanie środowiska na każdym etapie procesu produkcji. Należy zatem uchylić rozporządzenie (WE) nr 1493/1999 i zastąpić je niniejszym nowym rozporządzeniem.

- (6) Przed opracowaniem niniejszego rozporządzenia przeprowadzono ocenę i konsultacje, tak aby lepiej określić potrzeby sektora wina i zająć się nimi. Zlecono sporządzenie zewnętrznego sprawozdania oceniającego, które opublikowano w listopadzie 2004 r. Chcąc umożliwić zainteresowanym stronom przedstawienie swoich opinii, Komisja zorganizowała seminarium, które odbyło się w dniu 16 lutego 2006 r. W dniu 22 czerwca 2006 r. Komisja opublikowała komunikat „W kierunku zrównoważonego europejskiego sektora wina”, któremu towarzyszyła ocena skutków zawierająca listę możliwych kierunków reformy sektora wina.
- (7) Od lipca do listopada 2006 r. przeprowadzono szereg dyskusji na szczelbu Rady. W grudniu 2006 r. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny oraz Komitet Regionów przyjęły sprawozdania w sprawie kierunków proponowanej reformy wina przedstawionych w komunikacie Komisji. W dniu 15 lutego 2007 r. Parlament Europejski przyjął opracowane z własnej inicjatywy sprawozdanie w sprawie komunikatu, zawierające wnioski, które zostały uwzględnione w niniejszym rozporządzeniu.
- (8) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) ⁽¹⁾ powinno ostatecznie obejmować również sektor win. Jednolita wspólna organizacja rynku zawiera przepisy o charakterze horyzontalnym, w szczególności dotyczące handlu z państwami trzecimi, zasad konkurencji, kontroli i sankcji oraz wymiany informacji między Komisją i państwami członkowskimi. Aby ułatwić przyszłe włączenie do rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku, przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące wymienionych kwestii horyzontalnych należy jak najściślej dostosować do przepisów obowiązujących w rozporządzeniu o jednolitej wspólnej organizacji rynku.
- (9) Ważne jest, aby zostały przewidziane środki wsparcia, które mogą wzmocnić konkurencyjne podmioty. Środki te powinny być finansowane i określane przez Wspólnotę, ale państwa członkowskie powinny mieć możliwość wybrania właściwych środków, które uwzględniałyby potrzeby ich organów regionalnych, biorąc pod uwagę ich

cechy szczególne, tam gdzie to konieczne, oraz ich włączenia do krajowych programów wsparcia. Państwa członkowskie powinny być odpowiedzialne za realizację tych programów.

- (10) Podział środków finansowych między poszczególne krajowe programy wsparcia państw członkowskich powinien odnosić się do historycznych danych o udziale w budżecie przeznaczonym na sektor wina jako głównego kryterium oraz do powierzchni upraw winorośli i historycznych danych dotyczących produkcji. Klucz ten należy jednak dostosować w zależności od sytuacji, w przypadku gdy wykorzystanie historycznych danych o udziale w budżecie przeznaczonym na sektor wina jako głównego kryterium prowadziłyby do nienależnego podziału funduszy.
- (11) Promocja i wprowadzanie do obrotu win wspólnotowych w państwach trzecich powinny stanowić jeden z głównych środków kwalifikujących się do krajowych programów wsparcia. Działania związane z restrukturyzacją i przekształcaniem powinny w dalszym ciągu być objęte wsparciem ze względu na ich pozytywny wpływ na sektor. Należy również udostępnić wsparcie dla tych inwestycji w sektorze, których celem jest poprawa wyników ekonomicznych przedsiębiorstw jako takich. Należy udostępnić wsparcie dla destylacji produktów ubocznych państwom członkowskim, które pragną korzystać z tego instrumentu, by zagwarantować jakość wina przy równoczesnym przestrzeganiu ochrony środowiska.
- (12) Instrumenty prewencyjne, takie jak ubezpieczenie zbiorów, fundusze wspólnego inwestowania oraz zielone zbiory, powinny kwalifikować się do pomocy w ramach programów wsparcia, co powinno sprzyjać kształtowaniu odpowiedzialnej postawy w sytuacjach kryzysowych.
- (13) W okresie przejściowym uzasadnione jest utrzymanie pewnych tradycyjnych środków, by złagodzić skutki nagłego zakończenia stosowania zwykłych środków rynkowych, dotychczas finansowanych z funduszy wspólnotowych. Środki te to wsparcie dla destylacji alkoholu spożywczego, wsparcie dla destylacji w sytuacji kryzysowej i wsparcie dla stosowania zagełuszczonego moszczu winogronowego.
- (14) Ponadto z różnych przyczyn państwa członkowskie mogą preferować udzielanie rolnikom – w ramach systemu płatności jednolitej – pomocy niezwiązanej z wielkością produkcji. Możliwość ta powinna być zatem dostępna dla państw członkowskich, a ze względu na szczególne cechy systemu płatności jednolitej wszelkie przeniesienia środków tego rodzaju powinny być nieodwracalne i oznaczać stosowne zmniejszenie budżetu przeznaczonego na krajowe programy wsparcia w kolejnych latach.
- (15) Finansowanie przez Wspólnotę kwalifikujących się środków powinno w miarę możliwości być uzależnione od spełniania przez danych producentów niektórych obowiązujących wymogów w zakresie ochrony środowiska. W razie stwierdzenia nieprzestrzegania tych wymogów wysokość pomocy powinna ulec obniżeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 248/2008 (Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 6).

- (16) Należy również uwzględnić wsparcie dla sektora wina w ramach środków strukturalnych przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾.
- (17) W sektorze wina należy wziąć pod uwagę następujące środki przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1698/2005: podejmowanie działalności przez młodych rolników, inwestycje w sprzęt techniczny oraz inwestycje na rzecz ulepszeń dotyczących wprowadzania do obrotu, kształcenie zawodowe, wspieranie grup producentów w działalności promocyjnej i informacyjnej po przystąpieniu do programu jakości żywności, wsparcie rolnośrodowiskowe oraz wcześniejsza emerytura przyznawana rolnikom, którzy decydują się zrezygnować z wszelkiej działalności rolniczej w celu przekazania gospodarstw innym rolnikom.
- (18) W celu zwiększenia środków finansowych dostępnych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 należy dokonać stopniowego przeniesienia środków do budżetu odnoszącego się do tego rozporządzenia, o ile odnośne kwoty są wystarczająco wysokie.
- (19) W sektorze wina zastosowanie powinny mieć niektóre środki prawne, w szczególności ze względów zdrowotnych, jakościowych oraz ze względu na oczekiwania klientów.
- (20) Państwa członkowskie produkujące więcej niż 50 000 hektolitrów rocznie nadal powinny być odpowiedzialne za dokonywanie klasyfikacji odmian winorośli, które mogą być wykorzystywane do produkcji wina na ich terytorium. Niektóre odmiany winorośli powinny zostać wykluczone.
- (21) Wprowadzanie na rynek Wspólnoty niektórych produktów objętych niniejszym rozporządzeniem powinno się odbywać zgodnie ze szczegółową klasyfikacją produktów winiarskich oraz odpowiadającą im specyfikacją.
- (22) Produkty objęte niniejszym rozporządzeniem należy wytwarzać zgodnie z niektórymi zasadami dotyczącymi praktyk enologicznych i ograniczeń, które zapewniają zachowanie standardów zdrowotnych i spełnienie oczekiwań klientów w zakresie jakości oraz metod produkcji. Aby zachować elastyczność działania, należy się zająć uaktualnieniem wymienionych praktyk i zatwierdzeniem nowych na szczeblu środków wykonawczych, z wyjątkiem tych, które dotyczą politycznie drażliwych obszarów związanych ze wzbogacaniem i zakwaszaniem, wobec których właściwą instancją zatwierdzającą zmiany powinna pozostać Rada.
- (23) Zwiększanie zawartości alkoholu w winie należy poddać pewnym ograniczeniom oraz, w stosownych przypadkach, przeprowadzać poprzez dodawanie do wina zagęszczonego moszczu winogronowego, rektyfikowanego zagęszczonego moszczu winogronowego lub sacharozy, o ile było to dozwolone. Ograniczenia dotyczące stosowania dozwolonych środków wzbogacających powinny być surowsze w porównaniu do środków dotychczas stosowanych.
- (24) Z uwagi na niską jakość wina otrzymywanego przy nadmiernym tłoczeniu praktyka ta powinna być zabroniona.
- (25) W celu zachowania międzynarodowych standardów w tej dziedzinie Komisja powinna zasadniczo opierać się na praktykach enologicznych zalecanych przez Międzynarodową Organizację ds. Winorośli i Wina (OIV).
- (26) Należy utrzymać we Wspólnocie zakaz kupażowania wina pochodzącego z państwa trzeciego z winem pochodzącym ze Wspólnoty oraz kupażowania win pochodzących z państw trzecich. Podobnie należy zakazać przetwarzania na wino lub dodawania do wina na terytorium Wspólnoty niektórych rodzajów moszczu winogronowego, soku winogronowego oraz świeżych winogron pochodzących z państw trzecich.
- (27) Pojęcie win gatunkowych we Wspólnocie opiera się między innymi na szczególnych cechach związanych z pochodzeniem geograficznym danego wina. Chociaż obecny system nie jest pod tym względem idealny, wina te są oznaczane dla konsumentów z użyciem chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. Dążąc do przejrzystych i bardziej dopracowanych ram, w których można by zawrzeć postulaty jakościowe związane z danymi produktami, należy ustanowić system, w obrębie którego wnioski o przyznanie nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych są rozpatrywane zgodnie z podejściem stosowanym we wspólnotowej horyzontalnej polityce jakości w odniesieniu do środków spożywczych innych niż wina i napoje spirytusowe określonej w rozporządzeniu Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ⁽²⁾.
- (28) W celu ochrony szczególnych cech wina opatrzonego nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania surowszych przepisów w tym względzie.
- (29) Nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficzne muszą być uznane i zarejestrowane na szczeblu wspólnotowym, aby zostały objęte ochroną we Wspólnocie. Aby zagwarantować, że odnośne nazwy spełniają warunki ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, organy krajowe danych państw członkowskich powinny dokonywać weryfikacji wniosków przy zachowaniu minimalnych wspólnych przepisów, z krajową procedurą sprzeciwu włącznie. Następnie Komisja powinna te decyzje przeanalizować, dbając o to, aby wnioski spełniały warunki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu oraz aby stosowane podejście było jednakowe we wszystkich państwach członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 146/2008 (Dz.U. L 46 z 21.2.2008, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1).

- (30) Należy zapewnić ochronę nazwom pochodzenia oraz oznaczeniom geograficznym państw trzecich, w przypadkach gdy są one objęte ochroną w kraju pochodzenia.
- (31) Procedura rejestracji powinna dawać możliwość skorzystania z prawa do wniesienia sprzeciwu każdej osobie fizycznej lub prawnej, której zainteresowanie danym państwem członkowskim lub państwem trzecim jest prawnie uzasadnione.
- (32) Należy chronić zarejestrowane nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficzne przed wykorzystaniem prowadzącym do bezprawnego czerpania korzyści z reputacji, którą cieszą się produkty spełniające dane wymogi. Aby wspierać uczciwą konkurencję oraz aby nie wprowadzać w błąd konsumentów, ochrona ta powinna również dotyczyć produktów i usług nieobjętych niniejszym rozporządzeniem, w tym tych, które nie zostały wymienione w załączniku I do Traktatu.
- (33) Należy ustanowić procedury, które pozwolą na wprowadzanie zmian w specyfikacji produktu po objęciu go ochroną oraz na unieważnienie nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, szczególnie w przypadku wystąpienia niezgodności ze specyfikacją odnośnego produktu.
- (34) Nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficzne chronione na obszarze Wspólnoty powinny podlegać kontroli, w miarę możliwości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt⁽¹⁾, obejmującym system kontroli dążących do zapewnienia zgodności danych win ze specyfikacją produktu.
- (35) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość pobierania opłat w celu pokrycia ponoszonych kosztów, w tym takich, które wynikają z rozpatrywania wniosków w sprawie ochrony, stwierdzenia sprzeciwu, wniosków w sprawie zmian oraz wniosków o uchylenie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (36) W celu zagwarantowania pewności prawnej, nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficzne stosowane we Wspólnocie powinny zostać wyłączone ze stosowania nowej procedury weryfikacji. Obowiązkiem państw członkowskich powinno być jednak dostarczenie Komisji podstawowych informacji oraz dokumentów, na podstawie których odnośne nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne zostały uznane na szczeblu krajowym; w przeciwnym razie ochrona wymienionych nazw i oznaczeń powinna zostać wycofana. Ze względu na zagwarantowanie pewności prawnej podstawy do anulowania istniejących już nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych powinny zostać ograniczone.
- (37) W niektórych państwach członkowskich polityka jakości jest regulowana na szczeblu krajowym, zgodnie z krajowymi przepisami i praktykami. Stosowanie takich przepisów i praktyk może być kontynuowane.
- (38) Niektóre określenia są tradycyjnie stosowane we Wspólnocie i przekazują konsumentom informacje o cechach charakterystycznych i jakości win, stanowiące uzupełnienie informacji przekazanych za pośrednictwem nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. Aby zapewnić działanie rynku wewnętrznego, uczciwą konkurencję oraz aby uniknąć wprowadzania konsumentów w błąd, te tradycyjne określenia powinny być objęte ochroną we Wspólnocie.
- (39) Opis, oznaczenie i prezentacja produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mogą mieć znaczny wpływ na możliwość ich obiegu rynkowego. Różnice w przepisach poszczególnych państw członkowskich w sprawie etykietowania produktów winiarskich mogą zakłócić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego.
- (40) Należy zatem ustanowić przepisy uwzględniające prawnie uzasadnione interesy konsumentów i producentów. Z tego powodu przepisy Wspólnoty dotyczące etykietowania są właściwe.
- (41) Przepisy te powinny przewidzieć jako obowiązkowe stosowanie niektórych określeń po to, aby można było zidentyfikować dany produkt według odpowiadającej mu kategorii handlowej i dostarczyć konsumentom pewnych istotnych informacji. Należy również objąć przepisami wspólnotowymi zamieszczanie pewnych dodatkowych informacji.
- (42) O ile przepisy nie stanowią inaczej, zasady dotyczące etykietowania w sektorze wina powinny stanowić uzupełnienie przepisów ustanowionych dyrektywą 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁽²⁾, które stosuje się horyzontalnie. Doświadczenie pokazuje, że stosowanie różnych zasad dotyczących etykietowania w zależności od kategorii produktu winiarskiego często nie jest wskazane. Zasady powinny zatem mieć zasadniczo zastosowanie wobec wszystkich kategorii wina, włączając w to produkty przywożone. Powinny one w szczególności umożliwiać wskazanie odmiany winorośli oraz rocznika w przypadku win nieposiadających nazwy pochodzenia ani oznaczenia geograficznego, przy założeniu, że spełniają one wymogi i uwzględniają odstępstwa dotyczące prawdziwości etykietowania i odnośnego monitorowania oraz ryzyka wprowadzania konsumentów w błąd.
- (43) Istniejące i powstające organizacje producentów nadal dysponują potencjałem, aby przyczynić się do sprostania potrzebom sektora wina określonym na szczeblu Wspólnoty. Ich użyteczność powinna zasadać się na zakresie

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 301/2008 (Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 85).

⁽²⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/68/WE (Dz.U. L 310 z 28.11.2007, s. 11).

- i skuteczności usług, które oferują one swoim członkom. To samo dotyczy organizacji międzybranżowych. Państwa członkowskie powinny zatem uznać organizacje spełniające pewne wymogi określone na szczeblu Wspólnoty.
- (44) Aby poprawić działanie rynku win, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wdrożenia decyzji podjętych przez organizacje międzybranżowe. Praktyki, które mogłyby zakłócić konkurencję, powinny jednak zostać wykluczone z zakresu takich decyzji.
- (45) Stworzenie jednolitego rynku wspólnotowego wymaga wprowadzenia systemu wymiany handlowej na zewnętrznych granicach Wspólnoty. System ten powinien obejmować przywózowe należności celne i zasadniczo powinien stabilizować rynek wspólnotowy. System wymiany handlowej powinien opierać się na międzynarodowych zobowiązaniach Wspólnoty, w szczególności zobowiązaniach wynikających z umów zawartych w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO).
- (46) Monitorowanie obrotu handlowego jest przede wszystkim kwestią zarządzania, w odniesieniu do której należy stosować elastyczne podejście. Zgodnie z powyższym oraz uwzględniając potrzebę wprowadzenia pozwoleń na przywóz i pozwoleń na wywóz w celu zarządzania odnośnymi rynkami, a w szczególności w celu monitorowania przywozu wymienionych produktów, Komisja powinna podjąć decyzję w sprawie wprowadzenia wymogu pozwoleń. W niniejszym rozporządzeniu należy jednak określić ogólne warunki dotyczące takich pozwoleń.
- (47) W przypadku przepisów w sprawie pozwoleń na przywóz i pozwoleń na wywóz należy ustalić obowiązek wniesienia zabezpieczenia gwarantującego, że transakcje, odnośnie do których pozwolenia zostały wydane, rzeczywiście doszły do skutku.
- (48) System należności celnych przywózowych umożliwia zrezygnowanie z wszelkich innych środków ochronnych na zewnętrznych granicach Wspólnoty. Jednak w wyjątkowych okolicznościach system rynku wewnętrznego i opłat celnych może okazać się niewystarczający. W takich przypadkach, aby nie pozostawić rynku wspólnotowego bez ochrony przed potencjalnymi zakłóceniami, Wspólnota powinna mieć możliwość bezwzględnego podejmowania wszelkich niezbędnych środków. Środki takie powinny być zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty.
- (49) Aby zapobiegać lub przeciwdziałać wystąpieniu na rynku Wspólnoty niekorzystnych sytuacji, które mogłyby powstać szczególnie w wyniku przywozu soku winogronowego i produktów z moszczu winogronowego, przywóz takich produktów powinien podlegać uiszczeniu dodatkowej należności celnej, jeśli spełnione są określone warunki.
- (50) Aby zagwarantować należyte funkcjonowanie rynku wina i, w szczególności, uniknąć zakłóceń rynku, należy przewidzieć możliwość wydania zakazu stosowania systemu uszlachetniania czynnego i biernego. Pomyślnie działanie tego typu instrumentu zarządzania rynkiem jest zazwyczaj uzależnione od jego szybkiego zastosowania bez istotnych opóźnień. Należy zatem przyznać Komisji stosowne uprawnienia.
- (51) Produkty przywożone z państw trzecich powinny podlegać przepisom Wspólnoty dotyczącym kategorii produktów, etykietowania, nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. Należy do nich załączyć sprawozdanie z analizy.
- (52) Na określonych warunkach należy zatem przyznać Komisji uprawnienia dotyczące otwierania kontyngentów taryfowych wynikających z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z Traktatem lub wynikających z aktów prawnych Rady i zarządzania tymi kontyngentami.
- (53) W wyniku nieprzestrzegania przejściowego zakazu nowych nasadzeń doszło do zwiększenia nadwyżki produkcji wina we Wspólnocie. Znaczna ilość nasadzeń niezgodnych z prawem występująca we Wspólnocie prowadzi do nieuczciwej konkurencji i zaostrza problemy sektora.
- (54) W odniesieniu do obszarów upraw niezgodnych z prawem należy wprowadzić rozróżnienie między obszarami upraw niezgodnymi z prawem, które zostały obsadzone przed dniem i po dniu 31 sierpnia 1998 r., mając na uwadze zobowiązania producentów wobec odnośnych obszarów. Niezgodne z prawem obszary uprawy sprzed dnia 1 września 1998 r. powinny otrzymać ostatnią szansę legalizacji na warunkach określonych w art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Stosowny przepis tego rozporządzenia powinien zatem działać wstecz.
- (55) Niezgodne z prawem obszary uprawy sprzed dnia 1 września 1998 r. do tej pory nie podlegają obowiązkowi karczowania. Producenci powinni mieć obowiązek zalegalizowania tych obszarów za uiszczeniem opłaty. W razie braku legalizacji przedmiotowych obszarów do dnia 31 grudnia 2009 r. należy nałożyć na producentów obowiązek wykarczowania tych obszarów na własny koszt. Niezastosowanie się do wymienionego obowiązku karczowania powinno podlegać karze pieniężnej.
- (56) Należy poddać karczowaniu wszystkie obszary obsadzone z naruszeniem odnośnego zakazu po dniu 31 sierpnia 1998 r. w ramach zastosowania sankcji przewidzianej w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999. Niezastosowanie się do wymienionego obowiązku karczowania powinno podlegać karze pieniężnej.
- (57) Do czasu wdrożenia środków dotyczących legalizacji i karczowania wina z obszarów obsadzonych z naruszeniem zakazu oraz z obszarów o nieuregulowanej sytuacji prawnej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1493/1999 nie powinno być wprowadzone do obrotu z przeznaczeniem innym niż destylacja na koszt danego producenta. Okazywanie przez producentów umów o destylację powinno zapewnić lepsze monitorowanie powyższej zasady, niż to miało miejsce do tej pory.
- (58) Przejściowy zakaz nowych nasadzeń wywiera wprawdzie pewien wpływ na równowagę pomiędzy podażą i popytem na rynku wina, ale jednocześnie stanowi przeszkodę dla konkurencyjnych producentów, którzy chcą elastycznie reagować na wzrost popytu.

- (59) Ponieważ równowaga na rynku nie została jeszcze osiągnięta oraz potrzeba czasu, zanim środki towarzyszące, takie jak program karczowania, zaczną przynosić wyniki, wskazane byłoby utrzymanie zakazu nowych nasadzeń do dnia 31 grudnia 2015 r., kiedy to powinien on zostać ostatecznie zniesiony, pozwalając konkurencyjnym producentom swobodnie reagować na sytuację rynkową. Państwu członkowskiemu należy jednak umożliwić przedłużenie tego zakazu w stosunku do ich terytorium do dnia 31 grudnia 2018 r., o ile uznają to za konieczne.
- (60) Obecnie funkcjonujące pozwolenie na nowe obsadzanie obszarów przeznaczonych na szkółki szczepów, konsolidację gruntów i obowiązkowy zakup, a także na eksperymenty związane z uprawą winorośli, nie wprowadza zakłóceń na rynku wina, a zatem może być nadal stosowane, pod warunkiem że prowadzone będą niezbędne kontrole.
- (61) Należy kontynuować przyznawanie praw do ponownego sadzenia, w przypadku gdy producenci zobowiążą się do wykarczowania równoważnego obszaru uprawy winorośli, ponieważ wpływ netto takiego nasadzenia na produkcję jest bliski zeru.
- (62) Co więcej, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wydawania zezwoleń na przeniesienie, pod ścisłą kontrolą, praw do ponownego sadzenia na inne gospodarstwo, pod warunkiem że prawa te są przenoszone w dążeniu do podniesienia jakości produkcji, dotyczą obszarów, które są przeznaczone na szkółki szczepów lub jest to związane z przeniesieniem części gospodarstwa. Przeniesienia te należy utrzymać w obrębie jednego państwa członkowskiego.
- (63) W celu podniesienia jakości zarządzania potencjałem upraw winorośli oraz w celu propagowania efektywnego wykorzystania praw do sadzenia, a co za tym idzie, dalszego złagodzenia efektów przejściowych ograniczeń dotyczących nasadzeń, należy utrzymać krajowe lub regionalne systemy rezerw.
- (64) Państwa członkowskie powinny utrzymać dużą swobodę działania w zarządzaniu tymi rezerwami, która będzie jednakże przedmiotem niezbędnych kontroli, lecz która pozwoli tym państwom na lepsze ukierunkowanie wykorzystania praw do sadzenia pochodzących z tych rezerw na potrzeby lokalne. W ramach zarządzania rezerwami należy uwzględnić możliwość nabywania praw do sadzenia, finansowania rezerw oraz zbywania praw do sadzenia z nich pochodzących. W związku z tym państwa członkowskie powinny utrzymać prawo do niestosowania systemu rezerw, pod warunkiem że mogą one udowodnić, iż na ich terytorium istnieje już efektywny system zarządzania prawami do sadzenia.
- (65) Przyznawanie określonych przywilejów młodym producentom wina może ułatwić im nie tylko zakładanie gospodarstw, lecz także ich strukturalne dostosowanie tuż po ich założeniu; mając to na uwadze, producenci ci powinni kwalifikować się do bezpłatnego otrzymania praw pochodzących z rezerw.
- (66) Aby zagwarantować, że zasoby są wykorzystywane w jak najbardziej efektywny sposób oraz że ich wykorzystanie ma na celu uzyskanie lepszej równowagi pomiędzy popytem i podażą, posiadacze takich praw do sadzenia powinni je wykorzystywać w rozsądnym czasie. W przeciwnym razie prawa te należy przydzielić lub zwrócić do rezerwy. Z tych samych powodów prawa pochodzące z rezerw należy przyznawać w rozsądnym czasie.
- (67) Państwa członkowskie, do których system praw do sadzenia nie miał zastosowania do dnia 31 grudnia 2007 r., należy zwolnić z przejściowego zakazu nowych nasadzeń.
- (68) Należy wprowadzić program karczowania jako dodatkowy środek towarzyszący, który będzie sprzyjał tworzeniu sektora wina dostosowanego do warunków panujących na rynku. W przypadku gdy producenci stwierdzą, że warunki panujące na niektórych obszarach nie sprzyjają opłacalnej produkcji, należy stworzyć im możliwość obniżenia kosztów poprzez trwałe zaniechanie produkcji wina na tych obszarach oraz umożliwić dalszą, alternatywną działalność na danych obszarach lub całkowite wycofanie się z produkcji rolnej.
- (69) Z doświadczenia wynika, że pozostawienie w gestii państw członkowskich inicjatywy w zakresie przyznawania premii za karczowanie może spowodować, że środek oraz oczekiwany wpływ na podaż będą nieskuteczne. Mając to na uwadze, w przeciwieństwie do obecnego systemu, producenci powinni zasadniczo kwalifikować się do wsparcia w ramach programu karczowania i posiadać wyłączone prawo decydowania o przystąpieniu do niego. W zamian należy ich objąć premią za każdy hektar wykarczowanej winorośli. Państwa członkowskie, w których roczna produkcja wina nie przekracza 50 000 hektolitrow, powinny być wyłączone z programu karczowania, gdyż nie mają znaczącego wpływu na produkcję wina we Wspólnocie.
- (70) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustalenia, na podstawie obiektywnych kryteriów, konkretnej wysokości premii za karczowanie w ramach skali określonej przez Komisję.
- (71) W celu zagwarantowania odpowiedzialnego traktowania obszarów wykarczowanych, uprawnienia do premii należy uzależnić od przestrzegania przez danych producentów obowiązujących wymogów w zakresie środowiska. W przypadku stwierdzenia nieprzestrzegania wymienionych wymogów premia za karczowanie powinna ulec proporcjonalnemu obniżeniu.
- (72) Aby uniknąć problemów ekologicznych, należy dać państwom członkowskim możliwość wyłączenia z programu karczowania upraw na obszarach górskich, położonych na zboczach o dużym nachyleniu i na niektórych małych wyspach, jak i obszarów, na których istnieje zagrożenie dla środowiska, zgodnie z określonymi warunkami. Zgodnie z polityką dotyczącą najbardziej oddalonych regionów Wspólnoty systemu karczowania nie stosuje się do Azorów, Madery i Wysp Kanaryjskich. Należy umożliwić państwom członkowskim wstrzymanie karczowania, w przypadku gdy całkowita powierzchnia poddana karczowaniu osiągnęła 8 % ich powierzchni upraw winorośli (10 % na szczeblu regionalnym).
- (73) W przypadku gdy w danym państwie członkowskim powierzchnia poddana wykarczowaniu przekroczy 15 %

- całkowitej powierzchni upraw winorośli, powinna istnieć możliwość wyznaczenia górnego pułapu ograniczenia powierzchni karczowania do 15 % w tym państwie, tak aby uniknąć nieproporcjonalnej koncentracji środków na karczowanie na koszt innych państw członkowskich. Ponadto powinna istnieć możliwość zaprzestania karczowania w danym roku, jeżeli obszar wykarczowany w tym roku stanowi 6 % całkowitej powierzchni upraw winorośli.
- (74) Obszary rolnicze poprzednio wykorzystywane pod uprawę winorośli z chwilą wykarczowania należy zakwalifikować do obszarów objętych systemem płatności jednolitej i przyznać im pomoc bezpośrednią niezwiązaną z produkcją w wysokości odpowiadającej średniej pomocy wypłacanej w regionie, jednak ze względów budżetowych nieprzekraczającą pewnej kwoty.
- (75) Właściwe funkcjonowanie jednolitego rynku mogłoby zostać zagrożone przez nieuzasadnione przyznanie pomocy krajowej. W związku z tym do produktów objętych wspólną organizacją rynku wina zasadniczo powinny mieć zastosowanie przepisy Traktatu dotyczące pomocy państwa. Jednakże przepisy dotyczące premii za karczowanie oraz niektóre środki w ramach programów wsparcia nie powinny same w sobie stanowić przeszkody w przyznawaniu pomocy krajowej w tym samym zakresie.
- (76) Dla celów lepszego zarządzania potencjałem uprawy winorośli wskazane jest, aby państwa członkowskie przekazały Komisji wykaz swojego potencjału produkcyjnego. Informację w nim zawartą należy oprzeć na danych zawartych w rejestrze winnic, który należy prowadzić i regularnie aktualizować. Szczegóły prowadzenia rejestru powinny zostać ustanowione w rozporządzeniu wykonawczym Komisji. Należy zatem uchylić rozporządzenie Rady (EWG) nr 2392/86 z dnia 24 lipca 1986 r. ustanawiające wspólnotowy rejestr winnic⁽¹⁾. Aby zachęcić państwa członkowskie do przekazania wykazu, przyznawanie pomocy na restrukturyzację i przekształcenie należy ograniczyć do państw członkowskich, które przekazały ten wykaz.
- (77) Aby zapewnić dostępność informacji niezbędnych dla celów tworzenia właściwej polityki i dokonywania wyborów administracyjnych, producenci winogron przeznaczonych na produkcję wina oraz producenci moszczu winogronowego i wina powinni składać deklaracje dotyczące zbioru. Należy umożliwić państwom członkowskim zażądanie od handlowców zajmujących się handlem winogronami przeznaczonymi do wyrobu wina, aby podali każdego roku sprzedaną ilość pochodzącą z ostatnich zbiorów. Producenci moszczu i wina oraz handlowcy inni niż kupcy detaliczni powinni co roku zadeklarować posiadane zapasy moszczu i wina.
- (78) Aby zagwarantować zadowalający poziom identyfikowalności danych produktów, zwłaszcza w celu ochrony konsumentów, należy uwzględnić przepis dotyczący wszystkich produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, który nakładałby obowiązek dołączania do nich dokumentu towarzyszącego w trakcie ich obrotu na obszarze Wspólnoty.
- (79) Aby rozwiązać rzeczywiste sytuacje kryzysowe nawet po zaprzestaniu stosowania w roku 2012 przejściowych środków wsparcia dla destylacji w sytuacjach kryzysowych przewidzianych w programach wsparcia, państwa członkowskie powinny mieć możliwość dostarczania wsparcia dla destylacji w sytuacjach kryzysowych w ramach ogólnego limitu budżetowego wynoszącego 15 % stosownej wartości odpowiedniego budżetu rocznego danego państwa członkowskiego przeznaczonego na krajowe programy wsparcia. Wszelkie wsparcie tego typu należy zgłaszać Komisji; musi ono zostać zatwierdzone na mocy niniejszego rozporządzenia przed jego udzieleniem.
- (80) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.
- (81) Wydatki ponoszone przez państwa członkowskie z tytułu obowiązków wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia powinny być finansowane przez Wspólnotę, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽³⁾.
- (82) Państwa członkowskie i Komisja powinny przekazywać sobie informacje niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (83) Zagwarantowanie wypełnienia zobowiązań ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu wymaga prowadzenia kontroli oraz stosowania sankcji w przypadku wykrycia niezgodności z tymi zobowiązaniami. Należy zatem przyznać Komisji uprawnienia do ustanowienia stosownych przepisów dotyczących zwrotu nienależnych płatności oraz obowiązków sprawozdawczych państw członkowskich.
- (84) Organy państw członkowskich powinny dopilnować prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia oraz poczynić odpowiednie ustalenia umożliwiające Komisji monitorowanie i zagwarantowanie przestrzegania zgodności z jego przepisami.
- (85) Aby umożliwić włączenie sektora wina do systemu płatności jednolitej, należy zakwalifikować wszystkie aktywnie uprawiane obszary uprawy winorośli do systemu płatności jednolitej, przewidzianego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników⁽⁴⁾.
- (86) Plantatorzy winorośli z Bułgarii, Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Rumunii, Słowenii i Słowacji powinni korzystać z wprowadzenia komponentu dotyczącego wina do systemu płatności jednolitej na takich samych warunkach, jak plantatorzy winorośli we Wspólnocie w formie z dnia 30 kwietnia

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1437/2007 (Dz.U. L 322 z 7.12.2007, s. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 293/2008 (Dz.U. L 90 z 2.4.2008, s. 5).

⁽¹⁾ Dz.U. L 208 z 31.7.1986, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1631/98 (Dz.U. L 210 z 28.7.1998, s. 14).

2004 r. Z tego względu komponent dotyczący wina w systemie płatności jednolitej nie powinien podlegać stosowaniu harmonogramu przyrostów określonego w art. 143a rozporządzenia (WE) nr 1782/2003.

(87) Należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i rozporządzenie (WE) nr 3/2008 z dnia 17 grudnia 2007 r. w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych na rynku wewnętrznym i w krajach trzecich ⁽¹⁾.

(88) Zmiana ustaleń określonych rozporządzeniem (WE) nr 1493/1999 oraz przepisów innych rozporządzeń dotyczących sektora wina na te, które zostały określone w niniejszym rozporządzeniu, może spowodować problemy, które nie zostały uwzględnione w niniejszym rozporządzeniu. Aby uporać się z taką sytuacją, należy umożliwić Komisji wprowadzenie koniecznych środków przejściowych. Komisja powinna być również upoważniona do rozwiązywania specyficznych problemów praktycznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY WSTĘPNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie określa szczegółowe zasady mające zastosowanie do produkcji i wprowadzania do obrotu produktów, o których mowa w załączniku I część XII do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

2. W odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 1, niniejsze rozporządzenie ustala:

- a) środki wsparcia;
- b) środki prawne;
- c) przepisy dotyczące wymiany handlowej z państwami trzecimi;
- d) przepisy regulujące potencjał produkcji.

Artykuł 2

Definicje

Dla celów niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają definicje określone w załączniku I.

⁽¹⁾ Dz.U. L 3 z 5.1.2008, s. 1.

TYTUŁ II

ŚRODKI WSPARCIA

ROZDZIAŁ I

Programy wsparcia

Sekcja 1

Przepisy wstępne

Artykuł 3

Zakres stosowania

Niniejszy rozdział ustanawia zasady regulujące przyznawanie funduszy Wspólnoty państwom członkowskim oraz ich wykorzystanie przez państwa członkowskie w ramach krajowych programów wsparcia (zwanym dalej „programami wsparcia”) w celu finansowania szczególnych środków wsparcia przeznaczonych dla sektora wina.

Artykuł 4

Zgodność i spójność

1. Programy wsparcia są zgodne z prawem wspólnotowym i spójne z działaniami polityki wspólnotowej oraz priorytetami Wspólnoty.

2. Państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za programy wsparcia i dopilnowują, aby były wewnętrznie spójne oraz sporządzane i realizowane w sposób obiektywny, uwzględniając sytuację ekonomiczną odnośnych producentów oraz konieczność unikania nieuzasadnionego nierównego traktowania producentów.

Państwa członkowskie są odpowiedzialne za zapewnienie i przeprowadzenie niezbędnych kontroli oraz nakładanie sankcji w związku z nieprzestrzeganiem zasad programów wsparcia.

3. Nie przyznaje się wsparcia:

- a) na projekty badawcze i działania wspierające projekty badawcze;
- b) na działania, które są ujęte w krajowych programach państw członkowskich dotyczących rozwoju obszarów wiejskich na mocy rozporządzenia (WE) nr 1698/2005.

Sekcja 2

Przedstawienie i treść programów wsparcia

Artykuł 5

Przedstawienie programów wsparcia

1. Każde państwo członkowskie będące producentem, o którym mowa w załączniku II, przedstawia Komisji, po raz pierwszy do dnia 30 czerwca 2008 r., projekt pięcioletniego programu wsparcia uwzględniającego środki zgodne z zapisami niniejszego rozdziału.

Środki wsparcia w programach wsparcia ustanawia się na takim szczeblu geograficznym, jaki zainteresowane państwo członkowskie uzna za najwłaściwszy. Zanim program wsparcia zostanie przedstawiony Komisji, podlega on konsultacjom z właściwymi organami i organizacjami odpowiedniego szczebla podziału terytorialnego.

Każde państwo członkowskie przedstawia jeden projekt programu wsparcia, który może uwzględniać zróżnicowanie regionalne.

2. Programy wsparcia zaczynają obowiązywać po upływie trzech miesięcy od ich przedstawienia Komisji.

Jeśli jednak przedstawiony program wsparcia nie spełnia warunków ustanowionych w niniejszym rozdziale, Komisja informuje o tym dane państwo członkowskie. W takim przypadku państwo członkowskie przedstawia Komisji zmieniony program wsparcia. Zmieniony program wsparcia zaczyna obowiązywać po upływie dwóch miesięcy od chwili jego zgłoszenia, chyba że nadal występuje brak zgodności, w którym to przypadku stosuje się niniejszy akapit.

3. Ustęp 2 stosuje się odpowiednio do zmian wprowadzanych do programów wsparcia przedstawionych przez państwa członkowskie.

4. Artykuł 6 nie ma zastosowania w przypadku, gdy jedyny środek, z jakiego korzysta państwo członkowskie w ramach programu wsparcia, polega na przeniesieniu do systemu płatności jednolitych, o którym mowa w art. 9. W takim przypadku stosuje się jedynie art. 21 w stosunku do jego ust. 1 i w stosunku do roku, w którym następuje przeniesienie.

Artykuł 6

Treść programów wsparcia

Programy wsparcia składają się z następujących elementów:

- a) szczegółowego opisu zaproponowanych środków wraz z odpowiadającymi im celami przedstawionymi w ujęciu ilościowym;
- b) wyników przeprowadzonych konsultacji;

- c) oceny ukazującej oczekiwane oddziaływanie techniczne, gospodarcze, środowiskowe i społeczne;
- d) harmonogramu wprowadzania tych środków w życie;
- e) ogólnego zestawienia finansowego środków, które mają zostać uruchomione, oraz przewidywanego orientacyjnego podziału tych zasobów finansowych między poszczególne środki zgodnie z pułapami przewidzianymi w załączniku II;
- f) kryteriów i wskaźników ilościowych służących monitorowaniu i ocenie oraz działań podjętych w celu odpowiedniej i skutecznej realizacji programów wsparcia;
- g) informacji wskazujących właściwe organy i jednostki odpowiedzialne za realizację programu.

Artykuł 7

Kwalifikujące się środki

1. Programy wsparcia obejmują co najmniej jeden z następujących środków:

- a) wsparcie w ramach systemu płatności jednolitych zgodnie z art. 9;
- b) promocję zgodnie z art. 10;
- c) restrukturyzację i przekształcanie winnic zgodnie z art. 11;
- d) zielone zbiory zgodnie z art. 12;
- e) fundusze wspólnego inwestowania zgodnie z art. 13;
- f) ubezpieczanie zbiorów zgodnie z art. 14;
- g) inwestycje zgodnie z art. 15;
- h) destylację produktów ubocznych zgodnie z art. 16;
- i) destylację alkoholu spożywczego zgodnie z art. 17;
- j) destylację w sytuacjach kryzysowych zgodnie z art. 18;
- k) stosowanie zagęszczonego moszczu winogronowego zgodnie z art. 19.

2. Programy wsparcia nie zawierają środków innych niż wymienione w art. 9–19.

Artykuł 8

Zasady ogólne dotyczące programów wsparcia

1. Przydział dostępnych środków finansowych Wspólnoty oraz pułapy budżetowe określa załącznik II.
2. Wsparcie wspólnotowe dotyczy wyłącznie wydatków kwalifikowalnych poniesionych po przedstawieniu odnośnego programu wsparcia, o którym mowa w art. 5 ust. 1.

3. Państwa członkowskie nie uczestniczą w kosztach środków finansowanych przez Wspólnotę w ramach wymienionych programów wsparcia.

4. W drodze odstępstwa od ust. 3 państwa członkowskie mogą przyznawać pomoc krajową zgodnie ze stosownymi zasadami Wspólnoty dotyczącymi pomocy państwa w odniesieniu do środków, o których mowa w art. 10, 14 i 15.

Maksymalna stawka pomocy ustanowiona zgodnie ze stosownymi zasadami Wspólnoty dotyczącymi pomocy państwa odnosi się do całkowitego finansowania publicznego obejmującego zarówno środki wspólnotowe, jak i krajowe.

Sekcja 3

Szczególne środki wsparcia

Artykuł 9

System płatności jednolitych i wsparcie dla plantatorów winorośli

1. Państwa członkowskie mogą udzielać wsparcia plantatorom winorośli, przyznając im uprawnienia do płatności w rozumieniu tytułu III rozdział 3 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 zgodnie z pkt O załącznika VII do tego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie, które zamierzają wykorzystać możliwość, o której mowa w ust. 1, uwzględniają to wsparcie w swoich programach wsparcia, w tym – w odniesieniu do kolejnych przesunięć środków do systemu płatności jednolitych – poprzez zmiany w tych programach zgodnie z art. 5 ust. 3.

3. Po wejściu w życie wsparcia, o którym mowa w ust. 1, powinno ono:

- a) pozostać elementem systemu płatności jednolitych; nie powinno zatem być dostępne ani udostępniane na mocy art. 5 ust. 3 na środki wymienione w art. 10–19 niniejszego rozporządzenia w kolejnych latach funkcjonowania programów wsparcia;
- b) proporcjonalnie zmniejszyć w programach wsparcia kwotę funduszy dostępnych na środki wymienione w art. 10–19 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 10

Promocja na rynkach państw trzecich

1. Wsparcie udzielane w ramach niniejszego artykułu obejmuje działania informacyjne lub promocyjne dotyczące win Wspólnoty, prowadzone w państwach trzecich, a co za tym idzie, zwiększające ich konkurencyjność w tych państwach.

2. Działania, o których mowa w ust. 1, odnoszą się do win posiadających chronioną nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne lub win o podanej nazwie odmiany winorośli.

3. Działania, o których mowa w ust. 1, mogą mieć wyłącznie postać:

- a) działań PR, promocyjnych lub reklamowych, w szczególności podkreślających zalety produktów wspólnotowych, zwłaszcza pod względem jakości, bezpieczeństwa żywności i przyjazności wobec środowiska;
- b) uczestnictwa w wydarzeniach, targach lub wystawach o randze międzynarodowej;
- c) kampanii informacyjnych, w szczególności dotyczących wspólnotowych systemów obejmujących nazwy pochodzenia, oznaczenia geograficzne i produkcję ekologiczną;
- d) badań nowych rynków, koniecznych do rozszerzenia rynków zbytu;
- e) badań w celu oceny wyników działań promocyjnych i informacyjnych.

4. Udział Wspólnoty w kosztach działań promocyjnych nie przekracza 50 % kwoty wydatków kwalifikowalnych.

Artykuł 11

Restrukturyzacja i przekształcanie winnic

1. Celem działań dotyczących restrukturyzacji i przekształcania winnic jest wzrost konkurencyjności producentów wina.

2. Restrukturyzacja i przekształcanie winnic uzyskują wsparcie zgodnie z niniejszym artykułem, jedynie jeżeli państwo członkowskie przedstawiło wykaz swojego potencjału produkcyjnego zgodnie z art. 109.

3. Wspieranie restrukturyzacji i przekształcania winnic może obejmować wyłącznie jedno lub kilka następujących działań:

- a) konwersję odmian, w tym konwersję przez przeszczepianie;
- b) przeniesienie winnic;
- c) poprawę jakości zarządzania winnicą.

Wspieranie nie obejmuje zwykłej odnowy winnic, których naturalny okres eksploatacji ma się ku końcowi.

4. Wsparcie restrukturyzacji i przekształcania winnic może być udzielane wyłącznie w następującej formie:

- a) rekompensaty dla producentów za utratę dochodów spowodowaną wdrożeniem środka;
- b) udział w kosztach restrukturyzacji i przekształcania.

5. Rekompensaty dla producentów za utratę dochodów, o których mowa w ust. 4 lit. a), mogą pokryć do 100 % odnośnej utraty i przybrać jedną z następujących form:

- a) niezależnie od przepisów tytułu V rozdział II, zgody na współistnienie starych i nowych winorośli przez ustalony okres czasu, który nie jest dłuższy niż trzy lata, do końca okresu przejściowego dotyczącego praw do sadzenia;
- b) rekompensaty finansowej.

6. Udział Wspólnoty w kosztach restrukturyzacji i przekształcenia nie może przekroczyć 50 % tych kosztów. W regionach klasyfikowanych jako regiony konwergencji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾ udział Wspólnoty w kosztach restrukturyzacji i przekształcania nie może przekroczyć 75 %.

Artykuł 12

Zielone zbiory

1. Dla celów niniejszego artykułu termin zielone zbiory oznacza całkowite zniszczenie lub usunięcie jeszcze niedojrzałych kiści winogron, i zredukowanie w ten sposób do zera plon z danego obszaru.

2. Wsparcie na rzecz zielonych zbiorów przyczynia się do przywrócenia równowagi między podażą a popytem na rynku wina we Wspólnocie, tak aby zapobiegać kryzysom rynkowym.

3. Wsparcie zielonych zbiorów może być przyznane jako rekompensata w formie zryczałtowanej dopłaty do hektara, której wysokość ustala dane państwo członkowskie.

Dopłata ta nie może przekroczyć 50 % kwoty bezpośrednich kosztów zniszczenia lub usunięcia kiści winogron i utraconego dochodu związanego z tym zniszczeniem lub usunięciem.

4. Państwa członkowskie ustalają oparty na obiektywnych kryteriach system, tak aby wykluczyć sytuację, w której działanie polegające na zielonych zbiorach powoduje, że poszczególni producenci wina otrzymują rekompensatę przekraczającą pułapy, o których mowa w ust. 3 akapit drugi.

Artykuł 13

Fundusze wspólnego inwestowania

1. Wsparcie na rzecz ustanowienia funduszy wspólnego inwestowania stanowi pomoc dla producentów pragnących ubezpieczyć się od wahań rynku.

2. Wsparcie na rzecz ustanowienia funduszy wspólnego inwestowania może być przyznane w formie czasowej i malejącej pomocy przeznaczonej na pokrycie kosztów administracyjnych ponoszonych w związku z tymi funduszami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 czerwca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1989/2006 (Dz.U. L 411 z 30.12.2006, s. 6).

Artykuł 14

Ubezpieczenie zbiorów

1. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów przyczynia się do zabezpieczenia dochodów producentów, którzy ponieśli szkody w następstwie klęsk żywiołowych, niekorzystnych zdarzeń pogodowych, chorób lub epidemii szkodników.

2. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów może być przyznane w formie udziału finansowego Wspólnoty w kosztach, który nie może przekroczyć:

- a) 80 % kosztów składek ubezpieczeniowych opłaconych przez producentów tytułem ubezpieczenia od strat powstałych w wyniku niekorzystnych zdarzeń pogodowych, które można zaliczyć do klęsk żywiołowych;
- b) 50 % kosztów składek ubezpieczeniowych opłaconych przez producentów tytułem ubezpieczenia od:
 - (i) strat, o których mowa w lit. a), oraz innych strat spowodowanych niekorzystnymi zdarzeniami pogodowymi;
 - (ii) strat spowodowanych przez zwierzęta, choroby roślin lub epidemie szkodników.

3. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów może być przyznane wyłącznie w sytuacji, gdy odnośne ubezpieczenie nie kompensuje więcej niż 100 % utraconych dochodów, uwzględniając jednocześnie wszelkie rekompensaty uzyskane przez producentów w ramach innych programów wsparcia związanych z przedmiotowym ubezpieczeniem.

4. Wsparcie na rzecz ubezpieczenia zbiorów nie narusza konkurencji na rynku ubezpieczeń.

Artykuł 15

Inwestycje

1. Można udzielać wsparcia dla inwestycji materialnych i niematerialnych w zakresie urządzeń przetwórczych, infrastruktury do produkcji wina i wprowadzania do obrotu wina, które pozytywnie wpływają na całościowe wyniki finansowe przedsiębiorstwa oraz dotyczą co najmniej jednego z następujących czynników:

- a) produkcji lub wprowadzania do obrotu produktów, o których mowa w załączniku IV;
- b) opracowywania nowych produktów, procesów i technologii związanych z produktami, o których mowa w załączniku IV.

2. Maksymalna stawka wsparcia na mocy ust. 1 ogranicza się do mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw⁽¹⁾. Dla terytoriów Azorów, Madery i Wysp Kanaryjskich, mniejszych wysp Morza Egejskiego w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 1405/2006 z dnia 18 września 2006 r. ustanawiającego szczególne środki dotyczące rolnictwa dla mniejszych wysp Morza Egejskiego⁽²⁾ i francuskich departamentów zamorskich nie mają zastosowania żadne ograniczenia maksymalnej stawki. Dla przedsiębiorstw, które nie są objęte art. 2 ust. 1 tytułu I zalecenia 2003/361/WE, zatrudniających mniej niż 750 pracowników lub posiadających obrót nieprzekraczający 200 milionów EUR, maksymalna intensywność pomocy jest zmniejszona o połowę.

Wsparcia nie udziela się przedsiębiorstwom przeżywającym trudności w rozumieniu wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw przeżywających trudności.

3. Z kwalifikujących się wydatków wyłącza się elementy, o których mowa w art. 71 ust. 3 lit. a)–c) rozporządzenia (WE) nr 1698/2005.

4. Do wkładu Wspólnoty mają zastosowanie następujące maksymalne stawki pomocy związane z kwalifikującymi się do wsparcia kosztami inwestycji:

- a) 50 % w regionach zaklasyfikowanych jako regiony konwergencji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1083/2006;
- b) 40 % w regionach innych niż regiony konwergencji;
- c) 75 % w regionach najbardziej oddalonych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych Unii Europejskiej⁽³⁾;
- d) 65 % na mniejszych wyspach Morza Egejskiego w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1405/2006.

5. Artykuł 72 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 ma odpowiednio zastosowanie do wsparcia, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 16

Destylacja produktów ubocznych

1. Można przyznać wsparcie dla dobrowolnej lub obowiązkowej destylacji produktów ubocznych powstających podczas produkcji wina, która to destylacja została przeprowadzona zgodnie z warunkami określonymi w załączniku VI punkt D.

Kwotę wsparcia dla danego produktu ubocznego należy ustalić w zależności od procentowej zawartości alkoholu i liczby hektolitrów. Nie wypłaca się żadnej pomocy dla zawartości alkoholu w produktach ubocznych przeznaczonych do

destylacji, która przekracza 10 % w stosunku do zawartości alkoholu w wyprodukowanym winie.

2. Maksymalne poziomy wsparcia ustala się na podstawie kosztów zbiorów i przetwórstwa zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

3. Alkohol będący wynikiem destylacji, o której mowa w ust. 1 i na którą przyznano wsparcie, jest stosowany wyłącznie do celów przemysłowych lub energetycznych, tak by uniknąć zakłócania konkurencji.

Artykuł 17

Destylacja do alkoholu spożywczego

1. Do dnia 31 lipca 2012 r. można przyznawać producentom wsparcie dla wina poddawanego destylacji do alkoholu spożywczego w formie pomocy na hektar.

2. Zanim zostanie udzielone wsparcie, należy przedstawić stosowne umowy dotyczące destylacji wina oraz stosowne dowody dostarczenia go do destylacji.

Artykuł 18

Destylacja w sytuacji kryzysowej

1. Do dnia 31 lipca 2012 r. można przyznawać wsparcie dla dobrowolnej lub obowiązkowej destylacji nadmiaru wina, o czym decydują państwa członkowskie w uzasadnionych sytuacjach kryzysowych, by zmniejszyć lub zlikwidować jego nadmiar, zapewniając zarazem ciągłość dostaw w okresie od jednego zbioru do następnego.

2. Maksymalne poziomy wsparcia ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

3. Alkohol będący wynikiem destylacji, o której mowa w ust. 1 i na którą przyznano wsparcie, jest stosowany wyłącznie do celów przemysłowych lub energetycznych, by uniknąć zakłócania konkurencji.

4. Część dostępnego budżetu wykorzystywana na finansowanie środka dotyczącego destylacji w sytuacji kryzysowej nie przekracza następujących udziałów procentowych w całości dostępnych funduszy określonych dla każdego państwa członkowskiego na dany rok budżetowy w załączniku II:

- 20 % w roku 2009,
- 15 % w roku 2010,
- 10 % w roku 2011,
- 5 % w roku 2012.

5. Państwa członkowskie mogą zwiększyć fundusze przeznaczone na finansowanie środka dotyczącego destylacji w sytuacji kryzysowej poza limity roczne przewidziane w ust. 4 przez

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 265 z 26.9.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 42 z 14.2.2006, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1276/2007 (Dz.U. L 284 z 30.10.2007, s. 11).

poczynienie wkładu z funduszy krajowych w ramach następujących limitów (wyrażonych w procentach stosowanego pułapu rocznego wskazanego w ust. 4):

- 5 % w roku winiarskim 2010,
- 10 % w roku winiarskim 2011,
- 15 % w roku winiarskim 2012.

W stosownych przypadkach państwa członkowskie powiadamiają Komisję o dodaniu funduszy krajowych, o których mowa w akapicie pierwszym; Komisja zatwierdza tę transakcję przed udostępnieniem funduszy.

Artykuł 19

Stosowanie zagęszczonego moszczu winogronowego

1. Do dnia 31 lipca 2012 r. można przyznawać wsparcie producentom wina, którzy stosują zagęszczonego moszcz winogronowy, w tym rektyfikowany zagęszczonego moszcz winogronowy, w celu zwiększenia naturalnego stężenia alkoholu w produktach zgodnie z warunkami określonymi w załączniku V.

2. Kwotę wsparcia ustala się w zależności od potencjalnego stężenia alkoholu w objętości wyrażonego w procentach i od liczby hektolitrów moszczu zastosowanego do wzbogacenia.

3. Maksymalne poziomy wsparcia mające zastosowanie do tego środka w różnych obszarach uprawy winorośli ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Artykuł 20

Zasada współzależności

Jeśli w odniesieniu do rolników stwierdzono, że w swoich gospodarstwach, w jakimkolwiek czasie w okresie trzech lat od wypłacenia pomocy w ramach programów wsparcia restrukturyzacji i przekształcania lub w jakimkolwiek czasie w okresie jednego roku od wypłacenia pomocy w ramach programów wsparcia zielonych zbiorów, nie przestrzegali podstawowych wymogów w zakresie zarządzania i zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, o których mowa w art. 3–7 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, w przypadku gdy brak zgodności jest wynikiem działania lub zaniechania bezpośrednio przypisywanego rolnikowi, kwota wypłaty zostaje obniżona lub anulowana częściowo lub całkowicie w zależności od wagi, zakresu, czasu trwania oraz częstotliwości naruszenia i w stosownych przypadkach od rolnika wymagany jest zwrot wypłaconej kwoty zgodnie z warunkami ustanowionymi we wspomnianych przepisach.

Sekcja 4

Przepisy ogólne

Artykuł 21

Sprawozdawczość i ocena

1. Co roku, a po raz pierwszy do dnia 1 marca 2010 r., państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 1 marca

sprawozdanie z wdrażania środków przewidzianych w programach wsparcia w minionym roku budżetowym.

Sprawozdania te wymieniają i opisują działania, na które przyznana była pomoc Wspólnoty w ramach programów wsparcia, a zwłaszcza przedstawiają szczegóły dotyczące wdrażania działań promocyjnych, o których mowa w art. 10.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 1 marca 2011 r. i po raz drugi do dnia 1 marca 2014 r. ocenę kosztów i korzyści programów wsparcia oraz zalecenie, w jaki sposób poprawić ich skuteczność.

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrażania działań promocyjnych, o których mowa w art. 9.

Artykuł 22

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wykonywania przepisów niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Środki te w szczególności mogą obejmować:

- a) format prezentacji programów wsparcia;
- b) zasady dotyczące zmian programów wsparcia po ich wejściu w życie;
- c) szczegółowe zasady wdrażania środków przewidzianych w art. 10–19;
- d) warunki podawania do wiadomości i publikacji informacji na temat pomocy pochodzącej z funduszy wspólnotowych;
- e) szczegóły dotyczące sprawozdawczości.

ROZDZIAŁ II

Transfer finansowy

Artykuł 23

Transfer finansowy na rozwój obszarów wiejskich

1. Od roku budżetowego 2009 kwoty ustalone w ust. 2 na podstawie wydatków w przeszłości, dostępne na mocy rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 na środki interwencyjne w zakresie regulacji rynków rolnych, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, są udostępniane jako dodatkowe fundusze Wspólnoty na środki w regionach winiarskich zgodnie z programowaniem rozwoju obszarów wiejskich na mocy rozporządzenia (WE) nr 1698/2005.

2. Następujące kwoty są udostępniane na dane lata kalendaryzowe:

- 2009: 40,5 mln EUR,
- 2010: 80,9 mln EUR,
- począwszy od 2011: 121,4 mln EUR.

3. Kwoty określone w ust. 2 zostaną przydzielone państwom członkowskim zgodnie z załącznikiem III.

Państwa członkowskie, w odniesieniu do których w aktualnej tabeli w załączniku III nie wprowadzono żadnych kwot z uwagi na niewysokie kwoty uzyskane w inny sposób zgodnie z kluczem finansowym stosowanym do określenia kwot wymienionych w załączniku III (mniej niż 2,5 mln EUR do przeniesienia w 2009 r.), mogą zdecydować o przeniesieniu tych kwot, obecnie umieszczonych w załączniku II, w całości lub w części do załącznika III, by je wykorzystać w swoich programach rozwoju obszarów wiejskich. W takim przypadku zainteresowane państwa członkowskie powiadają Komisję o takim przeniesieniu najpóźniej do dnia 30 czerwca 2008 r., a Komisja odpowiednio modyfikuje ust. 2 oraz załączniki II i III.

TYTUŁ III

ŚRODKI PRAWNE

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 24

Klasyfikacja odmian winorośli

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, państwa członkowskie dokonują klasyfikacji odmian winorośli, które mogą być sadzone, sadzone ponownie lub szczepione na ich terytoriach dla celów produkcji wina.

Tylko odmiany winorośli spełniające następujące warunki mogą być sklasyfikowane przez państwa członkowskie:

- a) dana odmiana należy do gatunku *Vitis vinifera* lub pochodzi z krzyżówki gatunku *Vitis vinifera* z innymi gatunkami rodzaju *Vitis*;
- b) dana odmiana nie jest jedną z następujących odmian: Noah, Othello, Isabelle, Jacquez, Clinton i Herbemont.

W przypadku gdy odmiana winorośli jest skreślona z klasyfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym, wykarczowanie tej odmiany następuje w ciągu 15 lat od momentu jej skreślenia.

2. Państwa członkowskie, których roczna produkcja wina – obliczana na podstawie średniej produkcji w ciągu ostatnich 5 lat winiarskich – nie przekracza 50 000 hektolitrow, są wyłączone z obowiązku klasyfikacji, o którym mowa w ust. 1.

Jednakże także w państwach członkowskich, o których mowa w akapicie pierwszym, można dla celów produkcji wina sadzić,

sadzić ponownie lub szczepić jedynie odmiany winorośli spełniające przepisy ust. 1 lit. a) i b).

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy i drugi oraz ust. 2 akapit drugi dozwolone jest sadzenie, ponowne sadzenie lub szczepienie następujących odmian winorośli do badań i eksperymentów naukowych:

- a) odmiany winorośli, które nie są sklasyfikowane w przypadku państw członkowskich, o których mowa w ust. 1;
- b) odmiany winorośli, które nie spełniają przepisów ust. 1 lit. a) i b) w przypadku państwa członkowskich, o których mowa w ust. 2.

4. Obszary obsadzone odmianami winorośli dla celów produkcji wina obsadzone niezgodnie z ust. 1–3 podlegają wykarczowaniu.

Nie ma jednak obowiązku karczowania takich obszarów, jeżeli dana produkcja przeznaczona jest wyłącznie do spożycia przez rodzinę producenta wina.

5. Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania zapewniające przestrzeganie przez producentów przepisów zawartych w ust. 1–4.

Artykuł 25

Produkcja i wprowadzanie do obrotu

1. Produkty wymienione w załączniku IV i produkowane we Wspólnocie wytwarzane są z odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 24 ust. 1.

2. Oznaczenie kategorii produktu winiarskiego, jak przewidziano w załączniku IV, może być stosowane we Wspólnocie jedynie do wprowadzania do obrotu produktu zgodnego z odpowiednimi warunkami ustanowionymi w tym załączniku.

Jednak niezależnie od art. 59 ust. 1 lit. a) państwa członkowskie mogą zezwolić na używanie słowa „wino”, jeżeli:

- a) występuje ono w połączeniu z nazwą owocu w formie nazwy złożonej w odniesieniu do wprowadzanych na rynek produktów otrzymywanych w procesie fermentacji owocu innego niż winogrona; lub
- b) jest ono częścią nazwy złożonej.

Unika się pomyłki z produktami odpowiadającymi kategoriom win w załączniku IV.

3. Kategorie produktów winiarskich wymienione w załączniku IV mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2.

4. Z wyjątkiem wina butelkowanego, w odniesieniu do którego istnieje dowód, że butelkowanie zostało przeprowadzone przed dniem 1 września 1971 r., wino wyprodukowane z odmian winorośli wymienionych w klasyfikacjach przygotowanych

zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy, lecz nieodpowiadające żadnej z kategorii określonych w załączniku IV, używane jest jedynie do spożycia przez rodziny indywidualnych producentów wina oraz do produkcji octu winnego lub do destylacji.

ROZDZIAŁ II

Praktyki enologiczne i ograniczenia

Artykuł 26

Zakres stosowania

Niniejszy rozdział dotyczy dozwolonych praktyk enologicznych i stosowanych ograniczeń mających zastosowanie do produkcji i wprowadzania do obrotu produktów objętych niniejszym rozporządzeniem oraz procedury podejmowania decyzji odnośnie do tych praktyk i ograniczeń.

Artykuł 27

Praktyki enologiczne i ograniczenia

1. Jedynie praktyki enologiczne dozwolone na mocy prawa wspólnotowego, określone w załączniku V lub co do których podjęto decyzję zgodnie z art. 28 i 29, są stosowane do produkcji i konserwacji we Wspólnocie produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do:

- a) soku winogronowego oraz zagęszczonego soku winogronowego;
 - b) moszczu winogronowego i zagęszczonego moszczu winogronowego przeznaczonego do przygotowania soku winogronowego.
2. Dozwolone praktyki enologiczne mogą być stosowane tylko dla celów zapewnienia właściwej fermentacji winiarskiej, odpowiedniej konserwacji lub właściwego rafinowania produktu.
3. Produkty objęte niniejszym rozporządzeniem wytwarzane są we Wspólnocie zgodnie z odpowiednimi ograniczeniami określonymi w załączniku VI.
4. Produkty objęte niniejszym rozporządzeniem, które zostały poddane niedozwolonym wspólnotowym lub, w stosownych przypadkach, niedozwolonym krajowym praktykom enologicznym lub które naruszają ograniczenia określone w załączniku VI, nie są wprowadzane do obrotu we Wspólnocie.

Artykuł 28

Bardziej restrykcyjne zasady narzucone przez państwa członkowskie

Państwa członkowskie mogą ograniczyć lub wykluczyć stosowanie niektórych praktyk enologicznych i wprowadzić surowsze ograniczenia w odniesieniu do win dozwolonych na mocy prawa wspólnotowego produkowanych na ich terytorium, aby przyczynić się do zachowania istotnych właściwości win o chronionej nazwie pochodzenia lub o chronionym oznaczeniu geograficznym i win musujących oraz win likierowych.

Państwa członkowskie informują Komisję o wspomnianych ograniczeniach, wykluczeniach i zastrzeżeniach, a Komisja przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 29

Zezwolenie na praktyki enologiczne i ograniczenia

1. Z wyjątkiem praktyk enologicznych dotyczących wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania określonych w załączniku V w odniesieniu do konkretnych produktów, o których mowa w tym załączniku, oraz ograniczeń wymienionych w załączniku VI, decyzja w sprawie zezwolenia na praktyki enologiczne i ograniczenia w odniesieniu do produkcji i konserwacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem podejmowana jest zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2.

2. Państwa członkowskie mogą pozwolić na eksperymentalne zastosowanie niedozwolonych praktyk enologicznych na warunkach, które należy określić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2.

Artykuł 30

Kryteria udzielenia zezwolenia

Przy udzielaniu zezwolenia na praktyki enologiczne zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, Komisja:

- a) opiera się na praktykach enologicznych zalecanych i opublikowanych przez Międzynarodową Organizację Winnic i Wina (OIV) oraz na wynikach eksperymentalnego stosowania dotychczas niedozwolonych praktyk enologicznych;
- b) uwzględnia ochronę zdrowia ludzi;
- c) uwzględnia potencjalne ryzyko dla konsumentów, którzy mogą zostać wprowadzeni w błąd ze względu na swoje ustalone oczekiwania i wrażenia, biorąc pod uwagę dostępność i skuteczność środków informacyjnych, które wykluczają takie ryzyko;
- d) pozwala na zachowanie naturalnych i podstawowych właściwości wina i niewprowadzanie istotnych zmian w składzie danego produktu;
- e) zapewnia akceptowalny minimalny poziom troski o środowisko;
- f) przestrzega ogólnych zasad dotyczących praktyk enologicznych i ograniczeń określonych, odpowiednio, w załącznikach V i VI.

Artykuł 31

Metody analizy

Metody analizy służącej do określania składu produktów objętych niniejszym rozporządzeniem oraz zasady, dzięki którym można ustalić, czy produkty te zostały poddane

procesom, które nie są zgodne z dozwolonymi praktykami enologicznymi, odpowiadają metodom i zasadom zalecanym i opublikowanym przez OIV.

W przypadku braku metod i zasad zalecanych i opublikowanych przez OIV odpowiednie metody i zasady są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2.

W oczekiwaniu na przyjęcie tych zasad należy stosować metody i zasady dozwolone w danym państwie członkowskim.

Artykuł 32

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wprowadzania w życie niniejszego rozdziału oraz załączników V i VI, o ile w tych załącznikach nie przewidziano inaczej, przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2.

Środki te w szczególności mogą obejmować:

- a) przepisy skutkujące tym, że wspólnotowe praktyki enologiczne zamieszczone w załączniku IV rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 są uznawane jako dozwolone praktyki enologiczne;
- b) dozwolone praktyki enologiczne i ograniczenia dotyczące win musujących, w tym wzbogacanie, zakwaszanie i odkwaszanie w odniesieniu do win musujących, gatunkowych win musujących i gatunkowych aromatyzowanych win musujących;
- c) dozwolone praktyki enologiczne i ograniczenia dotyczące win likierowych;
- d) z zastrzeżeniem załącznika VI pkt C przepisy regulujące mieszanie i kupażowanie moszczów i win;
- e) w przypadku braku przepisów wspólnotowych w tej dziedzinie, wymogi dotyczące czystości i określania substancji stosowanych w praktykach enologicznych;
- f) przepisy administracyjne odnoszące się do przeprowadzenia dozwolonych praktyk enologicznych;
- g) warunki dotyczące przechowywania produktów niezgodnych z przepisami art. 27, obrotu nimi i ich stosowania oraz możliwe odstępstwa od wymogów tego artykułu oraz ustanowienie kryteriów w celu uniknięcia nadmiaru przepisów w indywidualnych przypadkach;
- h) warunki, na których państwa członkowskie mogą zezwolić na przechowywanie produktów niezgodnych z przepisami niniejszego rozdziału innymi niż art. 27 lub z przepisami wykonawczymi do niniejszego rozdziału, obrót tymi produktami i ich stosowanie.

ROZDZIAŁ III

Nazwy pochodzenia, oznaczenia geograficzne i określenia tradycyjne

Artykuł 33

Zakres zastosowania

1. Przepisy dotyczące nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych określone w rozdziałach IV i V mają zastosowanie do produktów, o których mowa w załączniku IV ust. 1, 3–6, 8, 9, 11, 15 i 16.
2. Podstawą przepisów, o których mowa w ust. 1, jest:
 - a) ochrona prawnie uzasadnionych interesów:
 - (i) konsumentów; oraz
 - (ii) producentów;
 - b) zagwarantowanie sprawnego funkcjonowania wspólnego rynku przedmiotowych produktów;
 - c) promocja produktów wysokiej jakości przy zezwoleniu na krajowe środki wspierające politykę jakości.

ROZDZIAŁ IV

Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne

Sekcja 1

Definicje

Artykuł 34

Definicje

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie następujące definicje:
 - a) „nazwa pochodzenia” oznacza nazwę regionu, określonego miejsca lub, w szczególnych przypadkach, kraju, która to nazwa służy do opisu produktu, o którym mowa w art. 33 ust. 1, spełniającego następujące wymagania:
 - (i) jego jakość i cechy charakterystyczne są zasadniczo lub wyłącznie związane ze szczególnym środowiskiem geograficznym z właściwymi dla niego czynnikami przyrodniczymi oraz ludzkimi;
 - (ii) winogrona, z których jest produkowany, pochodzą wyłącznie z tego geograficznego obszaru;
 - (iii) jego produkcja odbywa się w tym obszarze geograficznym;
 - (iv) otrzymywany jest z odmian winorośli należących do *Vitis vinifera*;

- b) „oznaczenie geograficzne” oznacza nazwę regionu, określonego miejsca lub, w szczególnych przypadkach, kraju, która to nazwa służy do opisu produktu, o którym mowa w art. 33 ust. 1, spełniającego następujące wymagania:
- (i) posiada szczególną jakość, reputację lub inne cechy charakterystyczne, które można przypisać temu pochodzeniu geograficznemu;
 - (ii) przynajmniej 85 % winogron, z których jest produkowany, pochodzi wyłącznie z tego geograficznego obszaru;
 - (iii) jego produkcja odbywa się w tym geograficznym obszarze;
 - (iv) otrzymywany jest z odmian winorośli należących do *Vitis vinifera* lub z krzyżówki tych gatunków z innymi gatunkami rodzaju *Vitis*.

2. Niektóre tradycyjne używane nazwy stanowią nazwę pochodzenia, w przypadku gdy:

- a) oznaczają wino;
- b) odnoszą się do nazwy geograficznej;
- c) spełniają wymogi, o których mowa w ust. 1 lit. a) pkt (i)–(iv);
- d) przechodzą procedurę obejmowaną ochroną nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, o których mowa w niniejszym rozdziale.

3. Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne, w tym odnoszące się do obszarów geograficznych w państwach trzecich, kwalifikują się do ochrony we Wspólnocie zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym rozdziale.

Sekcja 2

Wniosek o objęcie ochroną

Artykuł 35

Zawartość wniosków o objęcie nazwy ochroną

1. Wnioski o objęcie ochroną nazw jako nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych obejmują dokumentację techniczną zawierającą:
 - a) nazwę, która ma być chroniona;
 - b) nazwę i adres wnioskodawcy;
 - c) specyfikację produktu, o której mowa w ust. 2;
 - d) jednolity dokument streszczający specyfikację produktu, o której mowa w ust. 2.
2. Specyfikacja produktu umożliwia zainteresowanym stronom kontrolę odpowiednich warunków produkcji objętej nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym.

Zawiera ona co najmniej:

- a) nazwę, która ma być chroniona;
- b) opis wina (win):
 - (i) dla win z nazwą pochodzenia – jego najważniejsze analityczne i organoleptyczne cechy charakterystyczne;
 - (ii) dla win z oznaczeniem geograficznym – jego najważniejsze analityczne cechy charakterystyczne oraz ocenę lub oznaczenie jego organoleptycznych cech charakterystycznych;
- c) w stosownych przypadkach – szczególne praktyki enologiczne stosowane przy produkcji wina (win), a także ograniczenia obowiązujące w przypadku produkcji tego (tych) wina (win);
- d) wytyczenie granic danego obszaru geograficznego;
- e) maksymalną wydajność z hektara;
- f) wskazanie odmiany lub odmian winorośli, z których otrzymywane jest (są) wino(-a);
- g) szczegóły określające związek, o którym mowa w art. 34 ust. 1 lit. a) pkt (i) lub, w stosownych przypadkach, w art. 34 ust. 1 lit. b) pkt (i);
- h) obowiązujące wymogi ustanowione w przepisach wspólnotowych lub krajowych lub, jeżeli tak przewidziały państwa członkowskie, przez organizację zarządzającą chronioną nazwą pochodzenia lub oznaczeniem geograficznym przy uwzględnieniu faktu, że wymogi te powinny być obiektywne, niedyskryminacyjne i zgodne z prawem wspólnotowym;
- i) nazwę i adres organów lub jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu oraz ich szczegółowe zadania.

Artykuł 36

Wniosek o objęcie ochroną w odniesieniu do do obszaru geograficznego w państwie trzecim

1. W przypadku gdy wniosek o objęcie ochroną dotyczy obszaru geograficznego w państwie trzecim, oprócz elementów przewidzianych w art. 35, zawiera on dowód, że dana nazwa jest chroniona w jego kraju pochodzenia.
2. Przedmiotowy wniosek przesyłany jest Komisji albo bezpośrednio przez wnioskodawcę, albo za pośrednictwem władz zainteresowanego kraju trzeciego.
3. Wniosek o objęcie ochroną składany jest w jednym z języków urzędowych Wspólnoty lub dołącza się do niego uwierzytelnione tłumaczenie na jeden z tych języków.

Artykuł 37

Wnioskodawcy

1. Każda zainteresowana grupa producentów lub w wyjątkowych przypadkach jeden producent może złożyć wniosek o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego. Inne zainteresowane strony mogą przyłączyć się do wniosku.

2. Producenci mogą składać wnioski o objęcie ochroną jedynie w odniesieniu do win, które produkują.

3. W przypadku nazwy określającej transgraniczny obszar geograficzny lub tradycyjnej nazwy związanej z transgranicznym obszarem geograficznym, można złożyć wspólny wniosek.

Sekcja 3

Procedura obejmowania ochroną

Artykuł 38

Wstępna procedura krajowa

1. Wnioski o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego win zgodnie z art. 34, pochodzące ze Wspólnoty, są przedmiotem wstępnej procedury krajowej, zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Wniosek o objęcie ochroną składa się w państwie członkowskim, z którego terytorium pochodzi nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.

3. Państwo członkowskie sprawdza, czy wniosek o objęcie ochroną spełnia warunki określone w niniejszym rozdziale.

Państwo członkowskie przeprowadza krajową procedurę, zapewniając odpowiednią publikację wniosku oraz przewidując okres przynajmniej dwóch miesięcy od daty publikacji na zgłoszenie sprzeciwu wobec zaproponowanej ochrony przez dowolną osobę fizyczną lub prawną, której zainteresowanie jest prawnie uzasadnione, mającą siedzibę lub zamieszkałą na terytorium danego państwa, poprzez przedstawienie odpowiednio uzasadnionego oświadczenia danemu państwu członkowskiemu.

4. Jeśli państwo członkowskie uważa, że nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne nie spełniają odpowiednich wymagań, w tym istnieje możliwość, że są one zasadniczo niezgodne z prawodawstwem Wspólnoty, to odrzuca wniosek.

5. Jeśli państwo członkowskie uważa, że spełnione są odpowiednie wymagania:

- a) publikuje jednolity dokument oraz specyfikację produktu przynajmniej w Internecie; i
- b) przekazuje Komisji wniosek o objęcie ochroną zawierający:
 - (i) nazwę i adres wnioskodawcy;
 - (ii) jednolity dokument, o którym mowa w art. 35 ust. 1 lit. d);

(iii) deklarację państwa członkowskiego stwierdzającą, że wniosek złożony przez wnioskodawcę spełnia warunki niniejszego rozporządzenia;

(iv) odesłanie do publikacji, o której mowa w lit. a).

Te informacje przekazywane są w jednym z języków urzędowych Wspólnoty lub dołącza się do nich uwierzytelnione tłumaczenie na jeden z tych języków.

6. Państwa członkowskie wprowadzają do dnia 1 sierpnia 2009 r. przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne niezbędne do wykonania niniejszego artykułu.

7. W przypadku gdy dane państwo członkowskie nie posiada krajowego ustawodawstwa dotyczącego ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, może ono, wyłącznie na zasadach przejściowych, przyznać nazwie ochronę zgodnie z warunkami niniejszego rozdziału na szczeblu krajowym ze skutkiem od dnia złożenia wniosku w Komisji. Taka tymczasowa ochrona krajowa wygasa w dniu, w którym na mocy tego rozdziału zostanie podjęta decyzja co do rejestracji nazwy lub odmowy jej ochrony.

Artykuł 39

Rozpatrywanie wniosków przez Komisję

1. Komisja podaje do wiadomości publicznej datę złożenia wniosku o objęcie ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.

2. Komisja sprawdza, czy wnioski o objęcie ochroną, o których mowa w art. 38 ust. 5, spełniają warunki określone w niniejszym rozdziale.

3. Jeśli Komisja uważa, że warunki określone w niniejszym rozdziale są spełnione, to publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jednolity dokument, o którym mowa w art. 35 ust. 1 lit. d), oraz odesłanie do publikacji specyfikacji produktu, o której mowa w art. 38 ust. 5.

W innym przypadku, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, podejmowana jest decyzja o odrzuceniu wniosku.

Artykuł 40

Procedura sprzeciwu

W ciągu dwóch miesięcy od daty publikacji przewidzianej w art. 39 ust. 3 akapit pierwszy dowolne państwo członkowskie lub państwo trzecie, lub dowolna osoba fizyczna lub prawna, której zainteresowanie jest prawnie uzasadnione, mająca siedzibę lub zamieszkałą na terytorium państwa członkowskiego innego niż wnioskujące o objęcie ochroną lub na terytorium państwa trzeciego, może zgłosić sprzeciw wobec zaproponowanego objęcia ochroną poprzez przedstawienie Komisji odpowiednio uzasadnionego oświadczenia odnoszącego się do warunków kwalifikowalności ustanowionych w niniejszym rozdziale.

W przypadku osoby fizycznej lub prawnej mającej siedzibę lub zamieszkałej w kraju trzecim, takie oświadczenie należy złożyć, bezpośrednio lub za pośrednictwem władz zainteresowanego państwa trzeciego, w terminie dwóch miesięcy, o których mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 41

Decyzja o objęciu ochroną

Na podstawie informacji dostępnych Komisji zostaje podjęta decyzja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, o objęciu ochroną nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego spełniających warunki określone w niniejszym rozdziale i zasadniczo zgodnych z prawem wspólnotowym, lub o odrzuceniu wniosku, który nie spełnia tych warunków.

Sekcja 4

Szczególne przypadki

Artykuł 42

Homonimy

1. Nazwa, w odniesieniu do której złożono wniosek, homonimiczna lub częściowo homonimiczna w stosunku do nazwy już zarejestrowanej na mocy niniejszego rozporządzenia, jest rejestrowana z należytych uwzględnieniem miejscowego i tradycyjnego użycia oraz ryzyka błędnego zrozumienia.

Nazwa homonimiczna prowadząca do błędnego przekonania konsumenta, że produkty pochodzą z innego terytorium, nie podlega rejestracji nawet w przypadku, gdy ta nazwa i jej brzmienie są dokładnie takie same jak nazwa faktycznego terytorium, regionu lub miejsca pochodzenia danych produktów.

Stosowanie zarejestrowanej nazwy homonimicznej uwarunkowane jest istnieniem rzeczywistego wystarczającego rozróżnienia między później rejestrowaną nazwą homonimiczną a nazwą już zamieszczoną w rejestrze, z uwzględnieniem konieczności równego traktowania zainteresowanych producentów i uniknięcia sytuacji, w której konsument mógłby zostać wprowadzony w błąd.

2. Ustęp 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli nazwa, w odniesieniu do której składany jest wniosek, jest homonimiczna lub częściowo homonimiczna z oznaczeniem geograficznym chronionym na mocy ustawodawstwa państw członkowskich.

Państwa członkowskie nie rejestrują nietożsamy nazw geograficznych w celach ochrony na mocy ich odnośnego ustawodawstwa dotyczącego oznaczeń geograficznych, jeśli nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne jest chronione we Wspólnocie na mocy prawa wspólnotowego odnoszącego się do nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych.

3. Jeżeli środki wykonawcze Komisji nie stanowią inaczej, w przypadku gdy nazwa odmiany winorośli zawiera chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne, to

nazwy tej nie stosuje się dla celów oznaczania produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.

4. Ochrona nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów objętych art. 34 pozostaje bez uszczerbku dla chronionych oznaczeń geograficznych mających zastosowanie do napojów spirytusowych w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych ⁽¹⁾ i vice versa.

Artykuł 43

Podstawy odmowy objęcia ochroną

1. Nazwy, które stały się nazwami własnymi, nie są objęte ochroną jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.

Do celów niniejszego rozdziału „nazwa, która stała się nazwą rodzajową” oznacza nazwę wina, która pomimo że związana jest z miejscem lub regionem, w którym dany produkt był pierwotnie produkowany lub wprowadzany do obrotu, stała się nazwą zwyczajową danego wina we Wspólnocie.

W celu ustalenia, czy nazwa stała się nazwą rodzajową, czy też nie, brane są pod uwagę wszystkie odpowiednie czynniki, w szczególności:

- a) bieżąca sytuacja we Wspólnocie, zwłaszcza w obszarach konsumpcji;
- b) odnośne krajowe lub wspólnotowe przepisy prawne.

2. Nazwa nie jest chroniona jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, jeśli w świetle reputacji i renomy znaku towarowego ochrona mogłaby wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina.

Artykuł 44

Związek ze znakami towarowymi

1. Jeśli nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne są objęte ochroną na mocy niniejszego rozporządzenia, wniosek o rejestrację znaku towarowego odnoszący się do jednej z sytuacji, o których mowa w art. 45 ust. 2, dotyczący produktu należącego do jednej z kategorii wymienionych w załączniku IV jest odrzucany, jeżeli złożenie wniosku o rejestrację znaku towarowego nastąpiło po dacie przedłożenia Komisji wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego oraz nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne zostały następnie objęte ochroną.

Znaki towarowe zarejestrowane z naruszeniem akapitu pierwszego są unieważniane.

2. Nie naruszając przepisów art. 43 ust. 2, znak towarowy, którego stosowanie odpowiada jednej z sytuacji, o których mowa w art. 45 ust. 2, i którego dotyczy wniosek, zarejestrowany lub

⁽¹⁾ Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16.

ustanowiony poprzez używanie, jeżeli taka możliwość dopuszczona jest przez odnośne prawodawstwo, na terytorium Wspólnoty przed datą przedłożenia Komisji wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, może pozostać w użyciu, a jego okres stosowania może zostać przedłużony niezależnie od ochrony nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że brak podstaw do jego unieważnienia lub cofnięcia, jak określono w pierwszej dyrektywie Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁽¹⁾ lub rozporządzeniu Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾.

W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego równoległe do stosowania odpowiednich znaków towarowych.

Sekcja 5

Ochrona i kontrola

Artykuł 45

Ochrona

1. Chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne mogą być stosowane przez wszelkie podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu wino, które zostało wyprodukowane zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu.
2. Chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne oraz wina używające tych chronionych nazw zgodnie ze specyfikacją produktu są chronione przed:
 - a) wszelkim bezpośrednim lub niebezpośrednim wykorzystaniem chronionej nazwy w celach handlowych:
 - (i) przez porównywalne produkty niezgodne ze specyfikacją produktu chronionej nazwy; lub
 - (ii) jeśli takie zastosowanie wykorzystuje reputację nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego;
 - b) wszelkim niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli prawdziwe pochodzenie produktu lub usługi jest podane lub chroniona nazwa jest przetłumaczona lub towarzyszą jej określenia takie jak: „styl”, „typ”, „metoda”, „jak produkowane w”, „imitacja”, „smak”, „jak” i tym podobne;
 - c) wszelkim innym nieprawdziwym lub wprowadzającym w błąd oznaczeniem miejsca wytworzenia, pochodzenia, charakteru lub zasadniczych cech produktu, na wewnętrznym lub zewnętrznym opakowaniu, w materiałach reklamowych lub dokumentach związanych z danym wyrobem winiarskim, oraz pakowaniem produktu w pojemnik, który mógłby błędnie sugerować miejsce pochodzenia wyrobu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją 92/10/EWG (Dz.U. L 6 z 11.1.1992, s. 35).

⁽²⁾ Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1891/2006 (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 14).

d) wszelkimi innymi praktykami mogącymi wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.

3. Chronione nazwy pochodzenia lub chronione oznaczenia geograficzne nie stają się we Wspólnocie nazwami rodzajowymi w rozumieniu art. 43 ust. 1.

4. Państwa członkowskie podejmują kroki konieczne do zaprzestania niezgodnego z prawem stosowania chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 46

Rejestr

Komisja sporządza i prowadzi publicznie dostępny elektroniczny rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych dla wina.

Artykuł 47

Wyznaczenie właściwego organu kontrolnego

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za kontrole w odniesieniu do zobowiązań ustanowionych w niniejszym rozdziale zgodnie z kryteriami określonymi w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 882/2004.
2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby każdy podmiot spełniający wymogi niniejszego rozdziału miał prawo być objętym systemem kontroli.
3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o właściwym organie lub organach, o których mowa w ust. 1. Komisja podaje ich nazwy i adresy do publicznej wiadomości i uaktualnia je okresowo.

Artykuł 48

Kontrola zgodności ze specyfikacją produktu

1. W odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych odnoszących się do obszaru geograficznego znajdującego się we Wspólnocie roczna weryfikacja zgodności ze specyfikacją produktu w trakcie produkcji oraz w trakcie lub po rozlewie wina zapewniana jest przez:

- a) właściwy organ lub organy, o których mowa w art. 47 ust. 1; lub
- b) jeden lub więcej organów kontrolnych w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, działających jako jednostki certyfikujące produkty zgodnie z kryteriami określonymi w art. 5 tego rozporządzenia.

Koszty weryfikacji są ponoszone przez podmioty gospodarcze będące jej przedmiotem.

2. W odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych odnoszących się do obszaru geograficznego znajdującego się w państwie trzecim roczna weryfikacja zgodności ze specyfikacją produktu w trakcie produkcji oraz w trakcie rozlewu wina lub po nim zapewniana jest przez:

a) jeden lub więcej organów publicznych wyznaczonych przez państwo trzecie; lub

b) jedną lub więcej jednostek certyfikujących.

3. Jednostki certyfikujące, o których mowa w ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. b), spełniają wymogi europejskiej normy EN 45011 lub przewodnika 65 ISO/IEC (Wymogi ogólne dla jednostek prowadzących systemy certyfikacji produktów), a od dnia 1 maja 2010 r. są akredytowane zgodnie z tymi normami.

4. Jeśli organ lub organy, o których mowa w ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a), weryfikują zgodność ze specyfikacją produktu, gwarantują stosowny obiektywizm i bezstronność oraz mają do dyspozycji wykwalifikowany personel i zasoby potrzebne do realizacji swoich zadań.

Artykuł 49

Zmiany specyfikacji produktu

1. Wnioskodawca spełniający warunki art. 37 może wystąpić o zatwierdzenie zmiany specyfikacji produktu chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego, w szczególności aby uwzględnić rozwój wiedzy naukowo-technicznej lub korektę granic obszaru geograficznego, o którym mowa w art. 35 ust. 2 akapit drugi lit. d). Wnioski powinny opisywać i uzasadniać wnioskowane zmiany.

2. Jeśli proponowana zmiana obejmuje jedną lub więcej zmian do jednolitego dokumentu, o którym mowa w art. 35 ust. 1 lit. d), art. 38–41 stosuje się odpowiednio do wniosku o zmianę specyfikacji. Jednak jeśli proponowana zmiana jest niewielka, podejmuje się decyzję, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, czy zatwierdzić wniosek bez stosowania procedury ustanowionej w art. 39 ust. 2 i art. 40 oraz, w przypadku zgody, Komisja przystępuje do publikacji dokumentów, o których mowa w art. 39 ust. 3.

3. Jeśli proponowana zmiana nie pociąga za sobą żadnych zmian jednolitego dokumentu, to stosuje się następujące zasady:

a) jeśli obszar geograficzny znajduje się w danym państwie członkowskim, przedmiotowe państwo członkowskie wyraża opinię na temat zmiany oraz, jeśli zgadza się na tę zmianę, publikuje zmienioną specyfikację produktu i informuje Komisję o zatwierdzonych zmianach i ich powodach;

b) jeśli obszar geograficzny znajduje się w państwie trzecim, Komisja decyduje, czy zatwierdzić proponowaną zmianę.

Artykuł 50

Anulowanie ochrony

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, z inicjatywy Komisji lub na odpowiednio uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, której zainteresowanie jest prawnie uzasadnione, może zostać podjęta decyzja o anulowaniu ochrony nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, jeśli zgodność z odpowiednią specyfikacją produktu już nie jest zapewniona.

Odpowiednio stosuje się artykuły 38–41.

Artykuł 51

Istniejące chronione nazwy win

1. Nazwy win chronione zgodnie z art. 51 i 54 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i art. 28 rozporządzenia (WE) nr 753/2002 są automatycznie chronione na mocy niniejszego rozporządzenia. Komisja odnotowuje je w rejestrze przewidzianym w art. 46 niniejszego rozporządzenia.

2. W odniesieniu do chronionych nazw win, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie przekazują Komisji:

a) dokumentację techniczną przewidzianą w art. 28 ust. 1;

b) krajowe decyzje o wydaniu zgody.

3. Nazwy win, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do których nie przedłożono informacji, o których mowa w ust. 2, do dnia 31 grudnia 2011 r. tracą ochronę na mocy niniejszego rozporządzenia. Komisja podejmuje odpowiednie kroki formalne w celu usunięcia tych nazw z rejestru przewidzianego w art. 46.

4. Artykuł 50 niniejszego rozporządzenia nie stosuje się w odniesieniu do istniejących chronionych nazw win, o których mowa w ust. 1.

Do dnia 31 grudnia 2014 r. można z inicjatywy Komisji i zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, podjąć decyzję o anulowaniu ochrony chronionych nazw win, o których mowa w ust. 1, jeśli nie spełniają one warunków ustanowionych w art. 34.

Sekcja 6

Przepisy ogólne

Artykuł 52

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wykonania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Środki te mogą w szczególności obejmować odstępstwa od stosowania przepisów i wymogów ustanowionych w niniejszym rozdziale:

- a) w odniesieniu do oczekujących na rozpatrzenie wniosków o ochronę nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych;
- b) w odniesieniu do produkcji niektórych win o chronionej nazwie pochodzenia lub oznaczeniu geograficznym w obszarze geograficznym w pobliżu obszaru geograficznego, z którego pochodzą winogrona.
- c) w odniesieniu do tradycyjnych praktyk produkcyjnych dotyczących niektórych win o chronionej nazwie pochodzenia.

Artykuł 53

Oplaty

Państwa członkowskie mogą pobierać opłatę na pokrycie swoich kosztów ponoszonych w związku z rozpatrywaniem wniosków o objęcie ochroną, deklaracji sprzeciwu, wniosków o zmianę i wniosków o anulowanie na mocy niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ V

Określenia tradycyjne

Artykuł 54

Definicja

1. „Określenie tradycyjne” oznacza określenie produktów, o których mowa w art. 33 ust. 1, tradycyjnie używane w państwach członkowskich, aby oznaczyć:

- a) że produkt ma chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne na mocy prawa wspólnotowego lub prawa państwa członkowskiego;
- b) produkcję, metodę dojrzewania lub jakość, kolor, rodzaj miejsca lub szczególne wydarzenie historyczne związane z produktami o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym.

2. Określenia tradycyjne są uznawane, definiowane i chronione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Artykuł 55

Ochrona

1. Chronionego określenia tradycyjnego można używać wyłącznie w odniesieniu do produktu, który został wyprodukowany zgodnie z definicją, o której mowa w art. 54 ust. 2.

Określenia tradycyjne są chronione przed użyciem niezgodnym z prawem.

Państwa członkowskie podejmują kroki konieczne do powstrzymania niezgodnego z prawem stosowania chronionych określeń tradycyjnych.

2. Określenia tradycyjne nie stają się nazwą rodzajową we Wspólnocie.

Artykuł 56

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wykonania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, dotyczącą w szczególności:

- a) procedury obejmowania ochroną;
- b) danego poziomu ochrony.

ROZDZIAŁ VI

Etykietowanie i prezentacja

Artykuł 57

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „etykietowanie” oznacza wszelkie słowa, dane szczegółowe, znaki towarowe, znaki firmowe, elementy graficzne lub symbole umieszczone na wszelkich opakowaniach, dokumentach, zawiadomieniach, etykietach, pierścieniach lub zamknięciach towarzyszących danemu produktowi lub odnoszących się do niego;
- b) „prezentacja” oznacza wszelkie informacje przekazywane konsumentom za pomocą opakowania danego produktu, w tym formy i typu butelek.

Artykuł 58

Stosowanie zasad horyzontalnych

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, dyrektywa 89/104/EWG, dyrektywa Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy⁽¹⁾, dyrektywa 2000/13/WE i dyrektywa 2007/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca zasady dotyczące nominalnych ilości produktów w opakowaniach jednostkowych⁽²⁾ mają zastosowanie do etykietowania i prezentacji produktów wchodzących w ich zakres stosowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 186 z 30.6.1989, s. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/11/EWG (Dz.U. L 65 z 11.3.1992, s. 32).

⁽²⁾ Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 17.

Artykuł 59

Obowiązkowe dane szczegółowe

1. Etykietowanie i prezentacja produktów, o których mowa w załączniku IV ust. 1–11, 13, 15 i 16, wprowadzanych do obrotu we Wspólnocie lub przeznaczonych na wywóz obejmuje następujące obowiązkowe dane szczegółowe:

- a) oznaczenie kategorii produktu winiarskiego zgodnie z załącznikiem IV;
- b) dla win o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym:
 - (i) termin „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne”; oraz
 - (ii) chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne;
- c) rzeczywistą zawartość alkoholu na objętość;
- d) wskazanie miejsca wytworzenia;
- e) wskazanie podmiotu dokonującego butelkowania lub, w przypadku wina musującego, wina musującego gazowanego, gatunkowego wina musującego lub gatunkowego aromatyzowanego wina musującego – nazwy producenta lub dostawcy;
- f) wskazanie importera w przypadku win importowanych;
- g) w przypadku wina musującego, wina musującego gazowanego, gatunkowego wina musującego lub gatunkowego aromatyzowanego wina musującego – wskazanie zawartości cukru.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. a) odesłanie do kategorii produktu winiarskiego może zostać pominięte w przypadku win, których etykiety zawierają chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. b) odesłanie do terminów „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne” może zostać pominięte w następujących przypadkach:

- a) gdy określenie tradycyjne, o którym mowa w art. 54 ust. 1 lit. a), jest umieszczone na etykiecie;
- b) gdy w wyjątkowych okolicznościach, które zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, chroniona nazwa pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne są umieszczone na etykiecie.

Artykuł 60

Fakultatywne dane szczegółowe

1. Etykietowanie i prezentacja produktów, o którym mowa w art. 59 ust. 1, może w szczególności obejmować następujące fakultatywne dane szczegółowe:

- a) rocznik;

- b) nazwę jednej lub więcej odmian winorośli;
- c) w przypadku win innych niż te, o których mowa w art. 59 ust. 1 lit. g), informacje na temat zawartości cukru;
- d) dla win o chronionej nazwie pochodzenia lub oznaczeniu geograficznym, określenia tradycyjne, o których mowa w art. 54 ust. 1 lit. b);
- e) wspólnotowy symbol oznaczający chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne;
- f) określenia odnoszące się do niektórych metod produkcji;
- g) dla win opatrzonych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym nazwą innej jednostki geograficznej mniejszej lub większej niż obszar, któremu przyznano nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.

2. Bez uszczerbku dla art. 42 ust. 3, odnośnie do stosowania danych szczegółowych, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b) w stosunku do win bez chronionej nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego:

- a) państwa członkowskie wprowadzają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne zapewniające procedury certyfikacji, zatwierdzania i kontroli, tak by zagwarantować prawdziwość danych informacji;
- b) na podstawie niedyskryminacyjnych i obiektywnych kryteriów i z należyтым uwzględnieniem uczciwej konkurencji, dla win produkowanych z odmian winorośli na ich terytorium państwa członkowskie mogą sporządzać wykazy wyłączonych odmian winorośli, w szczególności gdy:
 - (i) występuje ryzyko wprowadzenia konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina z uwagi na fakt, że dana odmiana winorośli stanowi integralną część istniejącej chronionej nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego;
 - (ii) należyte kontrole byłyby nieopłacalne z uwagi na fakt, że dana odmiana winorośli reprezentuje jedynie bardzo małą część winnic w danym państwie członkowskim;
- c) mieszanki win pochodzących z różnych państw członkowskich nie uprawniają do podawania na etykiecie odmiany lub odmian winorośli, o ile dane państwa członkowskie nie ustalą inaczej i nie zapewnią wykonalności stosownych procedur certyfikacji, zatwierdzania i kontroli.

Artykuł 61

Języki

1. Obowiązkowe i fakultatywne dane szczegółowe, o których mowa w art. 59 i 60, jeśli wyrażone są słownie, podawane są w jednym lub kilku językach urzędowych Wspólnoty.

2. Niezależnie od ust. 1 chroniona nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne lub określenie tradycyjne, o którym mowa w art. 54 ust. 1 lit. a), podawane są na etykiecie w języku lub językach, do których stosuje się ochronę.

W przypadku gdy w zapisie chronionych nazw pochodzenia lub chronionych oznaczeń geograficznych lub szczególnych nazw krajowych nie jest używany alfabet łaciński, nazwa może również pojawić się w jednym lub więcej językach urzędowych Wspólnoty.

Artykuł 62

Wykonywanie

Właściwe organy państw członkowskich podejmują działania w celu zagwarantowania, że produkt, o którym mowa w art. 59 ust. 1, nieopatrzony etykietą zgodnie z niniejszym rozdziałem nie jest wprowadzany na rynek lub jest wycofywany z rynku.

Artykuł 63

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wykonania niniejszego rozdziału przyjmują się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Środki te w szczególności mogą obejmować:

- a) szczegóły dotyczące podawania miejsca pochodzenia danego produktu;
- b) warunki wykorzystywania fakultatywnych danych szczegółowych wymienionych w art. 60;
- c) szczególne wymogi odnoszące się do oznaczeń dotyczących rocznika i odmiany winorośli umieszczonych na etykietach, o których mowa w art. 60 ust. 2;
- d) dalsze odstępstwa w uzupełnieniu tych, o których mowa w art. 59 ust. 2, na mocy których można pominąć odesłanie do kategorii produktu winiarskiego;
- e) przepisy dotyczące ochrony, jaką należy objąć prezentację danego produktu.

ROZDZIAŁ VII

Organizacje producentów i organizacje międzybranżowe

Artykuł 64

Organizacje producentów

1. Państwa członkowskie mogą uznać organizacje producentów, które:

- a) są ustanowione przez producentów produktów objętych niniejszym rozporządzeniem;
- b) są tworzone z inicjatywy producentów;

- c) realizują konkretny cel, który może w szczególności odnosić się do jednej lub więcej poniższych kwestii:
 - (i) wspólne dostosowanie produkcji do wymagań rynku i ulepszanie produktu;
 - (ii) promowanie koncentracji podaży i wprowadzanie do obrotu produktów wytwarzanych przez członków organizacji;
 - (iii) wspieranie racjonalizacji i ulepszania produkcji oraz przetwórstwa;
 - (iv) redukowanie kosztów produkcji i kosztów zarządzania rynkiem oraz stabilizacja cen producenta;
 - (v) promowanie i udzielanie pomocy technicznej w zakresie stosowania przyjaznych dla środowiska metod uprawy i technik produkcji;
 - (vi) promowanie inicjatyw w celu zarządzania produktami ubocznymi powstającymi przy wytwarzaniu wina i zarządzania odpadami, zwłaszcza w celu ochrony jakości wody, gleby i krajobrazów oraz zachowania lub zachęcania do zachowania bioróżnorodności;
 - (vii) prowadzenie badań nad zrównoważonymi metodami produkcji i rozwojem sytuacji rynkowej;
 - (viii) przyczynianie się do realizacji programów wsparcia, o których mowa w tytule II rozdział I;
- d) stosują przepisy stowarzyszenia wymagające od ich członków w szczególności:
 - (i) stosowania przyjętych przez organizację producentów zasad dotyczących sprawozdawczości produkcyjnej, produkcji, wprowadzania do obrotu i ochrony środowiska;
 - (ii) dostarczania informacji wymaganych przez organizację producentów dla celów statystycznych, w szczególności w odniesieniu do obszarów uprawnych i zmian występujących na rynku;
 - (iii) płacenia kar za naruszenie obowiązków nałożonych w ramach przepisów stowarzyszenia;
- e) złożyły wniosek o uznanie za organizację producentów w odnośnym państwie członkowskim i wniosek ten zawiera następujące elementy:
 - (i) dowód, że osoba spełnia wymagania określone w lit. a)–d);
 - (ii) dowód, że w jej skład wchodzi minimalna liczba członków określona przez odnośne państwo członkowskie;
 - (iii) dowód, że w rękach jej członków znajduje się minimalna ilość nadającej się do sprzedaży rynkowej produkcji na obszarze, na którym działa dana organizacja określona przez odnośne państwo członkowskie;

- (iv) dowód, że jest w stanie w odpowiedni sposób wykonywać swoje działania, zarówno jeśli chodzi o czas, jak i efektywność i koncentrację podaży;
- (v) dowód, że w sposób efektywny umożliwia swoim członkom uzyskanie pomocy technicznej odnoszącej się do stosowania przyjaznych środowisku metod uprawy.

2. Organizacje producentów uznane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1493/1999 są na mocy niniejszego artykułu traktowane jako uznane organizacje producentów.

Artykuł 65

Organizacje międzybranżowe

1. Państwa członkowskie mogą uznać organizacje międzybranżowe, które:

- a) skupiają przedstawicieli sektorów gospodarki zajmujących się produkcją i przetwórstwem produktów objętych niniejszym rozporządzeniem lub handlem nimi;
- b) są tworzone z inicjatywy wszystkich lub niektórych przedstawicieli, o których mowa w lit. a);
- c) przeprowadzają jedno lub więcej z wymienionych działań w jednym lub więcej regionach Wspólnoty, uwzględniając zdrowie publiczne i interesy konsumentów:
 - (i) podnoszenie poziomu wiedzy i przejrzystości w kwestiach dotyczących produkcji oraz rynku;
 - (ii) udzielanie pomocy, której celem jest lepsza koordynacja sposobu, w jaki produkty są wprowadzane do obrotu, w szczególności poprzez prace badawcze i badania rynku;
 - (iii) przygotowywanie standardowych formularzy umów zgodnych z przepisami Wspólnoty;
 - (iv) pełniejsze wykorzystywanie potencjału produkcji;
 - (v) dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych do dostosowania produkcji celem wytwarzania produktów odpowiadających w większym stopniu wymogom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu i ochrony środowiska;
 - (vi) dostarczanie informacji o szczególnych cechach wina o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym;
 - (vii) poszukiwanie sposobów ograniczenia stosowania produktów fitosanitarnych i innych środków produkcji oraz zapewnienia jakości produktu oraz ochrony gleby i wody;
 - (viii) wspieranie produkcji zintegrowanej lub innych metod produkcji przyjaznych dla środowiska naturalnego;

- (ix) zachęcanie do umiarkowanej i odpowiedzialnej konsumpcji wina oraz informowanie o szkodliwości ryzykownych zachowań konsumpcyjnych;
- (x) prowadzenie działań na rzecz promocji wina, zwłaszcza w państwach trzecich;
- (xi) rozwijanie metod i instrumentów służących podniesieniu jakości produktów na wszystkich etapach produkcji, fermentacji winiarskiej i wprowadzania do obrotu;
- (xii) wykorzystywanie, ochrona i promowanie potencjału gospodarstw organicznych;
- (xiii) wykorzystywanie, ochrona i promowanie znaków jakości oraz chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych;

- d) złożyły wnioski o uznanie w danym państwie członkowskim i wnioski ten zawiera następujące elementy:
 - (i) dowód, że jednostka spełnia wymagania określone w lit. a)–c);
 - (ii) dowód, że jednostka przeprowadza swoje działania w jednym lub kilku regionach na danym terytorium;
 - (iii) dowód, że jednostka reprezentuje poważną część produkcji lub handlu produktami objętymi niniejszym rozporządzeniem;
 - (iv) dowód, że jednostka nie jest zaangażowana w produkcję lub przetwarzanie lub wprowadzanie do obrotu produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.

2. Organizacje spełniające kryteria zawarte w ust. 1, które zostały uznane przez państwa członkowskie, są na mocy niniejszego artykułu traktowane jako uznane organizacje międzybranżowe.

Artykuł 66

Procedura uznawania

1. Wnioski o uznanie za organizację producentów lub organizację międzybranżową składane są w państwie członkowskim, w którym organizacja ma główną siedzibę oraz rozpatrywane przez to państwo członkowskie.

2. Państwa członkowskie podejmują decyzję o uznaniu lub odmowie uznania organizacji w terminie czterech miesięcy od złożenia wniosku.

Artykuł 67

Zasady wprowadzania do obrotu

1. W celu poprawy i stabilizacji funkcjonowania wspólnego rynku win, w tym winogron, moszczu i win, na bazie których są wyprodukowane, produkujące państwa członkowskie, szczegól-

nie poprzez wdrażanie decyzji podejmowanych przez organizacje międzybranżowe, mogą określić zasady wprowadzania do obrotu, których celem będzie regulowanie podaży.

Zasady takie są proporcjonalne do wyznaczonych celów i nie powinny:

- a) odnosić się do jakiegokolwiek transakcji po pierwszym wprowadzeniu do obrotu danego produktu;
- b) pozwalać na ustalanie cen, w tym jeśli ceny są ustalone jako wskazówka lub zalecenie;
- c) uniemożliwiać dostępu do znacznej części zbiorów, które normalnie byłyby dostępne;
- d) pozwalać na odmowę wydania krajowych i wspólnotowych zaświadczeń wymaganych do obrotu i sprzedaży win, jeśli takie wprowadzenie do obrotu jest zgodne z tymi zasadami.

2. Zasady, o których mowa w ust. 1, muszą być podane do wiadomości podmiotom gospodarczym poprzez opublikowanie ich *in extenso* w urzędowych publikacjach danego państwa członkowskiego.

Artykuł 68

Monitorowanie

Państwa członkowskie:

- a) przeprowadzają w regularnych odstępach czasu kontrole, aby upewnić się, że organizacje producentów i organizacje międzybranżowe spełniają warunki uznawania określone w art. 64 i 65;
- b) wycofują uznanie, jeśli organizacja producentów lub organizacja międzybranżowa już nie spełnia już odpowiednich wymagań i nakładają sankcje na takie organizacje w przypadku niezgodności lub nieprawidłowości.

Artykuł 69

Przekazywanie informacji

Do dnia 1 marca każdego roku i po raz pierwszy do dnia 1 marca 2009 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o decyzjach lub działaniach podjętych przez nie zgodnie z art. 66, 67 i 68 w minionym roku kalendarzowym.

TYTUŁ IV

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

ROZDZIAŁ I

Przepisy wspólne

Artykuł 70

Zasady ogólne

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem zastosowanie mają stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile przepisy niniejszego rozporządzenia lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazuje się:

- a) pobierania wszelkich opłat o skutku równoważnym z należnościami celnymi;
- b) stosowania wszelkich ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 71

Nomenklatura Scalona

Ogólne zasady odnoszące się do interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz szczególnych przepisów odnoszących się do jej zastosowania stosuje się do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem. Nomenklatura celna wynikająca z zastosowania niniejszego rozporządzenia obejmująca, zależnie od przypadku, definicje i kategorie w załącznikach I i IV zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

ROZDZIAŁ II

Pozwolenia na przywóz i wywóz

Artykuł 72

Pozwolenia na przywóz i wywóz

1. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, może zostać podjęta decyzja, że przywóz do i wywóz ze Wspólnoty jednego lub więcej produktów objętych kodami CN 2009 61, 2009 69 i 2204 zostanie objęty wymogiem przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

2. Przy stosowaniu ust. 1 uwzględniana jest potrzeba pozwoleń na zarządzanie przedmiotowymi rynkami, a w szczególności w przypadku pozwoleń na przywóz, monitorowania przywozu danych produktów.

Artykuł 73

Wydawanie pozwoleń

Pozwolenia na przywóz i wywóz wydawane są przez państwo członkowskie wszelkim wnioskodawcom niezależnie od ich miejsca prowadzenia działalności gospodarczej lub zamieszkania we Wspólnocie, o ile rozporządzenie Rady lub jakikolwiek inny akt prawny Rady nie stanowi inaczej, oraz bez uszczerbku dla środków przyjętych celem zastosowania rozdziału IV.

Artykuł 74

Ważność pozwoleń

Pozwolenia na przywóz i wywóz obowiązują na terenie całej Wspólnoty.

Artykuł 75

Bezpieczeństwo

1. O ile zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, nie przewidziano inaczej, wydanie pozwolenia na przywóz i wywóz jest uwarunkowane wniesieniem zabezpieczenia gwarantującego, że produkty będą przywożone lub wywożone w okresie obowiązywania pozwolenia.

2. Oprócz przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada w całości lub w części, jeśli w okresie obowiązywania pozwolenia przywóz lub wywóz nie zostały przeprowadzone lub zostały przeprowadzone jedynie częściowo.

Artykuł 76

Specjalne zabezpieczenie

1. Dla soku i moszczu winogronowego objętych kodami CN 2009 61, 2009 69 i 2204 30, dla których stosowanie stawek Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od ceny przywózowej produktu, rzeczywista wysokość tej ceny jest weryfikowana poprzez kontrolowanie każdej partii towaru lub poprzez zastosowanie jednolitej stawki przywózowej obliczonej przez Komisję na podstawie notowań cen dla tych samych produktów w krajach pochodzenia tych produktów.

Jeśli zadeklarowana cena partii towaru będzie wyższa od jednolitej stawki przywózowej podwyższonej o margines przyjęty zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, który nie może przekroczyć 10 % wartości stawki jednolitej, należy wnieść zabezpieczenie równe wysokości należności celnej przywózowej określonej na podstawie wartości jednolitej stawki przywózowej.

Jeśli cena na deklaracji celnej przesyłki nie jest zadeklarowana, zastosowanie Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od jednolitej stawki przywózowej lub od zastosowania odnośnych przepisów celnych w ramach warunków, które należy określić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

2. W przypadku gdy odstępstwa Rady, o których mowa w załączniku VI pkt B.5 lub C, są stosowane do produktów przywożonych, importerzy wnoszą zabezpieczenie dla tych produktów określonym organom celnym w momencie dopuszczenia tych produktów do swobodnego obrotu. Zabezpieczenie zostaje zwrócone po przedstawieniu przez importera dowodu spełniającego wymogi organów celnych państwa członkowskiego, w którym produkt został dopuszczony do swobodnego obrotu, że moszcze zostały przetworzone na sok winogronowy lub zostały wykorzystane w innych produktach, poza sektorem wina lub, jeśli zostały poddane fermentacji winiarskiej, zaopatrzone je w odpowiednie etykiety.

Artykuł 77

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wykonania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Środki te w szczególności mogą obejmować:

- ustanowienie kryteriów służących do określania, jaka metoda kontroli powinna być przyjęta;
- ustalenie, jakie czynniki mają być wzięte pod uwagę przy obliczaniu wartości jednolitej stawki przywózowej;
- poziom zabezpieczeń, o których mowa w art. 75 i 76, oraz przepisy regulujące ich zwolnienie;
- w stosownych przypadkach, wykaz produktów, w odniesieniu do których wymagane jest posiadanie pozwoleń na przywóz lub wywóz;
- w stosownych przypadkach, warunki wydawania pozwoleń na przywóz i wywóz oraz termin ich obowiązywania.

ROZDZIAŁ III

Środki ochronne oraz uszlachetnianie czynne

Artykuł 78

Środki ochronne

1. Komisja przyjmuje środki ochronne zapobiegające przywózowi do Wspólnoty, z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 519/94 z dnia 7 marca 1994 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich⁽¹⁾ oraz rozporządzeniem Rady (WE) nr 3285/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu⁽²⁾.

2. O ile nie postanowiono inaczej na mocy innego aktu Rady, środki ochronne zapobiegające przywózowi do Wspólnoty ustanowione w umowach międzynarodowych zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu są podejmowane przez Komisję zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 67 z 10.3.1994, s. 89. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 427/2003 (Dz.U. L 65 z 8.3.2003, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 53. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2200/2004 (Dz.U. L 374 z 22.12.2004, s. 1).

3. Komisja może przyjąć środki, o których mowa w ust. 1 i 2, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy. W przypadku gdy Komisja otrzyma wniosek od państwa członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku.

Wspomniane środki zostają zgłoszone państwu członkowskiemu i podlegają natychmiastowemu zastosowaniu.

O decyzjach podjętych przez Komisję zgodnie z ust. 1 i 2 każde państwo członkowskie może poinformować Radę w terminie pięciu dni roboczych od dnia, w którym decyzje te zostały zgłoszone. Rada bezzwłocznie zwołuje posiedzenie. Stanowiąc większością kwalifikowaną, może ona zmienić lub uchylić dane decyzje w terminie jednego miesiąca od dnia, w którym została o nich poinformowana.

4. Jeżeli Komisja uzna, że dany środek ochronny podjęty zgodnie z ust. 1 lub 2 należy uchylić bądź zmienić, podejmuje następujące działania:

- a) w przypadku gdy środek został ustanowiony przez Radę, Komisja występuje z wnioskiem do Rady o jego uchylenie lub zmianę. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów;
- b) we wszystkich innych przypadkach wspólnotowe środki ochronne uchyla lub zmienia Komisja.

Artykuł 79

Dodatkowe należności celne przywozowe

1. Dodatkowe należności celne przywozowe stosuje się do przywozu, który podlega stawce celnej określonej w art. 70 ust. 1, soku winogronowego i moszczu winogronowego, jeśli są one oznaczone specjalnym symbolem klauzuli ochronnej („SSG”) w Porozumieniu w sprawie rolnictwa zawartym w ramach wielostronnych negocjacji handlowych rundy urugwajskiej, aby zapobiec lub przeciwdziałać niekorzystnym skutkom dla rynku Wspólnoty, które mogą wystąpić w wyniku tego przywozu, jeśli:

- a) przywóz realizowany jest po cenie niższej od poziomu zgłoszonego WTO przez Wspólnotę; lub
- b) wielkość przywozu w dowolnym roku przekracza pewien poziom.

Wielkość, o której mowa w lit. b), opiera się na możliwościach dostępu do rynku zdefiniowanych w stosownych przypadkach jako przywóz wyrażony jako procent odnośnej konsumpcji krajowej w ciągu poprzednich trzech lat.

2. Nie nakłada się dodatkowych należności celnych przywozowych, jeżeli przywóz prawdopodobnie nie zakłóci funkcjonowania rynku wspólnotowego lub jeżeli skutki takiego nałożenia byłyby nieproporcjonalne do zakładanego celu.

3. Do celów ust. 1 lit. a) ceny przywozowe określa się na podstawie cen przywozowych cif danej dostawy.

Ceny przywozowe cif są porównywane z cenami reprezentatywnymi dla danego produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozowym tego produktu.

Artykuł 80

Zawieszenie systemu uszlachetniania czynnego i biernego

1. Jeżeli rynek Wspólnoty jest zakłócany lub zagrożony zakłóceniami wynikającymi z systemu uszlachetniania czynnego lub biernego, na wniosek państwa członkowskiego lub z inicjatywy Komisji oraz zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu stosowania systemu uszlachetniania czynnego lub biernego w odniesieniu do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem. Jeżeli Komisja otrzyma wniosek od państwa członkowskiego, podejmuje decyzję w tej sprawie w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku.

Wspomniane środki zostają zgłoszone państwu członkowskiemu i podlegają natychmiastowemu zastosowaniu.

Środki przyjęte zgodnie z akapitem pierwszym mogą być przekazane Radzie przez dowolne państwo członkowskie w terminie pięciu dni roboczych od dnia ich zgłoszenia. Rada bezzwłocznie zwołuje posiedzenie. Stanowiąc większością kwalifikowaną, może ona zmienić lub uchylić dane środki w terminie jednego miesiąca od dnia, w którym została o nich poinformowana.

2. W zakresie koniecznym do zagwarantowania należytego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wina, stosowanie systemu uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem może zostać całkowicie lub częściowo zabronione przez Radę działającą zgodnie z procedurą określoną w art. 37 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 81

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wykonania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

ROZDZIAŁ IV

Zasady mające zastosowanie do przywozu

Artykuł 82

Wymagania przywozowe

1. Jeżeli przepisy nie stanowią inaczej, zwłaszcza w umowach zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu, do produktów objętych kodami CN 2009 61, 2009 69 i 2204 przywożonych do Wspólnoty zastosowanie mają, w odpowiednich przypadkach, przepisy dotyczące nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz etykietowania określone w tytule III rozdziały III i IV niniejszego rozporządzenia oraz w art. 25 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli przepisy określone w umowach zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu nie stanowią inaczej, produkty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są produkowane zgodnie z praktykami enologicznymi zalecanymi i opublikowanymi przez OIV lub dozwolonymi przez Wspólnotę zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i jego środkami wykonawczymi.

3. Przywóz produktów, o których mowa w ust. 1, podlega obowiązkowi przedstawienia:

- a) zaświadczenia o zgodności z przepisami, o których mowa w ust. 1 i 2, wystawionego przez właściwy organ w kraju pochodzenia produktu, figurujący w wykazie, który zostanie upubliczniony przez Komisję;
- b) sprawozdania z analiz przygotowanego przez organ lub departament wyznaczony przez kraj, z którego pochodzi produkt, w zakresie, w którym produkt przeznaczony jest do bezpośredniego spożycia przez ludzi.

Artykuł 83

Kontyngenty taryfowe

1. Kontyngenty taryfowe dla produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu lub z innego aktu prawnego Rady, zostaną otwarte i będą zarządzane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

2. Zarządzanie kontyngentami taryfowymi odbywa się w sposób pozwalający uniknąć dyskryminowania któregośkolwiek z zainteresowanych podmiotów gospodarczych, przy użyciu jednej z poniższych metod, kilku takich metod lub innej stosownej metody:

- a) metody opartej na kolejności składania wniosków (zasada „kto pierwszy, ten lepszy”);
- b) metody proporcjonalnego podziału zgodnie z ilościami, w odniesieniu do których złożono wnioski („metoda równoczesnego badania”);
- c) metody opartej na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu („metoda przywozów tradycyjnych lub nowych”).

3. W ramach przyjętej metody zarządzania kontyngentami taryfowymi, w stosownych przypadkach, przykładą się odpowiednią wagę do wymogów podaży na rynku Wspólnoty oraz do potrzeby ochrony równowagi tego rynku.

Artykuł 84

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wykonania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Środki te w szczególności mogą obejmować:

- a) szczegóły dotyczące wymogów przywozu;

b) gwarancje obejmujące charakter, miejsce wytworzenia i pochodzenie danego produktu;

c) uznawanie dokumentu stosowanego przy sprawdzaniu gwarancji, o których mowa w lit. b).

TYTUŁ V

POTENCJAŁ PRODUKCYJNY

ROZDZIAŁ I

Nielegalne nasadzenia

Artykuł 85

Nielegalne nasadzenia dokonane po dniu 31 sierpnia 1998 r.

1. Producenci karczują na własny koszt obszary obsadzone winoroślą bez odpowiednich praw do sadzenia, w stosownych przypadkach, po dniu 31 sierpnia 1998 r.

2. Do czasu przeprowadzenia wykarczowania zgodnie z ust. 1 winogrona i produkty z winogron pochodzących z obszarów, o których mowa we wspomnianym ustępie, mogą być wprowadzane do obrotu jedynie w celu destylacji, której całkowity koszt ponosi producent. Produkty powstałe w wyniku destylacji nie mogą być wykorzystywane do przygotowywania alkoholu o rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu 80 % lub niższej.

3. Od dnia 31 grudnia 2008 r. państwa członkowskie nakładają na producentów, którzy nie przestrzegają wymogu karczowania, sankcje zróżnicowane w zależności od wagi, zakresu i czasu trwania naruszenia bez uszczerbku, w stosownych przypadkach, dla sankcji nałożonych wcześniej przez państwa członkowskie.

4. Do dnia 1 marca każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji informacje na temat obszarów obsadzonych winoroślą bez odpowiednich praw do sadzenia po dniu 31 sierpnia 1998 r. oraz obszarów wykarczowanych zgodnie z ust. 1.

5. Zniesienie przejściowego zakazu nowych nasadzeń dnia 31 grudnia 2015 r., jak przewidziano w art. 90 ust. 1, nie wpływa na zobowiązania określone w niniejszym artykule.

Artykuł 86

Obowiązkowe uregulowanie sytuacji prawnej nielegalnych nasadzeń dokonanych przed dniem 1 września 1998 r.

1. W zamian za opłatę i nie później niż do dnia 31 grudnia 2009 r., w stosownych przypadkach, producenci uregulują sytuację prawną obszarów obsadzonych winoroślą bez odpowiednich praw do sadzenia przed dniem 1 września 1998 r.

Bez uszczerbku dla jakichkolwiek procedur w ramach rozliczania rachunków akapit pierwszy nie ma zastosowania do obszarów o sytuacji prawnej uregulowanej na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, ustalana jest przez państwa członkowskie. Wynosi ona przynajmniej dwukrotność średniej wartości odpowiedniego prawa do sadzenia w danym regionie.

3. Do czasu uregulowania sytuacji zgodnie z ust. 1 winogrona lub produkty z winogron pochodzących z obszarów, o których mowa we wspomnianym ustępie, mogą być wprowadzane do obrotu jedynie w celu destylacji, której całkowity koszt ponosi producent. Produkty te nie mogą być wykorzystywane do przygotowywania alkoholu o rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu 80 % lub niższej.

4. Obszary nielegalnych nasadzeń, o których mowa w ust. 1, których sytuacja nie została uregulowana zgodnie z tym ustępem do dnia 31 grudnia 2009 r., zostają wykarczowane przez producentów, których to dotyczy, na ich własny koszt.

Państwa członkowskie nakładają na producentów, którzy nie przestrzegają wymogu wykarczowania, sankcje zróżnicowane w zależności od wagi, zakresu i czasu trwania naruszenia.

Do czasu przeprowadzenia wykarczowania, o którym mowa akapicie pierwszym, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 3.

5. Państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 1 marca każdego stosownego roku informacje na temat:

- a) obszarów obsadzonych winoroślą bez odpowiednich praw do sadzenia przed dniem 1 września 1998 r.;
- b) obszarów o sytuacji uregulowanej zgodnie z ust. 1, opłat przewidzianych we wspomnianym ustępie oraz średniej wartości regionalnych praw do sadzenia, jak przewidziano w ust. 2.

Państwa członkowskie przekazują Komisji po raz pierwszy do dnia 1 marca 2010 r. informacje na temat obszarów wykarczowanych zgodnie z ust. 4 akapit pierwszy.

6. Zniesienie w dniu 31 grudnia 2015 r. przejściowego zakazu nowych nasadzeń, jak przewidziano w art. 90 ust. 1, nie wpływa na zobowiązania przewidziane w ust. 3, 4 i 5.

Artykuł 87

Kontrola braku wprowadzenia do obrotu lub destylacji

1. W związku z art. 85 ust. 2 i art. 86 ust. 3 i 4 państwa członkowskie wymagają dowodu braku wprowadzenia do obrotu danego produktu lub, w przypadku gdy dane produkty poddawane są destylacji, przedłożenia umów o destylacji.

2. Państwa członkowskie weryfikują brak wprowadzenia do obrotu i fakt przeprowadzenia destylacji, o których mowa w ust. 1. W przypadku nieprzestrzegania tego wymogu nakładają sankcje.

3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o obszarach będących przedmiotem destylacji i odpowiadających im ilościach alkoholu.

Artykuł 88

Środki towarzyszące

Obszary, o których mowa w art. 86 ust. 1 akapit pierwszy, do chwili uregulowania ich sytuacji, oraz obszary, o których mowa w art. 85 ust. 1 akapit pierwszy, nie korzystają z żadnych krajowych ani wspólnotowych środków wsparcia.

Artykuł 89

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wykonania przepisów niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Środki te w szczególności mogą obejmować:

- a) szczegóły dotyczące wymogów przekazywania informacji przez państwa członkowskie, w tym możliwe redukcje przydzielanych środków budżetowych, o których mowa w załączniku II, w przypadku niezgodności z przepisami;
- b) szczegóły dotyczące sankcji nakładanych przez państwa członkowskie w przypadku niezgodności ze zobowiązaniami ustanowionymi w art. 85, 86 i 87.

ROZDZIAŁ II

Przejściowy system praw do sadzenia

Artykuł 90

Przejściowy zakaz sadzenia winorośli

1. Nie naruszając przepisów art. 24, a w szczególności jego ust. 3, sadzenie odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 24 ust. 1 jest zakazane do dnia 31 grudnia 2015 r.

2. Do dnia 31 grudnia 2015 r. szczepienie odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 24 ust. 1 na innych odmianach winorośli niż te, o których mowa we wspomnianym artykule, jest również zakazane.

3. Niezależnie od ust. 1 i 2, sadzenie i szczepienie, o których mowa w tych ustępach, jest dozwolone, jeśli jest objęte:

- a) prawem do nowego sadzenia, jak przewidziano w art. 91;
- b) prawem do ponownego sadzenia, jak przewidziano w art. 92;
- c) prawem do sadzenia przyznanym z rezerwy, jak przewidziano w art. 93 i 94.

4. Prawa do sadzenia, o których mowa w ust. 3, przyznawane są w hektarach.
5. Artykuły 91–96 stosuje się do dnia 31 grudnia 2015 r.
6. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o utrzymaniu zakazu, o którym mowa w ust. 1, na swoim terytorium lub części terytorium, najdłużej do dnia 31 grudnia 2018 r. W takim przypadku przepisy regulujące przejściowy system praw do sadzenia określone w niniejszym rozdziale łącznie z niniejszym artykułem mają odpowiednio zastosowanie w danym państwie członkowskim.

Artykuł 91

Prawa do nowego sadzenia

1. Państwa członkowskie mogą przyznać producentom prawa do nowego sadzenia w odniesieniu do obszarów:
 - a) przeznaczonych do nowego obsadzania, które będzie prowadzone w ramach działań związanych z konsolidacją gruntów lub działań związanych z obowiązkowym zakupem, prowadzonym w interesie publicznym, przyjętym w ramach krajowego ustawodawstwa;
 - b) przeznaczonych do celów doświadczalnych;
 - c) przeznaczonych na szkółki szczepów; lub
 - d) z których wino lub jego produkty są przeznaczone wyłącznie do spożycia przez rodzinę producenta.
2. Przyznane prawa do nowego sadzenia są:
 - a) wykonywane przez producenta, któremu zostały przyznane;
 - b) są wykorzystane przed zakończeniem drugiego roku winiarskiego po roku, w którym zostały przyznane;
 - c) wykorzystane w celach, w których zostały przyznane.

Artykuł 92

Prawa do ponownego sadzenia

1. Państwa członkowskie przyznają prawa do ponownego sadzenia producentom, którzy wykarczowali obszar, na którym jest zasadzona winorośl.

W stosunku do wykarczowanych obszarów, na które została przyznana premia zgodnie z rozdziałem III, nie przysługują jednak prawa do ponownego sadzenia.

2. Państwa członkowskie mogą przyznać prawa do ponownego sadzenia producentom, którzy podejmą się wykarczowania obszaru, na którym jest zasadzona winorośl. W takich przypadkach wykarczowanie danego obszaru należy przeprowadzić najpóźniej pod koniec trzeciego roku po zasadzeniu nowych winorośli, w odniesieniu do których przyznano prawa do ponownego sadzenia.

3. Przyznane prawa do ponownego sadzenia odpowiadają wykarczowanemu obszarowi pod względem czystego zbioru.

4. Prawa do ponownego sadzenia będą wykorzystywane w gospodarstwie, któremu zostały przyznane. Państwa członkowskie mogą dalej ustalić, że takie prawa do ponownego sadzenia mogą być wykonywane tylko na obszarze, na którym winorośl została już wykarczowana.

5. W ramach odstępstwa od ust. 4 państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o przeniesieniu w całości lub w części praw do ponownego sadzenia na inne gospodarstwo w tym samym państwie członkowskim w następujących przypadkach:

- a) część danego gospodarstwa jest przeniesiona do tego innego gospodarstwa;
- b) obszary tego innego gospodarstwa są przeznaczone na:
 - (i) produkcję win o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym; lub
 - (ii) szkółki szczepów.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby stosowanie odstępstw przewidzianych w akapicie pierwszym nie prowadziło do ogólnego wzrostu potencjału produkcyjnego na ich terytorium, w szczególności w sytuacji przekazywania praw z obszarów nienawadnianych na obszary nawadniane.

6. Ustępy 1–5 stosuje się odpowiednio do praw podobnych do praw do ponownego sadzenia nabytych w ramach wcześniejszych praw Wspólnoty lub praw krajowych.

7. Prawa do ponownego sadzenia przyznane w ramach art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 są stosowane w okresach przewidzianych dla nich w tym rozporządzeniu.

Artykuł 93

Krajowe i regionalne rezerwy praw do sadzenia

1. W celu poprawy zarządzania potencjałem produkcyjnym państwa członkowskie tworzą krajowe lub regionalne rezerwy praw do sadzenia.

2. Państwa członkowskie, które ustanowiły krajowe lub regionalne rezerwy praw do sadzenia na mocy rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, mogą utrzymać te rezerwy, dopóki stosują przejściowy system praw do sadzenia zgodnie z niniejszym rozdziałem.

3. Następujące prawa do sadzenia zostają przydzielone do krajowych lub regionalnych rezerw, jeżeli nie zostaną one wykorzystane w przepisowym czasie:

- a) prawa do nowego sadzenia;
- b) prawa do ponownego sadzenia;
- c) prawa do sadzenia przyznane z rezerwy.

4. Producenci mogą przenieść prawa do ponownego sadzenia do krajowych lub regionalnych rezerw. Warunki takiego przeniesienia, w razie potrzeby w zamian za zapłatę z krajowych funduszy, określane są przez państwa członkowskie przy uwzględnieniu prawnie uzasadnionego interesu stron.

5. W ramach odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niewdrażaniu systemu rezerw, pod warunkiem że mogą udowodnić, że na ich terytorium istnieje już skuteczny alternatywny system zarządzania prawami do sadzenia. Alternatywny system może, w razie potrzeby, stanowić odstępstwo od odpowiednich przepisów niniejszego rozdziału.

Akapit pierwszy ma również zastosowanie do państw członkowskich, które zakończą funkcjonowanie krajowych lub regionalnych rezerw na mocy rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Artykuł 94

Przyznawanie praw do sadzenia z rezerwy

1. Państwa członkowskie mogą przyznać prawa z rezerwy:
 - a) bez opłat – producentom, którzy nie przekroczyli czterdziestego roku życia, posiadają stosowne umiejętności i kompetencje zawodowe, zakładają gospodarstwo po raz pierwszy i formalnie są osobami kierującymi gospodarstwem;
 - b) za opłatą do krajowego lub, w odpowiednich przypadkach, regionalnego funduszu – producentom, którzy zamierzają wykorzystać prawa do założenia winnic, z których produkcja ma zapewniony zbyt.

Państwa członkowskie określą kryteria ustalania kwoty opłat, o których mowa w lit. b), które mogą się różnić w zależności od planowanego końcowego produktu danej winnicy, oraz pozostałego okresu przejściowego, w czasie którego ma zastosowanie zakaz nowych sadzeń, jak przewidziano w art. 90 ust. 1 i 2.

2. W przypadku praw do sadzenia przyznawanych z rezerwy państwa członkowskie dbają o to, by:
 - a) lokalizacja, stosowane odmiany i techniki upraw gwarantowały, że powstała w ich wyniku produkcja jest dostosowana do rynkowego popytu;
 - b) odnośne zbiory były średnimi zbiorami typowymi dla regionu, w szczególności w przypadku gdy prawa do sadzenia pochodzące z regionów nienawadnianych są wykorzystywane w regionach nawadnianych.
3. Prawa do sadzenia przyznane z rezerwy, które nie zostaną wykorzystane przed upływem drugiego roku winiarskiego następującego po roku, w którym zostały one przyznane, przypadają i wracają do rezerwy.

4. Prawa do sadzenia w rezerwie wygasają, jeśli nie zostaną wykorzystane przed końcem piątego roku winiarskiego następującego po roku ich powrotu do rezerwy.

5. Jeśli w państwie członkowskim istnieją rezerwy regionalne, dane państwo może określić przepisy zezwalające na przeniesienie praw do sadzenia między regionalnymi rezerwami. Jeśli w państwie członkowskim istnieją zarówno rezerwy regionalne, jak i krajowe, dane państwo może również zezwolić na przeniesienia między tymi rezerwami.

Przeniesienia mogą stać się przedmiotem współczynnika redukcji.

Artykuł 95

De minimis

Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się w odniesieniu do państw członkowskich, w których wspólnotowy system praw do sadzenia nie miał zastosowania przed dniem 31 grudnia 2007 r.

Artykuł 96

Bardziej restrykcyjne przepisy krajowe

Państwa członkowskie mogą przyjąć bardziej restrykcyjne przepisy krajowe w odniesieniu do przyznawania praw do nowego sadzenia lub praw do ponownego sadzenia. Mogą też wymagać, aby odpowiednie wnioski i właściwe informacje, które należy w nich umieścić, były uzupełniane dodatkowymi informacjami koniecznymi do monitorowania i rozwoju potencjału produkcyjnego.

Artykuł 97

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wykonania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Środki te w szczególności mogą obejmować:

- a) przepisy mające na celu uniknięcie nadmiernych opłat administracyjnych przy stosowaniu przepisów niniejszego rozdziału;
- b) koegzystencję winorośli, zgodnie z art. 92 ust. 2;
- c) zastosowanie współczynnika redukcji, o którym mowa w art. 94 ust. 5.

ROZDZIAŁ III

Program karczowania winorośli

Artykuł 98

Zakres stosowania i definicja

Niniejszy rozdział ustanawia warunki otrzymywania przez plantatorów winorośli premii za karczowanie winorośli (zwanej dalej „premią za karczowanie”).

*Artykuł 99***Czas trwania programu**

Program karczowania winorośli stosuje się do końca roku winiarskiego 2010/2011.

*Artykuł 100***Warunki kwalifikowalności**

Premia za karczowanie może być przyznana jedynie, jeśli dany obszar spełnia następujące warunki:

- a) nie otrzymywał wsparcia wspólnotowego lub wsparcia krajowego na restrukturyzację i środki służące przekształceniu w ciągu 10 lat winiarskich poprzedzających wniosek o premię związaną z karczowaniem;
- b) nie otrzymywał wsparcia wspólnotowego w ramach żadnej innej wspólnej organizacji rynku w ciągu 5 lat winiarskich poprzedzających wniosek o premię związaną z karczowaniem;
- c) jest dobrze utrzymany;
- d) jest nie mniejszy niż 0,1 hektara. Jednakże – jeśli tak zdecyduje państwo członkowskie – dla pewnych regionów administracyjnych tego państwa członkowskiego, w których średni obszar uprawy winorośli należący do gospodarstwa produkującego wino jest większy niż jeden hektar, minimalna powierzchnia może zostać ustalona na 0,3 hektara;
- e) nie został obsadzony z naruszeniem żadnych obowiązujących przepisów wspólnotowych lub krajowych;
- f) został obsadzony odmianą winorośli klasyfikowaną zgodnie z art. 24 ust. 1.

Niezależnie od lit. e) obszary o sytuacji uregulowanej zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i art. 86 ust. 1 niniejszego rozporządzenia kwalifikują się do premii za karczowanie.

*Artykuł 101***Wysokość premii za karczowanie**

1. Skalę dla premii za karczowanie, które będą przyznawane, ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.
2. Konkretna kwota premii za karczowanie jest określana przez państwa członkowskie w ramach skali, o której mowa w ust. 1, i na podstawie dotychczasowych zbiorów danego gospodarstwa.

*Artykuł 102***Procedura i budżet**

1. Zainteresowani producenci składają wnioski o premię za karczowanie do właściwych organów państw członkowskich najpóźniej do dnia 15 września każdego roku. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć wcześniejszą datę niż 15

września, pod warunkiem że jest ona późniejsza niż 30 czerwca i pod warunkiem że uwzględniają w należyтым stopniu, w stosownych przypadkach, stosowanie odstępstw przewidzianych w art. 104.

2. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole administracyjne otrzymanych wniosków, rozpatrują kwalifikujące się wnioski i powiadamiają Komisję do dnia 15 października każdego roku o całkowitym obszarze i kwotach, których dotyczą te wnioski w podziale na regiony i wielkość zbiorów.

3. Maksymalny roczny budżet dla programu karczowania winorośli jest przedstawiony w załączniku VII.

4. Do dnia 15 listopada każdego roku, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, ustanawia się jednolitą stawkę procentową akceptacji zgłoszonych kwot, jeśli całkowita kwota zgłoszona Komisji przez państwa członkowskie przekracza dostępne środki budżetowe, uwzględniając, w stosownych przypadkach, stosowanie art. 104 ust. 2 i 3.

5. Do dnia 1 lutego każdego roku państwa członkowskie przyjmują wnioski:

- a) dotyczące obszarów, w odniesieniu do których złożono wnioski dotyczące całego obszaru, jeśli Komisja nie ustanowiła stawki procentowej, o której mowa w ust. 4; lub
- b) dotyczące obszarów ustanowionych w wyniku zastosowania stawki procentowej, o której mowa w ust. 4, w oparciu o obiektywne i niedyskryminacyjne kryteria i zgodnie z następującymi priorytetami:
 - (i) państwa członkowskie przyznają priorytet wnioskodawcom, których wniosek o wypłacenie premii za karczowanie obejmuje całą ich winnicę;
 - (ii) państwa członkowskie przyznają drugi priorytet wnioskodawcom w wieku powyżej 55 lat, o ile państwa członkowskie tak postanowią.

Do dnia 1 marca każdego roku państwa członkowskie powiadamiają Komisję o przyjętych wnioskach w podziale na regiony i wielkość zbiorów oraz o całkowitej kwocie premii za karczowanie wypłaconej na region.

6. W odniesieniu do wcześniejszego roku winiarskiego państwa członkowskie powiadamiają Komisję do dnia 1 grudnia każdego roku:

- a) o obszarach wykarczowanych w podziale na regiony i wielkość zbiorów;
- b) o całkowitej kwocie premii za karczowanie wypłaconej na region.

*Artykuł 103***Zasada współzależności**

Jeśli w odniesieniu do rolników stwierdzono, że w swoich gospodarstwach, w jakimkolwiek okresie w ciągu trzech lat od wypłacenia premii za karczowanie, nie przestrzegali wymogów

podstawowych w zakresie zarządzania oraz zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, o której mowa w art. 3–7 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, w przypadku gdy takie nieprzestrzeganie jest wynikiem działania lub zaniechania bezpośrednio przypisywanego rolnikowi, kwota wypłaty zostaje zmniejszona lub anulowana częściowo lub całkowicie w zależności od wagi, zakresu, czasu trwania oraz częstotliwości przypadków nieprzestrzegania; w stosownych przypadkach od rolnika wymaga się zwrotu wypłaconej kwoty zgodnie z warunkami ustanowionymi we wspomnianych przepisach.

Artykuł 104

Odstępstwa

1. Państwo członkowskie może podjąć decyzję o odrzuceniu wszelkich kolejnych wniosków, o których mowa w art. 102 ust. 1, w chwili gdy skumulowany obszar poddany karczowaniu na jego terytorium osiąga 8 % jego powierzchni upraw winorośli, jak określono w załączniku VIII.

Państwo członkowskie może podjąć decyzję o odrzuceniu wszelkich kolejnych wniosków, o których mowa w art. 102 ust. 1, w chwili gdy skumulowany obszar poddany karczowaniu w tym regionie osiąga 10 % powierzchni regionu przeznaczonej pod uprawę winorośli.

2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, możliwe jest podjęcie decyzji o przerwaniu stosowania programu karczowania w państwie członkowskim, jeśli – biorąc pod uwagę wnioski czekające na rozpatrzenie – dalsze karczowanie doprowadziłoby do tego, że skumulowany obszar poddany karczowaniu stanowiłby ponad 15 % całkowitego obszaru przeznaczonego w danym państwie członkowskim pod uprawę winorośli, jak określono w załączniku VIII.

3. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, możliwe jest podjęcie decyzji o przerwaniu stosowania programu karczowania w państwie członkowskim w danym roku, jeśli – biorąc pod uwagę wnioski czekające na rozważenie – dalsze karczowanie doprowadziłoby do tego, że skumulowany obszar poddany karczowaniu stanowiłby ponad 6 % całkowitego obszaru przeznaczonego w danym państwie członkowskim pod uprawę winorośli, jak określono w załączniku VIII w konkretnym roku funkcjonowania systemu.

4. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że winnice położone w obszarach górskich i na zboczach o dużym nachyleniu nie kwalifikują się do programu karczowania zgodnie z warunkami, które należy określić według procedury, o której mowa w art. 113 ust. 1.

5. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że pewne obszary nie kwalifikują się do programu karczowania, jeśli zastosowanie tego programu byłoby niezgodne z wymogami w zakresie ochrony środowiska. Obszary w ten sposób zadeklarowane jako niekwalifikujące się do programu nie przekraczają 3 % całkowitego obszaru uprawy winorośli, jak określono w załączniku VIII.

6. Grecja może zdecydować, że obszary obsadzone winnicami na wyspach na Morzu Egejskim i greckich wyspach na Morzu Jońskim, z wyjątkiem Krety i Eubii, nie kwalifikują się do programu karczowania.

7. System karczowania przedstawiony w niniejszym rozdziale nie ma zastosowania na Azorach, na Maderze i na Wyspach Kanaryjskich.

8. Państwa członkowskie, które podjęły decyzję o skorzystaniu z możliwości przewidzianej w ust. 4–6, informują Komisję, do dnia 1 sierpnia każdego roku i po raz pierwszy dnia 1 sierpnia 2008 r., w odniesieniu do podlegających wdrożeniu działań związanych z karczowaniem, o:

- a) obszarach zadeklarowanych jako niekwalifikujące się;
- b) uzasadnieniu niekwalifikowania się zgodnie z ust. 4 i 5.

9. Państwa członkowskie przyznają producentom z obszarów niekwalifikujących się lub uznanych za niekwalifikujące się na mocy ust. 4–7 priorytet przy otrzymywaniu innych form pomocy określonych w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności, w stosownych przypadkach, na restrukturyzację i środki służące przekształceniu w ramach programów wsparcia i programów rozwoju obszarów wiejskich.

Artykuł 105

De minimis

Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się w odniesieniu do państw członkowskich, w których produkcja wina w roku winiarskim nie przekracza 50 000 hektolitrow. Produkcja ta jest obliczana na podstawie średniej produkcji w ciągu poprzedzających pięciu lat winiarskich.

Artykuł 106

Uzupełniająca pomoc krajowa

Poza przyznaną premię za karczowanie państwa członkowskie mogą przyznać uzupełniającą pomoc krajową nieprzekraczającą 75 % należnej premii za karczowanie.

Artykuł 107

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wykonania przepisów niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Środki te w szczególności mogą obejmować:

- a) szczegółowe warunki kwalifikowalności, o których mowa w art. 100, zwłaszcza w odniesieniu do dowodów, że w latach 2006 i 2007 dane obszary były właściwie utrzymywane;
- b) skalę premii i poziomy, o których mowa w art. 101;
- c) kryteria dotyczące odstępstw, o których mowa w art. 104;
- d) wymagania w zakresie sprawozdawczości w odniesieniu do państw członkowskich, dotyczące wdrażania programu karczowania, obejmujące sankcje w przypadku opóźnień w przygotowywaniu sprawozdań i informacje przekazywane przez państwa członkowskie producentom w odniesieniu do dostępności programu;

- e) wymagania dotyczące sprawozdawczości w odniesieniu do uzupełniającej pomocy krajowej;
- f) terminy płatności.

TYTUŁ VI

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 108

Rejestr winnic

1. Państwa członkowskie prowadzą rejestr winnic, który zawiera aktualne informacje na temat potencjału produkcyjnego.
2. Państwa członkowskie, w których całkowity obszar uprawy winorośli odmian klasyfikowanych zgodnie z art. 24 ust. 1 wynosi mniej niż 500 hektarów, nie podlegają obowiązkowi, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 109

Wykaz

Państwa członkowskie, które stosują środek „restrukturyzacja i przekształcenie winnic” w swoich programach wsparcia zgodnie z art. 11, do dnia 1 marca każdego roku i po raz pierwszy do dnia 1 marca 2009 r. przedstawiają Komisji – na podstawie wykazu winnic, o którym mowa w art. 108 – aktualny wykaz potencjału produkcyjnego.

Artykuł 110

Okres obowiązywania rejestru i wykazu winnic

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, możliwe jest podjęcie decyzji, że art. 108 i 109 nie mają już zastosowania po dniu 1 stycznia 2016 r.

Artykuł 111

Obowiązkowe deklaracje

1. Producenci winogron przeznaczonych na produkcję wina oraz producenci moszczu i wina deklarują co roku właściwym organom krajowym ilości wyprodukowane z ostatniego zbioru.
2. Państwa członkowskie mogą zażądać od handlowców zajmujących się sprzedażą winogron przeznaczonych do wyrobu wina, aby co roku deklarowali ilości sprzedane z ostatniego zbioru.
3. Producenci moszczu i wina oraz handlowcy inni niż kupcy detaliczni co roku deklarują właściwym organom krajowym posiadane przez siebie zapasy moszczu i wina, niezależnie od tego, czy pochodzą one z ostatnich zbiorów, czy też ze zbiorów z lat wcześniejszych. Moszcz i wino przywożone z państw trzecich są zaznaczane oddzielnie.

Artykuł 112

Dokumenty towarzyszące i rejestr

1. Produkty objęte niniejszym rozporządzeniem są wprowadzane do obrotu we Wspólnocie jedynie jeśli posiadają oficjalnie zatwierdzony dokument towarzyszący.
2. Osoby fizyczne lub osoby prawne lub grupy osób, w których posiadaniu znajdują się produkty objęte niniejszym rozporządzeniem w związku z wykonywanym przez nie zawodem, w szczególności producenci, podmioty zajmujące się butelkowaniem i przetwórcy oraz handlowcy, którzy zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, są zobowiązane do prowadzenia rejestrów przychodu i rozchodu wspomnianych produktów.

Artykuł 113

Procedura komitetowa

1. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się w art. 195 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu:
 - a) Komisję wspomaga Komitet Regulacyjny;
 - b) zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE;
 - c) okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, wynosi trzy miesiące.

Artykuł 114

Środki finansowe

Środki przewidziane w tytule II rozdział I, z wyjątkiem środka, o którym mowa w art. 7 ust.1 lit. a), oraz w tytule V rozdział III stanowią interwencję w zakresie regulacji rynków rolnych, o której mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1290/2005.

Artykuł 115

Wymiana informacji między państwami członkowskimi i Komisją

1. Państwa członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje konieczne do stosowania niniejszego rozporządzenia, zwłaszcza w odniesieniu do monitorowania i analizy rynku oraz zgodności z międzynarodowymi zobowiązaniami dotyczącymi produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.
2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, przyjmowane są szczegółowe przepisy w celu określenia, jakie informacje są niezbędne do stosowania ust. 1 niniejszego artykułu, jak również w celu określenia ich formy, zawartości, terminów zgłaszania oraz uzgodnień w zakresie przekazywania lub udostępniania informacji i dokumentów.

*Artykuł 116***Monitorowanie**

Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie dopilnowują, by te procedury zarządzania i kontroli, które odnoszą się do obszarów, były zgodne ze Zintegrowanym Systemem Zarządzania i Kontroli (ZSZIK) w odniesieniu do następujących elementów:

- a) skomputeryzowanej bazy danych;
- b) systemu identyfikacji działek rolnych, o którym mowa w art. 20 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003;
- c) kontroli administracyjnych.

Procedury te pozwalają, bez problemów lub konfliktów, na wspólne funkcjonowanie lub wymianę danych z ZSZIK.

*Artykuł 117***Kontrole i sankcje administracyjne oraz ich zgłaszanie**

Z wyjątkiem kwestii objętej art. 145 lit. n)a) rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, przyjmuje się, co następuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1 niniejszego rozporządzenia:

- a) zasady gwarantujące jednolite stosowanie przepisów Wspólnoty odnoszących się do sektora wina, a w szczególności do kontroli, oraz przepisów odnoszących się do szczególnych procedur finansowych mających na celu lepszą kontrolę;
- b) przepisy dotyczące kontroli administracyjnych i fizycznych prowadzonych przez państwa członkowskie w odniesieniu do przestrzegania zobowiązań wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia;
- c) system stosowania sankcji administracyjnych w przypadku wykrycia niezgodności z którymkolwiek ze zobowiązań wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia, przy uwzględnieniu wagi, zakresu, czasu trwania oraz częstotliwości wykrytego naruszenia;
- d) przepisy dotyczące odzyskiwania nienależnie wypłaconych kwot w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia;
- e) przepisy dotyczące składania sprawozdań z przeprowadzonych kontroli i ich wyników.

*Artykuł 118***Wyznaczenie odpowiedzialnych krajowych organów**

1. Bez uszczerbku dla art. 47 państwa członkowskie wyznaczają jeden lub więcej organów, które są odpowiedzialne za zagwarantowanie zgodności z przepisami Wspólnoty odnoszącymi się do sektora wina. W szczególności państwa członkowskie wyznaczają laboratoria upoważnione do prowadzenia

oficjalnych analiz w sektorze wina. Wyznaczone laboratoria spełniają kryteria ogólne dotyczące funkcjonowania laboratoriów badawczych, ustanowione w ISO/IEC 17025.

2. Państwa członkowskie przekazują do wiadomości Komisji nazwy i adresy organów i laboratoriów, o których mowa w ust. 1. Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.

*Artykuł 119***Wsparcie krajowe dla destylacji w sytuacji kryzysowej**

1. Od dnia 1 sierpnia 2012 r. państwa członkowskie mogą przyznawać producentom wina wsparcie krajowe dla dobrowolnej lub obowiązkowej destylacji wina w rzeczywistych sytuacjach kryzysowych.

2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, powinno być proporcjonalne i umożliwić rozwiązanie kryzysu.

3. Całkowita kwota takiego wsparcia dostępna w danym państwie członkowskim w danym roku nie przekracza 15 % całkowitych środków dostępnych dla tego państwa członkowskiego na ten rok, określonych w załączniku II.

4. Państwa członkowskie, które pragną skorzystać ze wsparcia, o którym mowa w ust. 1, składają odpowiednio uzasadnione zawiadomienie Komisji. Decyzję co do zatwierdzenia tego środka i przyznania pomocy podejmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

5. Alkohol będący wynikiem destylacji, o której mowa w ust. 1, jest stosowany wyłącznie do celów przemysłowych lub energetycznych, by uniknąć zakłócania konkurencji.

*Artykuł 120***Sprawozdanie Komisji**

Komisja najpóźniej do końca 2012 r. opracowuje sprawozdanie uwzględniające w szczególności doświadczenia nabyte podczas wdrażania reform.

*Artykuł 121***Środki wykonawcze**

Środki konieczne do wykonania niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

Środki te w szczególności mogą obejmować:

- a) szczegóły dotyczące rejestru winnic przewidzianego w art. 108, a w szczególności jego wykorzystania do monitorowania i kontroli potencjału produkcyjnego;
- b) szczegóły dotyczące wykazu przewidzianego w art. 109, a w szczególności jego wykorzystania do monitorowania i kontroli potencjału produkcyjnego;
- c) szczegóły dotyczące pomiaru obszarów;

- d) sankcje w przypadku nieprzestrzegania wymogów dotyczących przekazywania informacji;
- e) obowiązkowe deklaracje przewidziane w art. 111;
- f) dokumenty towarzyszące i rejestr przewidziane w art. 112;
- g) szczegóły dotyczące wsparcia krajowego, o którym mowa w art. 119.

TYTUŁ VII

ZMIANY, PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

ROZDZIAŁ I

Zmiany

Artykuł 122

Zmiana do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999

W art. 2 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 datę „31 lipca 2002 r.” zastępuje się datą:

„31 lipca 2008 r.”.

Artykuł 123

Zmiany do rozporządzenia (WE) nr 1782/2003

W rozporządzeniu (WE) nr 1782/2003 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 33 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:
 - „a) przyznano im płatność w okresie referencyjnym, o którym mowa w art. 38, na mocy co najmniej jednego z systemów wsparcia, o których mowa w załączniku VI, lub – w przypadku oliwy z oliwek – w latach gospodarczych, o których mowa w art. 37 ust. 1 akapit drugi, lub – w przypadku buraków cukrowych, trzciny cukrowej oraz cykorii – jeżeli skorzystali ze wsparcia rynkowego w okresie reprezentatywnym, o którym mowa w załączniku VII pkt K, lub – w przypadku bananów – jeżeli skorzystali z rekompensaty za utratę dochodów w okresie reprezentatywnym, o którym mowa w załączniku VII pkt L, lub – w przypadku owoców i warzyw – jeżeli byli oni producentami owoców i warzyw w okresie reprezentatywnym stosowanym przez państwa członkowskie w odniesieniu do tych produktów zgodnie z pkt M załącznika VII, lub – w przypadku wina – jeżeli otrzymali uprawnienia do płatności, o których mowa w załączniku VII pkt N i O.”;
- 2) w art. 37 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Kwota referencyjna dotycząca wina jest obliczana i dostosowywana zgodnie z załącznikiem VII pkt N i O.”;

- 3) w art. 41 dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. W przypadku wina oraz biorąc pod uwagę ostatnie dane udostępnione przez państwa członkowskie zgodnie z art. 9 i 102 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (*) zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 144 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, Komisja dostosowuje krajowe pułapy ustanowione w załączniku VIII do niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie do dnia 1 grudnia roku poprzedzającego dostosowanie krajowych pułapów przekazują Komisji średnią regionalną wartość uprawnień do płatności, o których mowa w załączniku VII pkt N niniejszego rozporządzenia.

(*) Dz.U. L 148 z 6.6.2008, s. 1.”;

- 4) w art. 43 ust. 2 dodaje się punkt w brzmieniu:

„ad) w przypadku wina liczbę hektarów obliczoną zgodnie z załącznikiem VII pkt N i O.”;

- 5) artykuł 44 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. »Kwalifikujący się hektar« oznacza grunty rolne gospodarstwa, z wyjątkiem powierzchni lasów oraz powierzchni wykorzystywanych do celów nierolniczych.”;

- 6) artykuł 51 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 51

Rolnicze użytkowanie gruntów

Rolnicy mogą wykorzystywać działki zgłoszone zgodnie z art. 44 ust. 3 do celów dowolnej działalności rolniczej.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą do dnia 1 listopada 2007 r. podjąć decyzję, że do dnia określonego przez dane państwo członkowskie, ale nie później niż do dnia 31 grudnia 2010 r., działki w co najmniej jednym regionie tego państwa członkowskiego nie mogą nadal być wykorzystywane:

- a) do produkcji jednego lub kilku produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 oraz w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2201/96. W tym przypadku jednak państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o zezwoleniu na uprawę poplonów na kwalifikujących się hektarach maksymalnie w ciągu trzech miesięcy, począwszy od dnia 15 sierpnia każdego roku; na wniosek państwa członkowskiego jednak data ta podlega zmianie zgodnie z procedurą określoną w art. 144 ust. 2, w odniesieniu do regionów, w których zboża są zwykle zbierane wcześniej ze względu na warunki klimatyczne;
- b) do produkcji ziemniaków jadalnych; i/lub
- c) szkółek.”;

- 7) w art. 63 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W związku z włączeniem komponentu płatności z tytułu wina do systemu jednolitej płatności, do dnia 1 kwietnia 2009 r. państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o zastosowaniu odstępstwa określonego w akapicie pierwszym.”;

- 8) w art. 71c dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku wina oraz biorąc pod uwagę ostatnie dane udostępnione przez państwa członkowskie zgodnie z art. 9 i 102 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 479/2008, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 144 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, Komisja dostosowuje krajowe pułapy ustanowione w załączniku VIIIa do niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie do dnia 1 grudnia roku poprzedzającego dostosowanie krajowych pułapów przekazują Komisji średnią regionalną wartość uprawnień do płatności, o których mowa w załączniku VII pkt N niniejszego rozporządzenia.”;

- 9) w art. 145:

— dodaje się literę w brzmieniu:

„d)e) szczegółowe przepisy dotyczące włączenia wsparcia dla wina do systemu płatności jednolitej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2008;”;

— dodaje się literę w brzmieniu:

„n)a) w odniesieniu do wina szczegółowe przepisy dotyczące zgodności, jak określono w art. 20 i 103 rozporządzenia (WE) nr 479/2008;”;

- 10) w drugiej kolumnie załącznika IV ostatnie tiret zastępuje się tiret w brzmieniu:

„— utrzymanie gajów oliwnych i winnic w dobrym stanie wegetacyjnym”;

- 11) w załączniku VII dodaje się punkty w brzmieniu:

„N. **Wino (karczowanie)**

Rolnikom, którzy uczestniczą w systemie karczowania określonym w tytule V rozdział III rozporządzenia (WE) nr 479/2008 przyznaje się – w roku następującym po karczowaniu – uprawnienia do płatności równe liczbie hektarów, w związku z którymi otrzymali premię za karczowanie.

Wartość jednostkowa tych uprawnień do płatności równa się średniej regionalnej wartości uprawnień dla odpowiedniego regionu. Jednak w żadnym przypadku wartość jednostkowa nie przekracza 350 EUR/ha.

O. **Wino (przenoszenie środków z programów wsparcia)**

W przypadku gdy państwa członkowskie decydują o dostarczeniu wsparcia zgodnie z art. 8a rozporządzenia (WE)

nr 479/2008, określają kwotę referencyjną dla każdego rolnika oraz liczbę hektarów, które stanowią podstawę do prawa do płatności i o których mowa w art. 43 ust. 2 niniejszego rozporządzenia:

— na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów,

— w odniesieniu do reprezentatywnego okresu odniesienia wynoszącego co najmniej jeden rok winiarski, począwszy od roku winiarskiego 2005/2006. Kryteria odniesienia stosowane do ustalenia kwoty referencyjnej i liczby hektarów, które stanowią podstawę do prawa do płatności, nie są jednak oparte na okresie odniesienia obejmującym lata winiarskie następujące po roku winiarskim 2007/2008, gdy przeniesienie środków w programach wsparcia dotyczy rekompensaty dla rolników, którzy do tego momentu otrzymywali wsparcie dla destylacji do alkoholu spożywczego lub byli beneficjentami wsparcia dla stosowania zagęszczonego moszczu winogronowego do wzbogacania wina zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2008,

— nie wyższą niż całkowita kwota dostępna na ten środek, o której mowa w art. 6 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 479/2008.”;

- 12) w załączniku VIII:

— dodaje się gwiazdkę po wyrazie „Włochy” w pierwszej kolumnie tabeli,

— pod tabelą dodaje się uwagę w brzmieniu:

„* Kwoty dla Włoch na lata 2008, 2009 i 2010 zmniejsza się o 20 mln EUR (zob. przypis do załącznika II rozporządzenia (WE) nr 479/2008).”.

Artykuł 124

Zmiany do rozporządzenia (WE) nr 1290/2005

Artykuł 12 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja określa kwoty, które zgodnie z art. 10 ust. 2, art. 143d i 143e rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 378/2007 z dnia 27 marca 2007 r. ustanawiającego zasady dobrowolnej modulacji płatności bezpośrednich przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1782/2003 (*) i art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 479 z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (***) zostają przekazane do dyspozycji EFRROW.

(*) Dz.U. L 95 z 5.4.2007, str. 1.

(**) Dz.U. L 148 z 6.6.2008, str. 1”.

Artykuł 125

Zmiany do rozporządzenia (WE) nr 3/2008

W rozporządzeniu (WE) nr 3/2008 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

— ustęp 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) kampanie informacyjne na temat wspólnotowego systemu obejmującego wina o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym, wina o podanej nazwie odmiany winorośli i napoje spirytusowe o chronionym oznaczeniu geograficznym;”;

— ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na rynku wewnętrznym środki, o których mowa w art. 1 ust. 1, mogą obejmować działania informacyjne na temat wzorców odpowiedzialnej konsumpcji i szkodliwości ryzykowej konsumpcji alkoholu.

Na rynku wewnętrznym środki kwalifikujące się do wsparcia mogą również przybierać formę uczestnictwa w imprezach, targach i wystawach o znaczeniu krajowym i ogólnoeuropejskim poprzez organizację stoisk wystawienniczych mających na celu poprawę pozycji handlowej produktów wspólnotowych”;

2) artykuł 3 ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) zalety udzielania informacji na temat wspólnotowego systemu obejmującego wina o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym, wina o podanej nazwie odmiany winorośli i napoje spirytusowe o chronionym oznaczeniu geograficznym oraz potrzeba informowania o wzorcach odpowiedzialnej konsumpcji i szkodliwości ryzykowej konsumpcji alkoholu;”;

3) w art. 13 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wartość przewidziana w akapicie pierwszym wynosi 60 % na podejmowane we Wspólnocie działania dotyczące informowania o wzorcach odpowiedzialnej konsumpcji i szkodliwości ryzykowej konsumpcji alkoholu.”.

ROZDZIAŁ II

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 126

Przepisy ułatwiające wprowadzenie zmian

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1, można przyjąć środki:

- a) w celu ułatwienia przejścia od ustaleń przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999 do przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu;
- b) w razie potrzeby, w celu rozwiązania określonych problemów praktycznych. Środki te, jeśli uzasadnione, mogą stanowić odstępstwo od niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 127

Stosowanie zasad dotyczących pomocy państwa

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2, art. 87, 88 i 89 Traktatu mają zastosowanie do produkcji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem i handlu nimi.

2. Artykuły 87, 88 i 89 Traktatu nie mają zastosowania do:

- a) wsparcia, o którym mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, w tym wsparcia finansowanego zgodnie z art. 18 ust. 5;
- b) uzupełniającej pomocy krajowej, o której mowa w art. 106;
- c) wsparcia krajowego, o którym mowa w art. 119.

Artykuł 128

Uchylenia, przejściowe dalsze obowiązywanie i odniesienia

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3, niniejszym uchyla się rozporządzenia (EWG) nr 2392/86 i (WE) nr 1493/1999.

2. Do czasu rozpoczęcia stosowania odpowiednich rozdziałów niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 129 ust. 2 lit. e), zastosowanie mają nadal rozporządzenie (WE) nr 2392/86 oraz tytuł V rozdziały I i II, tytuł VI, art. 24 i 80 oraz odpowiadające im przepisy, w szczególności zawarte w odpowiednich załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

3. Następujące środki przedstawione w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999 nadal mają zastosowanie, o ile rozpoczęto stosowanie środków kwalifikowalnych na mocy rozporządzenia tego rozporządzenia przed dniem 1 sierpnia 2008 r.:

- a) środki na mocy tytułu II rozdziału II i III tytułu II (premie za zaniechanie uprawy oraz restrukturyzacja i przekształcenie). Jednak po dniu 15 października 2008 r. nie zostanie wypłacona żadna kwota w ramach wsparcia na mocy tytułu II rozdział III;
- b) środki na mocy tytułu III (mechanizmy rynkowe);
- c) środki na mocy art. 63 tytułu VII (refundacje wywozowe).

4. Odniesienia do uchylonego rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 są, w odpowiednich przypadkach, interpretowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 129

W wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2008 r., z wyjątkiem:

- a) artykuły 5 i 8 stosuje się od dnia 30 czerwca 2008 r.;
- b) artykuł 122 stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r.;
- c) artykuł 123 stosuje się od dnia 1 stycznia 2009 r.;
- d) tytuł V rozdział III stosuje się od dnia 30 czerwca 2008 r.
- e) tytuł III rozdziały II, III, IIIa, IIIb i VI, art. 108, 111 i 112 niniejszego rozporządzenia oraz odpowiadające im przepisy, zwłaszcza zawarte w stosownych załącznikach, stosuje się od dnia 1 sierpnia 2009 r., o ile nie przewidziano inaczej w drodze rozporządzenia, które zostanie przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1.

3. Tytuł V rozdział II stosuje się do dnia 31 grudnia 2015 r.

W imieniu Rady

D. RUPEL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DEFINICJE

Zagadnienia ogólne

1. „Rok winiarski” oznacza rok produkcji dla produktów objętych niniejszym rozporządzeniem. Rozpoczyna się w dniu 1 sierpnia każdego roku i kończy w dniu 31 lipca roku następnego.

Dotyczące wina

2. „Karczowanie” oznacza całkowite usunięcie wszystkich krzewów winorośli z obszaru, na którym zostały one zasadzone.
3. „Sadzenie” oznacza definitywne zasadzenie sadzonek winorośli lub ich części, szczepionych lub nie, z zamiarem produkowania winogron lub założenia szkółki szczepów.
4. „Szczepienie” oznacza szczepienie winorośli, które już były poddane szczepieniu.

Dotyczące produktów

5. „Świeże winogrona” oznaczają owoce winorośli używane do produkcji wina, dojrzałe lub częściowo osuszone, które mogą być rozgniatane lub tłoczone przy użyciu zwykłych metod stosowanych w produkcji wina i które mogą spontanicznie wywoływać fermentację alkoholu.
6. „Świeży moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu” oznacza produkt, który:
 - a) posiada rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 12 % i nie większą niż 15 %;
 - b) pochodzi wyłącznie z odmian winorośli klasyfikowanych zgodnie z art. 24 ust. 1 i otrzymywany jest przez dodanie do niesfermentowanego moszczu gronowego o naturalnej objętościowej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 8,5 %:
 - (i) alkoholu neutralnego pochodzenia winnego, włączywszy alkohol otrzymywany w drodze destylacji suszonych winogron, mający rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 96 %;
 - (ii) lub nierektyfikowanego produktu pozyskanego w drodze destylacji wina i mającego rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 52 % i nie większą niż 80 %.
7. „Sok winogronowy” oznacza niesfermentowany, lecz podlegający fermentacji produkt ciekły, który:
 - a) jest otrzymywany w drodze stosownej obróbki sprawiającej, że nadaje się on do spożycia;
 - b) jest otrzymywany ze świeżych winogron lub moszczu winogronowego lub w drodze regeneracji. Jeśli otrzymywany jest w drodze regeneracji, regenerowany jest z zagęszczonego moszczu gronowego lub zagęszczonego soku winogronowego.

Dopuszczalna rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu w soku winogronowym jest nie większa niż 1 %.

8. „Zagęszczony sok winogronowy” oznacza niekarmelizowany sok winogronowy otrzymany w drodze częściowej dehydratacji soku winogronowego przy użyciu dowolnej dozwolonej metody – innej niż nagrzewanie bezpośrednie – stosowanej w taki w sposób, aby liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z tą metodą, która zostanie określona, w temperaturze 20 °C nie była niższa niż 50,9 %.

Dopuszczalna rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu w zagęszczonym soku winogronowym jest nie większa niż 1 %.

9. „Drożdżowy osad winiarski” oznacza:
 - a) pozostałość zbierającą się w naczyniach zawierających wino po fermentacji podczas jego składowania lub po poddaniu go dozwolonej obróbce;
 - b) pozostałość powstałą w wyniku filtrowania lub odwirowywania produktu, o którym mowa w lit. a);

- c) pozostałość zbierającą się w naczyniach zawierających moszcz gronowy podczas jego składowania lub po poddaniu go dozwolonej obróbce;
 - d) pozostałość powstałą w wyniku filtrowania lub odwirowywania produktu, o którym mowa w lit. c).
10. „Wytłoki z winogron” oznaczają pozostałości powstałe w wyniku tłoczenia świeżych winogron, sfermentowane lub nie.
11. „Piquette” oznacza produkt otrzymywany:
- a) w wyniku fermentacji niepoddanych obróbce wytlóków z winogron macerowanych w wodzie;
 - b) w wyniku ługowania w wodzie sfermentowanych wytlóków z winogron.
12. „Wino wzmocnione do destylacji” oznacza produkt, który:
- a) posiada rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 18 % i nie większą niż 24 %;
 - b) jest otrzymywany wyłącznie przez dodanie do wina niezawierającego resztkowego cukru nierektifikowanego produktu otrzymanego w wyniku destylacji wina, a maksymalna rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu wynosi 86 %;
 - c) posiada kwasowość lotną 1,5 grama na litr, wyrażoną jako kwas octowy.
13. „Cuvée” oznacza:
- a) moszcz winogronowy;
 - b) wino;
 - c) mieszaninę moszczu winogronowego lub win o różnych cechach charakterystycznych, przeznaczoną do przygotowywania szczególnego rodzaju win musujących.

Zawartość alkoholu

14. „Rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu” oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu zawartych w temperaturze 20 °C w 100 jednostkach objętości danego produktu w tej temperaturze.
15. „Potencjalna objętościowa zawartość alkoholu” oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu w temperaturze 20 °C, który może być wyprodukowany w drodze całkowitej fermentacji cukrów zawartych w 100 jednostkach objętości danego produktu w tej temperaturze.
16. „Całkowita objętościowa zawartość alkoholu” oznacza sumę rzeczywistej i potencjalnej zawartości alkoholu.
17. „Naturalna objętościowa zawartość alkoholu” oznacza całkowitą objętościową zawartość alkoholu w produkcie przed jakimkolwiek wzbogaceniem.
18. „Rzeczywista zawartość alkoholu na masę” oznacza liczbę kilogramów czystego alkoholu zawartą w 100 kilogramach produktu.
19. „Potencjalna zawartość alkoholu na masę” oznacza liczbę kilogramów czystego alkoholu, który może być wyprodukowany w drodze całkowitej fermentacji cukrów zawartych w 100 kilogramach danego produktu.
20. „Całkowita zawartość alkoholu na masę” oznacza sumę faktycznej i potencjalnej zawartości alkoholu.
-

ZAŁĄCZNIK II

BUDŻET NA PROGRAMY WSPARCIA,

o których mowa w art. 8 ust. 1

W tysiącach EUR

Rok budżetowy	2009	2010	2011	2012	2013	Od 2014
BG	15 608	21 234	22 022	27 077	26 742	26 762
CZ	2 979	4 076	4 217	5 217	5 151	5 155
DE	22 891	30 963	32 190	39 341	38 867	38 895
EL	14 286	19 167	19 840	24 237	23 945	23 963
ES	213 820	284 219	279 038	358 000	352 774	353 081
FR	171 909	226 814	224 055	284 299	280 311	280 545
IT (*)	238 223	298 263	294 135	341 174	336 736	336 997
CY	2 749	3 704	3 801	4 689	4 643	4 646
LT	30	37	45	45	45	45
LU	344	467	485	595	587	588
HU	16 816	23 014	23 809	29 455	29 081	29 103
MT	232	318	329	407	401	402
AT	8 038	10 888	11 313	13 846	13 678	13 688
PT	37 802	51 627	53 457	65 989	65 160	65 208
RO	42 100	42 100	42 100	42 100	42 100	42 100
SI	3 522	4 820	4 987	6 169	6 091	6 095
SK	2 938	4 022	4 160	5 147	5 082	5 085
UK	160	221	227	284	280	280

(*) Pułapy krajowe określone w załączniku VIII do rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 dla Włoch na lata 2008, 2009 i 2010 zmniejsza się o 20 mln EUR; kwoty te zostały uwzględnione w kwotach stanowiących budżet dla Włoch w odniesieniu do lat 2009, 2010 i 2011 zgodnie z powyższą tabelą.

ZAŁĄCZNIK III

PRZYDZIAŁ BUDŻETOWY NA ROZWÓJ OBSZARÓW WIEJSKICH

(o którym mowa w art. 23 ust. 3)

w tysiącach EUR

Rok budżetowy	2009	2010	Począwszy od 2011 r.
BG	—	—	—
CZ	—	—	—
DE	—	—	—
EL	—	—	—
ES	15 491	30 950	46 441
FR	11 849	23 663	35 512
IT	13 160	26 287	39 447
CY	—	—	—
LT	—	—	—
LU	—	—	—
HU	—	—	—
MT	—	—	—
AT	—	—	—
PT	—	—	—
RO	—	—	—
SI	—	—	—
SK	—	—	—
UK	—	—	—

ZAŁĄCZNIK IV

KATEGORIE PRODUKTÓW WINIARSKICH

1. **Wino**

Wino jest produktem otrzymywanym wyłącznie w drodze całkowitej lub częściowej fermentacji alkoholowej świeżych winogron, rozgniatanych lub nie, lub moszczu gronowego.

Wino:

- a) posiada, bez względu na to, czy zastosowano procesy określone w załączniku V pkt B, rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 8,5 %, przy założeniu, że wino to było wyprodukowane wyłącznie z winogron zebranych w strefach uprawy winorośli A i B, o których mowa w załączniku IX, oraz posiada objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 9 %, jeśli było wyprodukowane z winogron zebranych w innych strefach uprawy winorośli;
- b) posiada, na zasadzie odstępstwa od stosowanej w innych okolicznościach minimalnej rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu, w przypadku gdy ma chronioną nazwę pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne, bez względu na to, czy zastosowano procesy określone w załączniku V pkt B, rzeczywistą objętościową moc alkoholu nie mniejszą niż 4,5 %;
- c) posiada całkowitą objętościową zawartość alkoholu nie większą niż 15 %. W drodze odstępstwa:
 - górny limit całkowitej objętościowej zawartości alkoholu może osiągnąć do 20 % dla win z pewnych obszarów uprawy winorośli we Wspólnocie – określanych zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2 – i wyprodukowanych bez wzbogacania,
 - górny limit całkowitej objętościowej mocy alkoholu może przekroczyć 15 % dla win o chronionej nazwie pochodzenia, które zostały wyprodukowane bez wzbogacania;
- d) posiada, z zastrzeżeniem odstępstw, które mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, całkowitą zawartość kwasowości wyrażonej jako kwas winowy nie mniejszą niż 3,5 grama na litr lub 46,6 miliekwivalentów na litr.

„Retsina” to wino produkowane wyłącznie na obszarze geograficznym Grecji przy użyciu moszczu winogronowego poddanego obróbce przy zastosowaniu żywicy z sosny Aleppo. Stosowanie żywicy sosny Aleppo jest dozwolone wyłącznie do wyrobu wina typu „Retsina” na warunkach określonych we właściwych przepisach greckich.

W drodze odstępstwa od lit. b) „Tokaji eszencia” i „Tokajská esencia” są uznawane za wino.

2. **Młode wino w trakcie fermentacji**

Młode wino w trakcie fermentacji to wino, w którym fermentacja alkoholowa nie została jeszcze zakończona i które nie jest jeszcze oddzielone od swojego osadu.

3. **Wino likierowe**

Wino likierowe to produkt:

- a) o rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 15 % i nie większej niż 22 %;
- b) posiadający całkowitą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 17,5 %, z wyjątkiem niektórych win likierowych o nazwie pochodzenia lub oznaczeniu geograficznym umieszczonych w wykazie, który zostanie przygotowany zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2;
- c) otrzymywany z:
 - moszczu winogronowego w czasie fermentacji,
 - wina,
 - połączenia wyżej wymienionych produktów, lub
 - moszczu winogronowego lub jego mieszaniny z winem, w przypadku win likierowych, które zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym;

- d) posiadający naturalną objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 12 %, z wyjątkiem pewnych win likierowych o nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym umieszczonych w wykazie, który zostanie przygotowany zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2;
- e) do którego dodano:
- (i) indywidualnie lub w połączeniu:
- alkohol neutralny pochodzenia winnego, w tym alkohol wyprodukowany w drodze destylacji suszonych winogron mający rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 96 %,
 - wino lub destylat suszonych winogron mający rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 52 % i nie większą niż 86 %;
- (ii) w połączeniu z jednym lub większą liczbą następujących produktów:
- zagęszczony moszcz winogronowy,
 - połączenie jednego z produktów, o których mowa w lit. e) ppkt (i) z moszczem winogronowym, o którym mowa w lit. c) tiret pierwsze i czwarte;
- f) do którego, w drodze odstępstwa od lit. e), dodano, w przypadku pewnych win likierowych o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym umieszczonych w wykazie, który zostanie przygotowany zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2:
- (i) którykolwiek z produktów wymienionych w lit. e) ppkt (i), indywidualnie lub w połączeniu; lub
- (ii) jeden lub więcej spośród następujących produktów:
- alkohol winny lub alkohol z suszonych winogron o rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 95 % i nie większej niż 96 %,
 - napój spirytusowy destylowany z wina lub z wycieków z winogron o rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 52 % i nie większej niż 86 %,
 - napój spirytusowy destylowany z suszonych winogron o rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 52 % i nie większej niż 94,5 %;
- (iii) i jeden lub więcej spośród następujących produktów, w stosownych przypadkach:
- częściowo sfermentowany moszcz winogronowy otrzymany z suszonych winogron,
 - zagęszczony moszcz winogronowy otrzymany przez zastosowanie nagrzania bezpośredniego zgodnego, z wyjątkiem tej operacji, z definicją zagęszczonego moszczu gronowego,
 - zagęszczony moszcz winogronowy,
 - połączenie jednego lub większej liczby produktów wymienionych w lit. f) ppkt (ii) z moszczem winogronowym, o którym mowa w lit. c) tiret pierwsze i czwarte.

4. Wino musujące

Wino musujące to produkt:

- a) otrzymywany z pierwszej lub drugiej fermentacji alkoholowej:
- ze świeżych winogron,
 - z moszczu winogronowego,
 - z wina;
- b) który przy otwarciu zbiornika wydziela dwutlenek węgla powstały wyłącznie w wyniku fermentacji;

- c) który charakteryzuje się nadciśnieniem spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 3 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20 °C;
- d) w przypadku którego całkowita objętościowa zawartość alkoholu *cuvées* przeznaczonych dla jego przygotowania jest nie mniejsza niż 8,5 %.

5. Gatunkowe wino musujące

Gatunkowe wino musujące to produkt:

- a) otrzymywany z pierwszej lub drugiej fermentacji alkoholowej:
 - ze świeżych winogron,
 - z moszczu winogronowego,
 - z wina;
- b) który przy otwarciu zbiornika wydziela dwutlenek węgla powstały wyłącznie w wyniku fermentacji;
- c) który charakteryzuje się nadciśnieniem spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 3,5 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20 °C;
- d) w przypadku którego całkowita objętościowa zawartość alkoholu *cuvées* przeznaczonych dla jego przygotowania jest nie mniejsza niż 9 %.

6. Gatunkowe aromatyzowane wino musujące

Gatunkowe aromatyzowane wino musujące to gatunkowe wino musujące:

- a) które jest otrzymywane wyłącznie przy wykorzystaniu – podczas tworzenia *cuvée* – moszczu winogronowego lub moszczu winogronowego w trakcie fermentacji, pochodzącego od szczególnych odmian winorośli umieszczonych w wykazie, który zostanie sporządzony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2. Gatunkowe aromatyzowane wina musujące produkowane w tradycyjny sposób przy wykorzystaniu win podczas tworzenia *cuvée* są określane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2;
- b) które charakteryzuje się spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze nadciśnieniem, nie mniejszym niż 3 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20 °C;
- c) którego rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu nie może być mniejsza niż 6 %;
- d) którego całkowita objętościowa zawartość alkoholu nie może być mniejsza niż 10 %.

Szczególne zasady odnoszące się do innych uzupełniających cech charakterystycznych lub warunków produkcji i dystrybucji przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2.

7. Wino musujące gazowane

Wino musujące gazowane to produkt, który:

- a) jest otrzymywany z wina nieposiadającego chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego;
- b) wydziela przy otwarciu zbiornika dwutlenek węgla powstały wyłącznie lub częściowo w wyniku dodania do wina tego gazu;
- c) charakteryzuje się nadciśnieniem spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 3 bary, gdy znajduje się w zamkniętych zbiornikach w temperaturze 20 °C.

8. Wino półmusujące

Wino półmusujące to produkt:

- a) otrzymywany z wina, pod warunkiem że wino to ma całkowitą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 9 %;
- b) o rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 7 %;
- c) charakteryzujący się nadciśnieniem spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze, nie mniejszym niż 1 bar i nie większym niż 2,5 bara, gdy jest przechowywany w temperaturze 20 °C w zamkniętych zbiornikach;
- d) umieszczany w zbiornikach sześćdziesięciolitrowych lub mniejszych.

9. Wino półmusujące gazowane

Wino półmusujące gazowane to produkt:

- a) otrzymywany z wina;
- b) o rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 7 % i całkowitej objętościowej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 9 %;
- c) charakteryzujący się nadciśnieniem, nie mniejszym niż 1 bar i nie większym niż 2,5 bara, gdy jest przechowywany w temperaturze 20 °C w zamkniętych zbiornikach; ciśnienie to jest wywołane obecnością w roztworze dodanego w całości lub częściowo dwutlenku węgla;
- d) umieszczany w zbiornikach sześćdziesięciolitrowych lub mniejszych.

10. Moszcz winogronowy

Moszcz winogronowy to produkt w stanie ciekłym, otrzymywany ze świeżych winogron w sposób naturalny lub przy zastosowaniu procesów fizycznych. Dopuszczalna rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu w moszczu winogronowym jest nie większa niż 1 %.

11. Częściowo sfermentowany moszcz winogronowy

Moszcz winogronowy w trakcie fermentacji to produkt otrzymywany w drodze fermentacji moszczu gronowego o rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu większej niż 1 %, lecz mniejszej niż trzy piąte jego całkowitej objętościowej zawartości alkoholu.

12. Częściowo sfermentowany moszcz gronowy uzyskiwany z suszonych winogron

Moszcz winogronowy w trakcie fermentacji uzyskiwany z suszonych winogron to produkt otrzymywany w drodze częściowej fermentacji moszczu gronowego otrzymanego z suszonych winogron, w którym całkowita zawartość cukru przed fermentacją wynosiła co najmniej 272 gramy na litr oraz którego naturalna i rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu jest nie mniejsza niż 8 %. Jednakże niektóre wina, które zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, spełniające te wymogi, nie są traktowane jako moszcz gronowy w trakcie fermentacji uzyskiwany z winogron suszonych.

13. Zagęszczony moszcz winogronowy

Zagęszczony moszcz gronowy to moszcz niekarmelizowany otrzymywany w drodze częściowej dehydratacji moszczu gronowego przy użyciu którejkolwiek z dozwolonych metod innej niż bezpośrednie nagrzewanie, prowadzonej w taki sposób, że liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z metodą, która zostanie określona zgodnie z art. 31, w temperaturze 20 °C nie jest niższa niż 50,9 %.

Dopuszczalna całkowita objętościowa zawartość alkoholu w zagęszczonym moszczu gronowym jest nie większa niż 1 %.

14. **Rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy**

Rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy to produkt w postaci niekarmelizowanej cieczy, który:

- a) otrzymywany jest w drodze częściowej dehydratacji moszczu gronowego przy użyciu którejkolwiek z dozwolonych metod innej niż bezpośrednie nagrzewanie, prowadzonej w taki sposób, że liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z metodą, która zostanie określona zgodnie z art. 31, w temperaturze 20 °C nie jest niższa niż 61,7 %;
- b) został poddany dozwolonej obróbce celem odkwaszenia i wyeliminowania wszystkich składników innych niż cukier;
- c) posiada następujące właściwości:
 - pH nie wyższe niż 5 przy 25° w skali Brix,
 - gęstość optyczna na poziomie 425 nm dla grubości 1 cm nie większa niż 0,100 w moszczu gronowym stężonym w 25° w skali Brix,
 - zawartość sacharozy – przy użyciu metody analizy, która zostanie określona – niewykrywalna,
 - indeks Folin-Ciocalteu nie wyższy niż 6,00 przy 25° w skali Brix,
 - dająca się miareczkować kwasowość nie wyższa niż 15 miliekwiwaleńców na kilogram zawartości łącznej cukrów,
 - zawartość dwutlenku siarki nieprzekraczająca 25 miligramów na kilogram zawartości łącznej cukrów,
 - całkowita zawartość kationów nie wyższa niż 8 miliekwiwaleńców na kilogram zawartości łącznej cukrów,
 - przewodność właściwa w 25° w skali Brix i 20 °C nieprzekraczająca 120 mikro-Siemens/cm,
 - zawartość hydroksymetylofurfuralu nieprzekraczająca 25 miligramów na kilogram zawartości łącznej cukrów,
 - obecność mezoinozitolu.

Dopuszczalna rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu w rektyfikowanym zagęszczonym moszczu gronowym jest nie większa niż 1 %.

15. **Wino z suszonych winogron**

Wino z suszonych winogron to produkt:

- a) produkowany bez wzbogacania, z winogron pozostawionych na słońcu lub w cieniu w celu częściowej dehydratacji;
- b) o całkowitej objętościowej zawartości alkoholu wynoszącej co najmniej 16 %, a rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu – co najmniej 9 %;
- c) o naturalnej objętościowej zawartości alkoholu wynoszącej co najmniej 16 % (czyli 272 gramów cukru na litr).

16. **Wino z przejrzalnych winogron**

Wino z przejrzalnych winogron to produkt:

- a) produkowany bez wzbogacania;
- b) o naturalnej objętościowej zawartości alkoholu większej niż 15 %;
- c) o całkowitej objętościowej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 15 % i rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu nie mniejszej niż 12 %.

Państwa członkowskie mogą ustalić okres dojrzewania dla tego produktu.

17. Ocet winny

Ocet winny to ocet:

- a) otrzymywany wyłącznie w drodze kwaśnej fermentacji wina;
 - b) o całkowitej kwasności, wyrażonej jako kwas octowy, nie mniejszej niż 60 gramów na litr.
-

ZAŁĄCZNIK V

WZBOGACANIE, ZAKWASZANIE I ODKWASZANIE W PEWNYCH STREFACH UPRAWY WINOROŚLI

A. **Ograniczenia wzbogacania**

1. Jeżeli z uwagi na warunki klimatyczne w pewnych strefach uprawy winorośli znajdujących się na terenie Wspólnoty, o których mowa w załączniku IX, istnieje taka konieczność, zainteresowane państwa członkowskie mogą zezwolić na uzupełnienie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu zawartością świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji, młodego wina w trakcie fermentacji oraz wina uzyskanego z odmian winorośli sklasyfikowanych zgodnie z art. 24 ust. 1.
2. Zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu jest osiągnięte w drodze praktyk enologicznych, o których mowa w pkt B, i nie przekracza następujących poziomów:
 - a) 3 % w strefie uprawy winorośli A, o której mowa w załączniku IX;
 - b) 2 % w strefie uprawy winorośli B, o której mowa w załączniku IX;
 - c) 1,5 % w strefie uprawy winorośli C, o której mowa w załączniku IX.
3. W latach, w których warunki klimatyczne byłyby wyjątkowo niekorzystne, państwa członkowskie mogą zwrócić się o zwiększenie limitów określonych w ust. 2 o 0,5 %. W odpowiedzi na taki wniosek Komisja powinna jak najszybciej przedstawić projekt aktu prawodawczego komitetowi przewidzianemu w art. 195 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007. Komisja podejmie starania, by podjąć decyzję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, w terminie czterech tygodni od złożenia wniosku.

B. **Procesy wzbogacania**

1. Zwiększenie naturalnej objętościowej zawartości alkoholu o objętość przewidzianą w pkt A jest dokonywane wyłącznie:
 - a) poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego – w przypadku świeżych winogron, moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz młodego wina w trakcie fermentacji;
 - b) poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego lub poprzez częściowe zagęszczenie łącznie z osmozą odwrotną – w przypadku moszczu gronowego;
 - c) poprzez częściowe zagęszczenie w wyniku schłodzenia – w przypadku wina.
2. Procesy, o których mowa w ust. 1, wykluczają się wzajemnie, jeżeli wino lub moszcz winogronowy wzbogaca się zagęszczonym moszczem winogronowym lub rektyfikowanym zagęszczonym moszczem winogronowym i wypłacana jest pomoc na mocy art. 19.
3. Dodanie sacharozy, omówione w pkt 1 lit. a) i b), może być wykonane wyłącznie poprzez słodzenie suche (*dry sugaring*) i tylko na następujących obszarach:
 - a) w strefie uprawy winorośli A, o której mowa w załączniku IX;
 - b) w strefie uprawy winorośli B, o której mowa w załączniku IX;
 - c) w strefie uprawy winorośli C, o której mowa w załączniku IX, z wyjątkiem winnic we Włoszech, Grecji, Hiszpanii, Portugalii, na Cyprze oraz winnic we francuskich departamentach objętych jurysdykcją sądów apelacyjnych w:
 - Aix-en-Provence,
 - Nîmes,
 - Montpellier,
 - Tuluzie,
 - Agen,
 - Pau,

- Bordeaux,
- Bastii.

W drodze wyjątku wzbogacanie poprzez słodzenie suche może zostać dozwolone przez organy krajowe we francuskich departamentach wymienionych powyżej. Francja niezwłocznie powiadamia Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich przypadkach udzielenia takiego zezwolenia.

4. Dodanie zagęszczonego moszczu winogronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu winogronowego nie zwiększa początkowej objętości świeżo tłoczonych winogron, moszczu winogronowego, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji lub nowego wina w trakcie fermentacji o więcej niż 11 % w strefie uprawy winorośli A, 8 % w strefie uprawy winorośli B oraz 6,5 % w strefie uprawy winorośli C, o których mowa w załączniku IX.
5. Zagęszczenie moszczu gronowego lub wina poddanych procesom, o których mowa w pkt 1:
 - a) nie skutkuje zmniejszeniem początkowej objętości tych produktów o więcej niż 20 %;
 - b) niezależnie od pkt A 2 lit. c) nie zwiększa naturalnej objętościowej zawartości alkoholu tych produktów o więcej niż 2 %.
6. Procesy, o których mowa w pkt 1 i 5, nie zwiększają całkowitej objętościowej zawartości alkoholu świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji, młodego wina w trakcie fermentacji, lub wina:
 - a) w strefie uprawy winorośli A, o której mowa w załączniku IX – do ponad 11,5 %;
 - b) w strefie uprawy winorośli B, o której mowa w załączniku IX – do ponad 12 %;
 - c) w strefie uprawy winorośli C I, o której mowa w załączniku IX – do ponad 12,5 %;
 - d) w strefie uprawy winorośli C II, o której mowa w załączniku IX – do ponad 13 %; oraz
 - e) w strefie uprawy winorośli C III, o której mowa w załączniku IX – do więcej niż 13,5 %.
7. W drodze odstępstwa od pkt 6 państwa członkowskie mogą:
 - a) w przypadku czerwonego wina podnieść górną granicę całkowitej objętościowej zawartości alkoholu produktów, o których mowa w pkt 6, do 12 % w strefie uprawy winorośli A i 12,5 % w strefie uprawy winorośli B, o których mowa w załączniku IX;
 - b) podnieść całkowitą objętościową zawartość alkoholu produktów, o których mowa w pkt 6, w przypadku produkcji win o nazwie pochodzenia do poziomu określonego przez państwa członkowskie.

C. Zakwaszanie i odkwaszanie

1. Świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji, młode wino w trakcie fermentacji oraz wino mogą być poddawane:
 - a) odkwaszaniu w strefach uprawy winorośli A, B i C I, o których mowa w załączniku IX;
 - b) zakwaszaniu oraz odkwaszaniu w strefach uprawy winorośli C I, C II oraz C III a), o których mowa w załączniku IX, nie naruszając przepisów pkt 7; lub
 - c) zakwaszaniu w strefie uprawy winorośli C III b), o której mowa w załączniku IX.
2. Zakwaszanie produktów innych niż wino, o których mowa w pkt 1, może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 1,50 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 20 miliekwiwaleńców na litr.
3. Zakwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 2,50 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 33,3 miliekwiwaleńców na litr.
4. Odkwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 1 g na litr wyrażonego jako kwas winowy lub 13,3 miliekwiwaleńców na litr.
5. Moszcz gronowy przeznaczony do zagęszczenia może być częściowo odkwaszony.

6. Niezależnie od pkt 1, w latach, w których warunki klimatyczne byłyby wyjątkowe, państwa członkowskie mogą zezwolić na zakwaszanie produktów, o których mowa w pkt 1, w strefach uprawy winorośli A i B, o których mowa w załączniku IX, przy spełnieniu warunków, o których mowa w pkt 2 i 3.
7. Zakwaszanie i wzbogacanie, poza odstępstwami, które zostaną ustalone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, oraz zakwaszanie i odkwaszanie tego samego produktu są procesami wzajemnie się wykluczającymi.

D. Procesy

1. Żaden z procesów, o których mowa w pkt B i C, z wyjątkiem zakwaszania oraz odkwaszania win, nie jest dozwolony, jeżeli nie jest przeprowadzany na warunkach określonych zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, w czasie gdy świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji lub młode wino w trakcie fermentacji są przekształcane w wino lub jakikolwiek inny napój przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi, o którym mowa w art. 1 ust. 1, inny niż wino musujące lub wino musujące gazowane w strefie uprawy winorośli, gdzie zbierane były świeże winogrona używane w omawianej produkcji.
2. Zagęszczanie win dokonywane jest w strefie uprawy winorośli, gdzie zbierane były świeże winogrona używane w omawianej produkcji.
3. Zakwaszanie oraz odkwaszanie win odbywa się tylko w przedsiębiorstwie produkującym wino i tylko w strefie uprawy winorośli, gdzie zbierane były świeże winogrona używane w omawianej produkcji.
4. Właściwe organy powiadamiane są o zastosowaniu każdego z procesów, o których mowa w pkt 1, 2 i 3. Ta sama zasada obowiązuje odnośnie do ilości zagęszczonego moszczu gronowego, rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego lub sacharozy przechowywanych w tym samym czasie i miejscu co świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji oraz wino w zbiornikach, przez osoby fizyczne lub prawne lub grupy osób, a w szczególności producentów, podmioty zajmujące się butelkowaniem, przetwórców oraz handlowców, którzy zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2. Powiadomienia o ilościach wymienionych powyżej produktów mogą jednak zostać zastąpione przez wpis do rejestru dóbr wchodzących i wychodzących ze stanu składowego.
5. Informacja o każdym z procesów, o których mowa w pkt B i C, zostaje zapisana w dokumencie towarzyszącym, jak przewidziano w art. 112, na mocy którego produkty, które zostały poddane procesom, są wprowadzane do obiegu.
6. Wspomniane procesy nie są, oprócz sytuacji usprawiedliwionych wyjątkowymi warunkami klimatycznymi, prowadzone:
 - a) w strefie uprawy winorośli C, o której mowa w załączniku IX – po dniu 1 stycznia;
 - b) w strefach uprawy winorośli A i B, o których mowa w załączniku IX – po dniu 16 marca; orazsą przeprowadzane wyłącznie w przypadku produktów wytworzonych z winogron zebranych bezpośrednio przed tymi datami.
7. Niezależnie od pkt 6, zagęszczenie w drodze chłodzenia i zakwaszania oraz odkwaszania wina może być stosowane w trakcie całego roku.

ZAŁĄCZNIK VI

OGRANICZENIA

A. **Zagadnienia ogólne**

1. Wszystkie dozwolone praktyki enologiczne wykluczają dodawanie wody, z wyjątkiem konieczności zastosowania jej ze względu na konkretne wymogi techniczne.
2. Wszystkie dozwolone praktyki enologiczne wykluczają dodawanie alkoholu, z wyjątkiem praktyk związanych z otrzymywaniem świeżego moszczu gronowego z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, wina likierowego, wina musującego, wina wzmocnionego do destylacji i wina półmusującego.
3. Wino wzmocnione do destylacji jest wykorzystywane wyłącznie do destylacji.

B. **Świeże winogrona, moszcz gronowy i sok winogronowy**

1. Świeży moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu stosowany jest jedynie w fazie przygotowania produktów nieobjętych kodami CN 2204 10, 2204 21 i 2204 29. Pozostaje to bez uszczerbku dla surowszych przepisów, które państwa członkowskie mogą zastosować w odniesieniu do przygotowywania na swoim terytorium produktów nieobjętych kodami CN 2204 10, 2204 21 i 2204 29.
2. Sok winogronowy oraz zagęszczony sok winogronowy nie są przetwarzane na wino lub dodawane do wina. Nie są też poddawane fermentacji alkoholowej na terytorium Wspólnoty.
3. Przepisów pkt 1 i 2 nie stosuje się do produktów przeznaczonych do produkcji w Zjednoczonym Królestwie, Irlandii i Polsce produktów objętych kodem CN 2206 00, w odniesieniu do których państwa członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie złożonej nazwy handlowej zawierającej słowo „wino”.
4. Moszcz gronowy w trakcie fermentacji uzyskiwany z winogron suszonych jest wprowadzany na rynek tylko w celu produkcji win likierowych wyłącznie w regionach uprawy winorośli, gdzie takie wykorzystanie tych produktów było tradycyjnie stosowane w dniu 1 stycznia 1985 r., oraz w celu produkcji wina z przejrzałych winogron.
5. Z zastrzeżeniem innej decyzji Rady zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty, świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji, zagęszczony moszcz gronowy, rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy, moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, sok winogronowy, zagęszczony sok winogronowy i wino lub mieszaniny wymienionych produktów pochodzące z państw trzecich nie mogą być przetwarzane na produkty, o których mowa w załączniku IV lub dodawane do takich produktów na terytorium Wspólnoty.

C. **Kupażowanie win**

Z zastrzeżeniem innej decyzji Rady zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty, kupażowanie wina pochodzącego z państwa trzeciego z winem pochodzącym ze Wspólnoty oraz kupażowanie win pochodzących z państw trzecich jest zakazane na obszarze Wspólnoty.

D. **Produkty uboczne**

1. Nadmierne tłoczenie winogron jest zabronione. Państwa członkowskie decydują, uwzględniając warunki lokalne i techniczne, o minimalnej zawartości alkoholu w wyciekach i osadzie drożdżowym po wyciekaniu winogron.

O ilości alkoholu zawartej w tych produktach ubocznych decydują państwa członkowskie; jej poziom wynosi co najmniej 5 % w odniesieniu do zawartości alkoholu w wyprodukowanym winie.

2. Z wyjątkiem alkoholu, napojów spirytusowych i piquette, ani wino, ani żaden inny napój przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi nie są produkowane z osadu drożdżowego winiarskiego lub z wycieków winogronowych. Polewanie winem osadu lub wycieków winogronowych lub wyciśniętego miąższu *aszú* jest dozwolone zgodnie z warunkami, które zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2, w przypadku gdy praktyka ta jest tradycyjnie stosowana w produkcji „Tokaji fordítás” i „Tokaji másolás” na Węgrzech oraz „Tokajský fordítás” i „Tokajský másolás” w Słowacji.
3. Tłoczenie osadu drożdżowego winiarskiego oraz ponowna fermentacja wycieków winogronowych w celach innych niż destylacja lub produkcja piquette jest zabroniona. Filtrowanie i odwirowywanie osadu drożdżowego winiarskiego nie jest traktowane jako tłoczenie, jeśli uzyskane produkty są solidnej jakości, autentyczne i posiadają dobrą jakość handlową.

4. Piquette, którego produkcja jest dozwolona w danym państwie członkowskim, jest używane tylko do destylacji lub spożycia w gospodarstwie domowym producenta wina.
 5. Bez uszczerbku dla możliwości decydowania przez państwa członkowskie o wymogu usuwania produktów ubocznych za pomocą destylacji, każda osoba fizyczna lub osoba prawna lub grupy osób, w których posiadaniu znajdują się produkty uboczne, są zobowiązane do ich usunięcia na warunkach, które zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 113 ust. 2.
-

ZAŁĄCZNIK VII

BUDŻET PROGRAMU KARCZOWANIA WINOROŚLI

Budżet programu karczowania winorośli, o którym mowa w art. 102 ust. 3, wynosi:

- a) dla roku winiarskiego 2008/2009 (rok budżetowy 2009): 464 mln EUR;
 - b) dla roku winiarskiego 2009/2010 (rok budżetowy 2010): 334 mln EUR;
 - c) dla roku winiarskiego 2010/2011 (rok budżetowy 2011): 276 mln EUR.
-

ZAŁĄCZNIK VIII

Obszary, które państwo członkowskie może zadeklarować jako niekwalifikujące się do programu karczowania winorośli**(o których mowa w art. 104 ust. 1, 2 i 5)**

w hektarach

Państwo członkowskie	Całkowita powierzchnia upraw winorośli	Obszary, o których mowa w art. 94 ust. 5
BG	135 760	4 073
CZ	19 081	572
DE	102 432	3 073
EL	69 907	2 097
ES	1 099 765	32 993
FR	879 859	26 396
IT	730 439	21 913
CY	15 023	451
LU	1 299	39
HU	85 260	2 558
MT	910	27
AT	50 681	1 520
PT	238 831	7 165
RO	178 101	5 343
SI	16 704	501
SK	21 531	646

ZAŁĄCZNIK IX

STREFY UPRAWY WINOROŚLI

(o których mowa w załącznikach IV i V)

Strefy uprawy winorośli, są następujące:

- 1) strefa uprawy winorośli A obejmuje:
 - a) w Niemczech: obszary uprawy winorośli inne niż obszary uprawy winorośli w strefie B;
 - b) w Luksemburgu: luksemburski region uprawy winorośli;
 - c) w Belgii, Danii, Irlandii, Niderlandach, Polsce, Szwecji i Zjednoczonym Królestwie: obszary uprawy winorośli w tych krajach;
 - d) w Republice Czeskiej: region uprawy winorośli Čechy;
- 2) strefa uprawy winorośli B obejmuje:
 - a) w Niemczech: obszary uprawy winorośli położone w regionie Baden;
 - b) we Francji: obszary uprawy winorośli w departamentach niewymienionych w niniejszym załączniku oraz w następujących departamentach:
 - w Alzacji: Bas-Rhin, Haut-Rhin,
 - w Lotaryngii: Meurthe-et-Moselle, Meuse, Moselle, Vosges,
 - w Szampanii: Aisne, Aube, Marne, Haute-Marne, Seine-et-Marne,
 - w Jurze: Ain, Doubs, Jura, Haute-Saône,
 - w Sabaudii: Savoie, Haute-Savoie, Isère (Commune de Chapareillan),
 - w Val de Loire: Cher, Deux-Sèvres, Indre, Indre-et-Loire, Loir-et-Cher, Loire-Atlantique, Loiret, Maine-et-Loire, Sarthe, Vendée, Vienne i obszary uprawy winorośli w okręgu Cosne-sur-Loire w departamencie Nièvre;
 - c) w Austrii: austriacki obszar uprawy winorośli;
 - d) w Republice Czeskiej: region uprawy winorośli Morava oraz obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 1 lit. d);
 - e) w Słowacji: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Malokarpatská vinohradnícka oblasť, Južnoslovenská vinohradnícka oblasť, Nitrianska vinohradnícka oblasť, Stredoslovenská vinohradnícka oblasť a Východoslovenská vinohradnícka oblasť oraz obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 3 lit. f);
 - f) w Słowenii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach:
 - w regionie Podravje: Štajerska Slovenija, Prekmurje,
 - w regionie Posavje: Bizeljsko Sremič, Dolenjska i Bela krajina oraz obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 4 lit. d);
 - g) w Rumunii: obszar Podişul Transilvaniei;
- 3) strefa uprawy winorośli C I obejmuje:
 - a) we Francji: obszary uprawy winorośli:
 - w następujących departamentach: Allier, Alpes-de-Haute-Provence, Hautes-Alpes, Alpes-Maritimes, Ariège, Aveyron, Cantal, Charente, Charente-Maritime, Corrèze, Côte-d'Or, Dordogne, Haute-Garonne,

- Gers, Gironde, Isère (z wyjątkiem gminy Chapareillan), Landes, Loire, Haute-Loire, Lot, Lot-et-Garonne, Lozère, Nièvre (z wyjątkiem okręgu Cosne-sur-Loire), Puy-de-Dôme, Pyrénées-Atlantiques, Hautes-Pyrénées, Rhône, Saône-et-Loire, Tarn, Tarn-et-Garonne, Haute-Vienne, Yonne,
- w okręgach Valence i Die w departamencie Drôme (z wyjątkiem kantonów Dieulefit, Loriol, Marsanne i Montélimar),
 - w okręgu Tournon, w kantonach Antraigues, Burzet, Coucouron, Montpezat-sous-Bauzon, Privas, Saint-Etienne de Lugdarès, Saint-Pierreville, Valgorge i la Voulte-sur-Rhône w departamencie Ardèche;
- b) we Włoszech: obszary uprawy winorośli w regionie Valle d'Aosta i prowincjach Sondrio, Bolzano, Trento i Belluno;
- c) w Hiszpanii: obszary uprawy winorośli w prowincjach A Coruña, Asturias, Cantabria, Guipúzcoa i Vizcaya;
- d) w Portugalii: obszary uprawy winorośli w tej części regionu Norte, która pokrywa się z określonym obszarem produkcji wina „Vinho Verde” oraz „Concelhos de Bombarral, Lourinhã, Mafra e Torres Vedras” (z wyjątkiem „Freguesias da Carvoeira e Dois Portos”) należącym do „Região vitícola da Extremadura”;
- e) na Węgrzech: wszystkie obszary uprawy winorośli;
- f) w Słowacji: obszary uprawy winorośli w Tokajská Vinohradnícka oblasť;
- g) w Rumunii: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 2 lit. g) lub pkt 4 lit. f);
- 4) strefa uprawy winorośli C II obejmuje:
- a) we Francji: obszary uprawy winorośli:
 - w następujących departamentach: Aude, Bouches-du-Rhône, Gard, Hérault, Pyrénées-Orientales (z wyjątkiem kantonów Olette i Arles-sur-Tech), Vaucluse,
 - w części departamentu Var graniczącego na południu z północną granicą gmin Evenos, le Beausset, Sollies-Toucas, Cuers, Puget-Ville, Collobrières, La Garde-Freinet, Pland-de-la-Tour i Sainte-Maxime,
 - w okręgu Nyons i kantonach Dieulefit, Loriol, Marsanne i Montélimar w departamencie Drôme,
 - w częściach departamentu Ardèche niewymienionych w ust. 3a);
 - b) we Włoszech: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Abruzzo, Campania, Emilia-Romagna, Friuli-Venezia Giulia, Lazio, Liguria, Lombardia z wyłączeniem prowincji Sondrio, Marche, Molise, Piemont, Toscana, Umbria, Veneto z wyłączeniem prowincji Belluno, włączywszy wyspy należące do tych regionów, takie jak Elba oraz inne wyspy archipelagu należące do Toskanii, wyspy Ponziene, Capri i Ischia;
 - c) w Hiszpanii: obszary uprawy winorośli położone w następujących prowincjach:
 - Lugo, Orense, Pontevedra,
 - Ávila (z wyłączeniem gmin, które pokrywają się z okręgiem administracyjnym (*comarca*) Cebreros będącym okręgiem winiarskim), Burgos, León, Palencia, Salamanca, Segovia, Soria, Valladolid, Zamora,
 - La Rioja,
 - Álava,
 - Navarra,
 - Huesca,

- Barcelona, Girona, Lleida;
 - w tej części prowincji Zaragoza, która znajduje się na północ od rzeki Ebro,
 - w okręgach administracyjnych prowincji Tarragona objętych nazwą pochodzenia Penedés,
 - w tej części prowincji Tarragona, która pokrywa się z okręgiem administracyjnym (*comarca*) Conca de Barberá będącym okręgiem winiarskim;
- d) w Słowenii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Brda lub Goriška Brda, Vipavska dolina lub Vipava, Kras i Slovenska Istra;
- e) w Bułgarii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Dunawska Ravnina (Дунавска равнина), Czernomorski Rajon (Черноморски район), Rozova Dolina (Розова долина);
- f) w Rumunii: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Dealurile Buzăului, Dealu Mare, Severinului oraz Plaiurile Drâncei, Colinele Dobrogei, Terasele Dunării, region południowy, w tym regiony piaszczyste i inne sprzyjające regiony;
- 5) strefa uprawy winorośli C III a) obejmuje:
- a) w Grecji: obszary uprawy winorośli położone w następujących nomoi: Florina, Imathia, Kilikis, Grevena, Larisa, Ioannina, Levkas, Akhaia, Messinia, Arkadia, Korinthia, Iraklio, Khania, Rethimni, Samos, Lasithi i wyspa Thira (Santorini);
 - b) na Cyprze: obszary uprawy winorośli położone na wzniesieniach powyżej 600 m;
 - c) w Bułgarii: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 4 lit. e);
- 6) strefa uprawy winorośli C III b) obejmuje:
- a) we Francji: obszary uprawy winorośli:
 - w departamentach Korsyki,
 - w części departamentu Var położonej pomiędzy morzem a granicą gmin (które są także włączone) Evenos, Le Beausset, Solliès-Toucas, Cuers, Puget-Ville, Collobrières, La Garde-Freinet, Plan-de-la-Tour i Sainte Maxime,
 - w kantonach Olette i Arles-sur-Tech w departamencie Pyrénées-Orientales;
 - b) we Włoszech: obszary uprawy winorośli położone w następujących regionach: Calabria, Basilicata, Apulia, Sardinia i Sicilia, włączywszy wyspy należące do tych regionów, takie jak Pantelleria i Lipari, Egadi oraz wyspy Pelagie;
 - c) w Grecji: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 5 lit. a);
 - d) w Hiszpanii: obszary uprawy winorośli niewymienione w pkt 3 lit. c) lub pkt 4 lit. c);
 - e) w Portugalii: obszary uprawy winorośli położone w regionach niewłączonych pkt 3 lit. d);
 - f) na Cyprze: obszary uprawy winorośli znajdujące się na wzniesieniach poniżej 600 m;
 - g) na Malcie: obszary upraw winorośli.
7. Wytczenie granic terytoriów podlegających jednostkom administracyjnym, o których mowa w niniejszym załączniku, wynika z krajowych przepisów, które weszły w życie dnia 15 grudnia 1981 r., dla Hiszpanii – z krajowych przepisów, które weszły w życie dnia 1 marca 1986 r., a dla Portugalii – z krajowych przepisów, które weszły w życie dnia 1 marca 1998 r.
-